

UITE AȘA ARATĂ FERICIREA

Scrisă de autoarea romanului
PROBABILITATEA STATISTICĂ DE A TE ÎNDRĂGOSTI LA PRIMA VEDERE

JENNIFER E. SMITH

EPICA

Uite, aşa arată fericirea
Jennifer E. Smith

Traducere din limba engleză și note de
ADRIAN DELIU

EPICA:

Editor: ANCA EFTIME
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

ISBN: 978-606-93335-8-7

Bucureşti, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, JENNIFER E
Uite, aşa arată fericirea/Jennifer E. Smith;
trad.: Adrian Deliu – Bucureşti: Epica, 2013
ISBN 978-606-93335-8-7
I. Deliu, Adrian (trad.)
821.111(73)-31 135.1

Mamei mele, cu dragoste

PROLOG

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:18PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: (fără subiect)

Hei, se cam intră în criză de timp pe-aici. Am vreo şansă ca tu să-l plimbi pe Wilbur astă-seară în locul meu?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:24PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Cred că ai greşit adresa de e-mail. Dar, din moment ce şi eu sunt proprietară de câine, şi nu vreau ca bietul Wilbur să fie abandonat, m-am gândit că e mai bine să-ţi răspund şi să-ţi dau de ştire…

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie. 2013 10:33PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)

A, îmi cer scuze. Telefon nou, aşa că sunt nevoit să tastez adresa. Se pare că am sărit o cifră. Îţi mulţumim, atât eu, cât

şi Wilbur. (Şi, apropo, el de fapt este purcel.)

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 1Q:34PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Un purcel! Ce purcel e ăla, care trebuie plimbat?

De ia: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10.36PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
De un soi extrem de sofisticat. Are chiar şi lesa lui...

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:42PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Ce mai purcel!

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:45PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
O, da. E grozav! Strălucit! Blând![1]

---

1 Citat din bine-cunoscutul roman pentru copii Charlotte's Web Pânza lui Charlotte, în limba română), având ca personaj principal un purcel pe nume Wilbur, publicat în 1952 de scriitorul american E.B. White.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 10:47PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Uau, un proprietar de purcel şi fan Charlotte's Web. Sigur eşti ori fermier, ori bibliotecar.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:01P
Către: EONeill22hotmaii.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Sunt diletant în ambele domenii.

De ia: EONeill22@hotmail.com Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:03PM
Către: GDL824@yahoo.com Subiect: Re: (fără subiect)
Serios?
De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:04PM
Către: EONeill22hotmaii.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu. Deloc serios. Dar tu?

De la: EONeili22hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:05PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu sunt nici fermier, nici bibliotecar.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:11PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Atunci, dă-mi voie să ghicesc. Eşti un plimbător de câini şomer care stă în faţa computerului sperând că ar putea cineva să te roage să plimbi şi altceva mai atractiv decât un pudei?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:12PM
Către: GDL824@yahoo.com Subiect: Re: (fără subiect)
Bingo. Cred că e ziua mea norocoasă…

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:13PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Totuşi, serios. Ce faci?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:14PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
…întrebă străinul oarecare de pe internet.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:15PM
Către: EONeill22@hotmail.com

Subiect: Re: (fără subiect)

...zise fata care continua să-i răspundă.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:17PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

De unde știi că sunt fată?

De la: GDL824@yahoo.com Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:18PM Către: EONeill22@hotmail.com Subiect: Re: (fără subiect)

Simplu. Ai amintit de Charlotte's Web.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:19PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Ca și tine!

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:24PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Mda, dar părinţii mei sunt profesori.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:26PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Aşadar, asta înseamnă că nu eşti fată?

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:27PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nţ. Nu-s fată.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:31PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Asta să însemne că eşti un bătrân sinistru care umblă după pradă pe internet şi-şi foloseşte purcelul pe post de animal de companie ca pretext pentru hărţuirea fetelor de 16 ani?

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:33PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
M-ai prins. Nu, am doar şaptesprezece ani, ceea ce cred că mă situează destul de temeinic în afara teritoriului bătrânilor siniştri.

De la: EONeiil22hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:38PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Mi se pare destul de corect. Cu toate că, din nefericire, tot nu sunt disponibilă ca să ţi-l plimb pe Wilbur astă-seară.

Şi chiar să fi fost, probabil că ar fi trebuit să cauţi pe cineva care să stea un picuţ mai aproape, din moment ce mă îndoiesc că ai locui prin apropiere de mine.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:39PM
Către: EONeiil22hotmail.com
Subiect. Re: (fără subiect)
De unde știi?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:40PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Eu sunt din Locul Nimănui, în statul Mâine.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:42PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
A, atunci presupun că ai dreptate. Eu sunt din Locul Tuturor, în statul California.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:43PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Noroc chior.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:44PM
Către: EONeiil22hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Noroc porcesc, mai bine zis.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:48PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Corect! Hei, dar nu ziceai că eşti în criză de timp cu ceva?

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:51PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Mda, probabil că ar trebui să mă întorc la treaba aia…

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:55PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
OK. Mi-a făcut plăcere să conversăm. Şi-mi pare rău că n-am putut să vin până acolo pentru Wilbur.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:57PM

Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Te va ierta, sunt convins. E un purcel foarte mărinimos.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 7 martie, 2013 11:58PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Mă simt ușurată aflând asta.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:01 AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Hei, E?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:02AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Da… G?

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12: Q3AM
Către: EONeili22hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Ce-ai zice dacă ți-aș mai scrie și mâine?

De la: EONeill22@hotmail.com

Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:04AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu ştiu. Nu sunt tocmai pasionată de pescuitul partenerilor de corespondenţă de pe internet…

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:05AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Dar?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:07AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Dar, în acelaşi timp, nu mă pricep absolut deloc să-n iau rămas-bun.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:08AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
OK. Atunci, în loc de asta, o să-ţi spun bun găsit.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:09AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)

Prefer aşa. Iar eu o să-ţi spun: Bună dimineaţa!

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:10AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Dar nu e dimineaţă...

De la:
EONeill22@hotmaii.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:12AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Ba este, în Mâine.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:13AM
Către: EONeill22@hotmaii.com
Subiect: Re: (fără subiect)
A, bun. Atunci, hai noroc!

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:14ÂM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Cât de western din partea ta! Salutări!

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:15AM

Către: EONeill22@hotmaii.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Ești cumva un extraterestru invadator? Ni hao[2].

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:17AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Pe-asta sunt sigură că ai căutat-o acum.

De la: GDL824@yahoo.com Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:19AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu mă crezi că sunt erudit în limba chineză?

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:20AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu te cred.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:21 AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Mi se pare corect. Atunci, omagii! (Asta a fost din partea lui Wilbur, desigur.)

---

2 Salut, în limba chineză.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:24AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Desigur. Pe mâine…

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:25AM
Către: EONeiil22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
La stai, ăsta e modul tău de a spune rămas-bun, fără a spune în realitate rămas-bun?

De la: EONeill22@hotmaii.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:27AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nu. La drept vorbind, nu sunt tocmai convinsă că am terminat de spus bun găsit.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:30AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Nici eu. Bună.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:31AM

Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Salut.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:33AM
Către: EONeiil22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Bună dimineaţa.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:34AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Pe-asta am zis-o deja.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 8 martie, 2013 12:36AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: (fără subiect)
Mda, dar chiar e dimineaţă.

PARTEA I

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 12:42PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: bună

Ţie nu-ţi displace când lumea foloseşte feţe zâmbitoare în e-mailuri?

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 12:59PM
Către: EONeill22@hotmaii.com
Subiect: nu tocmai

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:04 PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: nu tocmai

N-o să iau în seamă asta.

Am citit odată că în Rusia se obişnuieşte să se încheie formula de salut dintr-o scrisoare cu un semn al exclamării.

Nu-i aşa că e nostim? Asta cred că e de parcă ar striga mereu unii la alţii. Sau că sunt cu adevărat surprinşi de faptul că au ajuns să fie în legătură.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:07PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: nici gând

Sau poate că doar sunt cu adevărat fericiţi să-i scrie persoanei respective…

Aşa cum sunt eu: ☺ *!*

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:11 PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: nici gând

Păi, mulţumesc. Dar nu aşa arată fericirea.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:12PM
Către: EONeili22hotmail.com
Subiect: Re: nici gând

Şi-atunci, cum arată?

De la: EONeil! 22hotmail.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:18PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: cum arată fericirea

Răsărituri de soare deasupra apelor golfului. Îngheţată într-o zi caniculară. Zgomotul valurilor de-a lungul străzii. Felul în care se face covrig câinele meu, lângă mine, pe canapea. Plimbările de seara. Filmele minunate. Furtunile cu tunete şi fulgere. Un cheeseburger bun. Zilele de vineri. De sâmbătă. Chiar şi de miercuri. Când îţi vârî degetele de la picioare în apă. Pantalonii de pijama. Şlapii. Înotul. Poezia. Absenţa feţelor zâmbitoare într-un e-mail.

Pentru tine cum arată?

1

Nu se deosebea chiar atât de mult de un circ, şi sosise în oraş într-un mod foarte asemănător. Numai că, în loc de elefanţi şi de girafe, aveau camere de filmat şi microfoane. În loc de clovni, de cuşti şi de sârme pentru echilibristică, erau asistenţi de producţie şi rulote şi metri peste metri de cabluri groase.

Părea ca o magie felul în care au apărut aşa, ca din neant, adunându-se atât de repede, încât până şi cei care-i aşteptau au fost luaţi prin surprindere. Şi, pe măsură ce lumea din Henley s-a adunat să privească, până şi cei mai plictisiţi dintre membrii echipei de filmare au fost cuprinşi de un uşor fior de nerăbdare, ca un slab curent electric care părea să pulseze prin oraş. Ei se obişnuiseră să filmeze prin locuri ca Los Angeles şi New York, oraşe în care localnicii se ţin la distanţă de ei, bombănind despre circulaţie şi despre dispariţia locurilor de parcare,

clătinând dezaprobator din capete la vederea uriaşelor reflectoare care înăbuşă întunericul. Există locuri pe lume în care filmările nu înseamnă nimic mai mult decât o sâcâială, o deranjantă întrerupere a vieţii normale.

Însă localitatea Henley, din statul Mâine, nu face parte dintre ele.

Era luna iunie, aşa că mulţimea care se adunase să vadă cum descarcă oamenii camioanele era destul de numeroasă. Nivelul populaţiei oraşului creştea şi scădea în stilul fluxului şi refluxului. Pe durata iernii, permanenţii flecăreau în jurul prăvăliilor goale, strânşi grămadă împotriva gerului venit dinspre apă. Numai că, de îndată ce se aşternea vara, populaţia se umfla de patru sau cinci ori faţă de mărimea ei normală, şuvoaiele de turişti umplând din nou magazinele cu suveniruri şi căsuţele şi motelurile cu mic dejun inclus aliniate de-a lungul coastei. Henley e ca un uriaş urs care hibernează, moţăind pe durata lungilor ierni, înainte de a reveni la viaţă în aceeaşi perioadă călduroasă din fiecare an.

Aproape toată lumea din oraş aşteaptă cu nerăbdare Ziua Eroilor[3], când anotimpurile se pregătesc pentru schimbare, şi obişnuita frenezie de trei luni a amatorilor de plimbări cu barca şi de pescuit, a celor veniţi în luna de miere sau doar în vacanţă, îşi începe invazia. Totuşi, lui Ellie O'Neill ziua aceasta i-a provocat totdeauna groază, iar acum, când încerca să-şi facă loc printre nodurile îndesate

3 Memorial Day, sărbătoare oficială în S.U.A. Prin care se comemorează soldaţii americani morţi în luptă, sau în timp ce-şi satisfăceau stagiul militar. Prin tradiţie, este fixată în ultima zi de luni din mai.

de lume din piaţa oraşului, își amintea și de ce. În extrasezon, oraşul era al ei. Însă în această pârjolitor de caniculară zi de la începutul lui iunie, el le aparţinea din nou străinilor.

Iar în vara asta urma să fie mai rău ca oricând.

Fiindcă, în vara asta, aici avea să se turneze un film.

Câţiva pescăruși se roteau în viteză deasupra și, din cine ştie ce ambarcaţiune îndepărtată, începea să se audă dangătul unui clopot. Ellie trecu grăbită pe lângă grupurile de gură-cască, îndepărtându-se de rulotele care se înşirau acum la marginea drumului paralel cu ţărmul, ca o caravană de nomazi. Prin aer se simţea izul picant de sare, iar mirosul de peşte fript plutea

Deja dinspre cel mai vechi restaurant din oraş, The Lobster Pot[4]. Proprietarul lui, Joe Gabriele, stătea rezemat de tocul uşii, cu ochii spre forfota de pe stradă.

— Cam nebunie, hm? zise el, şi Ellie se opri puţin ca să-i urmărească privirea.

Sub ochii lor, o limuzină lungă şi neagră se strecură până sub principalul cort pentru producţie, urmată de un microbuz și două motociclete.

— Uite și fotografi acum, bombăni el.

Ellie nu-şi putu stăpâni o încruntare în timp ce privea explozia de blitzuri care însoţea deschiderea portierei limuzinei.

Joe oftă.

— Tot ce pot să spun e că ar face bine să mănânce foarte mult homar.

4 Aproximativ, La Oala cu Homar.

— Şi îngheţată, adăugă Ellie.

— Corect, încuviinţă el, clătinând aprobator din cap spre bluza albastră cu numele ei cusut pe buzunar. Şi îngheţată.

Când reuşi să ajungă la mica prăvălie galbenă cu copertină verde, pe care scria, cu litere decolorate, Sprinkles, Ellie era deja cu zece minute în întârziere. Dar nu avea pentru ce să-şi facă griji: singura persoană aflată înăuntru era Quinn – cea mai bună prietenă a ei şi cea mai nepricepută lucrătoare din lume – care stătea aplecată peste vitrina cu îngheţată, frunzărind paginile unei reviste.

— Îţi vine să crezi că azi suntem blocaţi aici? o întrebă ea pe Ellie de cum o văzu intrând şi auzi clinchetul clopoţelului de deasupra uşii.

În interiorul prăvăliei era o răcoare minunată şi mirosea a vată de zahăr şi, ca de fiecare dată, exista acolo ceva anume care făcea ca anii să se dea înapoi pentru Ellie, desprinzându-se unul după altul ca foile de ceapă. Avea doar patru ani când se mutase aici împreună cu mama ei, şi după lungul drum cu maşina din Washington, D.C. — Cu maşina îngreunată de tot ce luaseră cu ele şi tăcută din cauza a ce nu luaseră – se opriseră în oraş să afle încotro e căsuţa pe care o închiriaseră pentru vară. Mama era grăbită, nerăbdătoare să încheie călătoria care debutase cu mult înainte de drumul de zece ore cu maşina. Ellie, însă, se dusese drept spre uşa de la intrare şi-şi lipise nasul pistruiat de geamul ei boltit, aşa că prima ei amintire despre noua lor viaţă avea să fie totdeauna cea a plăcilor de gresie albe şi negre, a aerului răcoros pe faţa ei, şi a gustului dulceag al sorbetului de portocale.

Acum, însă, se aplecă dincolo de tejghea şi-şi înhăţă un şorţ din cuier.

— Crede-mă, îi zise ea lui Quinn, nu ţi-ai dori să fii acum afară. E o menajerie în toată regula.

— Normal că e, o aprobă prietena ei, răsucindu-se şi săltându-se cu fundul alături de casa de marcat, cu picioarele atârnându-i mult deasupra podelei.

Quinn fusese totdeauna mărunţică şi, chiar şi când erau mai mici, Ellie se simţea ca o uriaşă pe lângă ea, înaltă şi nătângă şi întru totul prea bătătoare la ochi cu părul ei roşu. Prăjina și Aşchia, aşa obişnuia să le poreclească mama, şi Ellie mereu se întreba ce dreptate mai era şi aia, ca singurul lucru pe care să-l fi moştenit de la tatăl ei să fie înălţimea de-a dreptul caraghioasă, mai ales când unicul ei scop în viaţă era să rămână neobservată.

— Probabil că e cel mai măreţ lucru care s-a petrecut vreodată aici, comentă mai departe Quinn, cu sclipiri în ochi. Ar fi ceva ca-n filme, dacă n-ar fi *la propriu* un film.

Îşi luă revista de pe vitrina frigorifică şi o ridică la vedere.

— Şi nici măcar nu e vreun filmuleţ prăpădit al unor independenţi. Păi, sunt vedete uriaşe în chestia asta. Olivia Brooks şi Graham Larkin. *Graham Larkin.* Aici, pentru o lună întreagă.

Ellie miji ochii spre fotografia pe care i-o flutura Quinn prin faţa nasului, înfăţişând un chip văzut deja de o mie de ori: un tip cu părul întunecat la culoare şi purtând ochelari de soare cu lentilele încă şi mai întunecate, încruntându-se în timp ce-şi croia drum cu forţa printr-un grup de

fotografi. Ştia că el e cam de vârsta lor, însă avea ceva anume care-l făcea să pară mai matur. Încercă să şi-l imagineze acolo, în Henley, ferindu-se de paparazzi, iscălind autografe, trăncănind cu frumoasa lui parteneră între două duble, însă nu reuşi să-şi pună imaginaţia la lucru în această direcţie.

— Toată lumea crede că el şi Olivia sunt împreună, sau vor fi cât de curând, adăugă Quinn. Dar nu se ştie niciodată. Poate că fetele din orăşelele mici sunt, mai degrabă, genul lui. Tu crezi c-o să vină vreodată aici?

— Sunt doar vreo douăsprezece prăvălii în tot oraşul, îi răspunse Ellie. Prin urmare, şansele sunt în favoarea ta.

Quinn o urmări cu privirea în timp ce începea să spele lingurile pentru îngheţată în chiuvetă.

— Cum e posibil să nu-ţi pese absolut deloc de chestiile astea? se miră ea. Suni palpitante.

— Sunt o pacoste, replică Ellie, fără să-şi ridice privirea.

— Sunt bune pentru afaceri.

— E ca un carnaval.

— Exact, exclamă Quinn, cu un aer triumfător. Şi carnavalurile sunt distractive.

— Nu şi dacă ai o fobie faţă de montagne russe.

— Ei bine, cu asta te-ai pricopsit, fie că-ţi place, fie că nu, trase concluzia Quinn, râzând. Aşa că mai bine împacă-te cu ideea.

Dimineţile erau totdeauna liniştite la prăvălie; adevărata năvală nu începea decât după ora prânzului, dar din cauză că oraşul era atât de aglomerat astăzi, câteva persoane se strecuraseră deja înăuntru să cumpere punguţe cu acadele

din borcanele de pe rafturi, sau să se răcorească de timpuriu cu câte-un cornet. Imediat înainte să-şi termine schimbul, Ellie îl ajuta pe un băieţel să-şi aleagă aroma îngheţatei, în timp ce Quinn prepara un milk-shake cu ciocolată pentru mama lui, ocupată să vorbească la telefonul mobil.

— N-ai vrea cu mentă şi fulgi de ciocolată? îi propuse Ellie, aplecându-se peste sticla rece a vitrinei, în timp ce băiatul – care probabil nu avea mai mult de trei ani – se ridica pe vârfurile picioarelor, făcând eforturi să examineze diferitele arome. Sau cu aluat de fursecuri?

Micuţul scutură din cap, şi părul îi căzu peste ochi.

— Eu vreau purcel.

— Roz[5]?

— Purcel, repetă el, dar ceva mai puţin sigur.

— Căpşuni? îl întrebă Ellie, arătându-i spre recipientul roz, şi băiatul făcu semn din cap că da.

— Purceii sunt roz, îi explică el, în timp ce Ellie îi punea puţină îngheţată de căpşuni într-un păhărel din plastic.

— E adevărat, încuviinţă ea, întinzându-i îngheţata.

Însă deja era cu mintea în altă parte: se gândea la un e-mail pe care-l primise acum câteva săptămâni, de la… în fine, nici nu prea ştia de la cine a fost; în orice caz, nu cu certitudine. Dar era vorba despre purcelul lui, Wilbur, care, după toate aparenţele, şi spre oroarea lui, şterpelise un hotdog în timpul unei petreceri cu grătar.

Purcelul meu, scrisese în e-mail, *este acum declarat în mod oficial canibal.*

---

5 Cuvintele pink (roz) şi pig (purcel) au o pronunţie foarte asemănătoare.

E-n regulă, nu-ţi face griji, îi răspunsese Ellie. *Aş fi surprinsă dac-ar fi existat vreo urmă de carne adevărată în hotdogul ăla.*

Urmase un lung schimb de păreri despre ce anume există în hotdogi, de unde ulterior, fireşte, se deviase spre alte subiecte, de la mâncărurile preferate, până la cele mai bune meniuri pentru sărbători, şi înainte ca ea să-şi dea seama, ceasul arăta că s-a făcut aproape două dimineaţa. Încă o dată, reuşiseră să discute despre orice, fară ca de fapt să discute despre ceva anume, şi încă o dată, Ellie stătuse trează mult prea mult timp.

Însă meritase.

Până şi acum, simţea cum i se întinde zâmbetul pe chip când îşi amintea de e-mailurile acelea, care-i dădeau senzaţia unei conversaţii la fel de reale şi de sincere ca oricare alta purtată vreodată faţă în faţă cu interlocutorul. Acum, trăia practic după ora Californiei, rămânând trează până târziu, aşteptând ca adresa lui să-i apară pe ecran, în timp ce gândurile îi pluteau în permanenţă spre cealaltă parte a ţării, spre cealaltă coastă. Îşi dădea seama că era ceva caraghios. Nici măcar nu-şi cunoşteau numele unul celuilalt. Numai că, în dimineaţa de după ce se rătăcise primul lui e-mail, ajungând pe adresa ei, ea se trezise cu un nou mesaj din partea lui.

Bună dimineaţa, E, îi scrisese el. *Aici e târziu, şi eu tocmai am ajuns acasă şi l-am găsit pe Wilbur adormit în şifonierul meu. El stă în general în spălătorie cât timp sunt eu plecat, însă „plimbătorul de câini” în mod sigur a uitat să-i închidă portiţa. Dac-ai fi fost prin preajmă, sunt convins că ai fi făcut*

o treabă mai bună...

Ellie de-abia coborâse din pat, şi după ce a văzuse mesajul, rămăsese acolo, aşezată la biroul ei, scăldată în lumina dimineţii revărsată prin fereastră, clipind şi căscând şi zâmbind fară să ştie prea bine de ce. Apoi, închisese ochii. *Bună dimineaţa, E.*

Oare să existe vreo cale mai bună de a întâmpina noua zi?

Cum stătea acolo, amintindu-şi de corespondenţa serii precedente, se simţise inundată de un val de veselie. Şi, deşi i se părea ciudat faptul că încă nu-i cunoaşte numele, ceva anume o împiedica să-l întrebe. Aceste două cuvinte, ştia, ar fi declanşat în mod inevitabil o reacţie în lanţ: mai întâi Google, apoi Facebook, apoi Twitter, şi aşa mai departe, exploatând meandrele internetului, până când ar fi stors întâmplarea de orice strop de mister.

Poate că realităţile nu erau la fel de importante ca restul: sentimentul de nerăbdare, în timp ce degetele ei pluteau deasupra tastaturii, sau felul în care stăruitorul semn de întrebare care-i pulsase prin minte toată noaptea fusese înlocuit atât de repede de semnul exclamării la vederea e-mailului de la el. Poate că exista o oarecare siguranţă în această neştiinţă, ceva care te făcea să simţi că toate întrebările lumeşti în mod obişnuit necesar de formulat nu ar fi, la urma urmei, chiar atât de importante.

Mai stătuse câteva clipe să examineze ecranul, după care îşi ridicase mâinile spre taste. *Dragă G,* începuse ea să scrie, şi uite-aşa continuase totul.

Între ei era, mai degrabă, un parteneriat al amănuntelor,

decât al esenţelor. Şi amănuntele reprezentau partea cea mai bună. Ellie ştia, de exemplu, că GDL – aşa cum începuse să-l numească în gând – și-a spart odată capul în frunte când a încercat să sară, în copilărie, de pe capota camionetei familiei. Altă dată, s-a prefăcut că s-ar fi înecat în piscina vecinilor, după care le-a tras o sperietură de moarte tuturor celor veniţi să-l salveze. Îi plăcea să deseneze clădiri – blocuri-turn, case terasate şi zgârie-nori, cu şiruri peste şiruri de ferestre – iar când era stresat, schiţa oraşe întregi. Cântă la chitară, dar nu prea bine. Îşi dorea ca într-o zi să locuiască în Colorado. Singurul lucru pe care se pricepea să-l gătească era sandvişul cu caşcaval la grill. Detesta să scrie e-mailuri către majoritatea persoanelor, dar nu și ei.

Te pricepi să păstrezi secrete? îl întrebase ea odată, fiindcă era un lucru pe care îl considera important de ştiut. Ellie era de părere că poţi să-ţi dai seama de multe despre cineva după felul în care tratează un secret: de cât de bine îl păstrează, de cât de repede îl divulgă, cum se comportă atunci când se străduieşte să se abţină de la a-l destăinui.

Da, îi răspunsese el. *Dar tu?*

Da, afirmase și ea, simplu, și se opriseră acolo cu subiectul.

Toată viaţa, Ellie considerase că secretele sunt grele şi împovărătoare. Dar acum? Acum era cu totul altceva. Era un fel de efervescenţă înăuntrul ei, ceva uşor şi aerian şi îndeajuns de energic, încât s-o facă să simtă că pluteşte în fiecare zi.

Nu trecuseră decât trei luni de la acel prim e-mail rătăcit,

însă părea să fi fost mult mai mult timp. Dacă mama ei o fi observat vreo schimbare, nu se ştie; cert e că nu-i spusese nimic. Dacă lui Quinn i s-o fi părut că se comportă ciudat, nu adusese vorba absolut deloc despre asta. Singura persoană care ar fi putut, probabil, să-şi dea seama, era tocmai cea aflată la celălalt capăt al acestei conversaţii pe e-mail.

Acum, se pomeni zâmbind spre paharul cu îngheţată roz pe care i-l întindea băiatului. În spatele ei, auzi suficient de clar un ţăcănit şi un bolborosit, urmate de un gâlgâit gros, iar când se întoarse să vadă ce s-a întâmplat, Ellie fu martoră la urmările exploziei unui milk-shake de ciocolată. Urmele erau pretutindeni: pe pereţi, pe tejghea şi pe podea; însă cele mai multe – din cap până-n picioare – pe Quinn, care clipi de două ori şi-şi şterse faţa cu dosul palmei.

Pentru o clipă, Ellie fu convinsă că prietena ei o să izbucnească în plâns. Toată bluza îi era îmbibată cu lapte cu ciocolată, şi mai avea destul şi prin păr. Arăta de parc-ar fi participat la o luptă în noroi… şi-ar fi pierdut.

Dar deodată faţa i se lumină într-un zâmbet larg.

— Crezi că lui Graham Larkin i-ar plăcea cum arăt?

Ellie izbucni în râs.

— Cui nu i-ar plăcea un milk-shake cu ciocolată?

Mama băieţelului îşi lăsase între timp telefonul mobil în jos, şi rămăsese cu gura căscată; acum, însă, îşi căută portofelul şi scoase câteva bancnote, pe care le puse pe tejghea.

— Cred c-o să luăm numai îngheţata, zise ea, mânându-şi

fiul spre ieşire şi aruncând din mers o singură privire spre Quinn, de pe care încă picura ciocolata.

— Ne rămâne nouă mai mult, comentă Ellie în urma ei, şi începură să râdă din nou amândouă.

Până să termine de curăţat urmările dezastrului, schimbul lui Ellie aproape că se sfârşise.

Quinn aruncă o privire spre ceas, apoi spre bluza ei.

— Norocoaso. Eu mai am două ore de stat pe-aici, ca o arătare abia scăpată din fabrica lui Willy Wonka[6].

— Eu mai am un tricou fără mâneci pe dedesubt, îi propuse Ellie, dezbrăcându-şi bluza albastră şi întinzându-i-o. Ia-o pe-a mea.

— Mersi, murmură Quinn, repezindu-se în micuţa baie de lângă vitrinele frigorifice din fundul magazinului. Cred că am ciocolată până şi în urechi.

— Asta o să te ajute să supravieţuieşti zgomotului, când o să-nceapă vânzoleala, îi strigă Ellie, în replică. Vrei să mai stau cu tine până când ajunge Devon? Pot să ajung şi mai târziu la mama.

— Nu-i nevoie, o asigură Quinn, iar când ieşi din baie, Ellie constată că bluza îi stătea de parcă ar fi fost rochie. E un pic cam lungă, recunoscu şi prietena ei, încercând să-şi vâre în pantaloni surplusul de material. Dar o fac eu să-mi stea. Pot să trec pe la magazin când termin, ca să ţi-o dau înapoi.

— Perfect, răspunse Ellie. Atunci, pa.

— Hei, strigă Quinn, chiar când Ellie se pregătea să iasă

---

6 Unul dintre protagoniştii romanului Charlie şi fabrica de ciocolată (ca şi a musicalului şi filmului inspirate din acesta), un geniu excentric.

pe uşă, acum cu umerii goi, dacă făceai abstracţie de bretelele subţiri ale tricoului ei fară mâneci. Ceva cremă de protecţie solară?

— N-am nevoie, replică ea, dându-şi ochii peste cap.

Era de-abia a doua săptămână din vacanţa de vară, şi Quinn avea deja un bronz pronunţat. Ellie, pe de altă parte, era totdeauna monocromă: ori foarte albă, ori foarte trandafirie. Când erau mici, ea ajunsese la spital cu un caz grav de arsură solară, după o ieşire la plajă, şi încă de atunci Quinn luase asupra ei sarcina de a-i impune întrebuinţarea, altfel făcultativă, a cremei de protecţie solară. Asta se transformase într-o manie care lui Ellie i se părea, în acelaşi timp, înduioşătoare şi sâcâitoare – la urma urmei, ea avea deja o mamă – dar, una peste alta, Quinn era neînduplecată când credea că trebuie să-şi îndeplinească o îndatorire.

Ajunsă afară, Ellie se opri să studieze decorurile filmului, care tocmai se montau pe stradă. Acum, gloata privitorilor se mai rărise; lumea probabil se plictisise să tot privească spre echipele de bărbaţi în tricouri negre care se precipitau de colo-colo cu lăzi grele de echipamente. Dar tocmai când se pregătea să se îndrepte spre magazinul cu suveniruri, remarcă un tip cu o şapcă a celor de la Dodgers[7], apropiindu-se de prăvălia cu îngheţată.

Îşi ţinea capul în jos şi mâinile în buzunare, dar totul din alura lui degajată lăsa să se întrevadă un oarecare efort: atât de mult se străduia să treacă neobservat, încât ajungea să iasă cu atât mai mult în evidenţă. O parte din ea se

7 Los Angeles Dodgers, echipă de baseball profesionist.

gândea că el ar putea să fie oricine – în definitiv, era doar un tip; doar un băiat, zău aşa – însă îşi dădu seama imediat că nu este. Știa precis cu cine are de-a face. Era ceva prea acut definit la el, ca şi cum ar fi mers pe un podium, sau pe o scenă, nu pe o străduţă neînsemnată din Mâine. Întreaga imagine i se părea neobişnuit de suprarealistă şi, pentru o clipă, Ellie aproape că putu să remarce vraja din ea: aproape că reuşi să înțeleagă de ce ar putea să cadă cineva pradă farmecului băiatului din fața ei.

Când mai avea doar câţiva paşi până la ea, el îşi ridică privirea, şi ea rămase uimită de ochii lui, de un albastru atât de intens, încât totdeauna fusese aproape convinsă că au fost retuşaţi în fotografiile din reviste. Dar chiar de sub cozorocul şepcii, ochii aceia erau pătrunzători, şi ea icni scurt când se opriră, fugitiv, asupra ei, înainte de a luneca spre copertina prăvăliei.

Gândul o izbi cu o surprinzătoare forţă: *E trist*. Nu-şi dădu seama precis cum de ştia asta, dar dintr-odată fu convinsă de adevărul acestei constatări. În spatele tuturor celorlalte – o neaşteptată agitație, o undă de precauţie, un pic de circumspecţie – se mai afla şi o tristeţe, atât de profundă, încât o uimea. Era acolo, în ochii lui, care păreau cu mult mai maturi decât tot restul, şi în impenetrabilitatea exersată a privirii.

Citise despre el, fireşte, şi parcă-şi amintea că nu se număra printre acele celebrităţi permanent cliente ale clinicilor de dezintoxicare. Din câte ştia, el nu avea necazuri financiare, nici părinţi de coşmar. Nici nu copilărise ca unul dintre acei copii-vedetă săraci; debutul

lui fulminant se petrecuse acum abia doi ani. Ea auzise că şi-ar fi sărbătorit împlinirea a şaisprezece ani zburând împreună cu întreaga distribuţie a ultimului său film până în Elveţia, ca să schieze prin Alpi. Şi că umblase cu mai multe dintre cele mai dorite tinere actriţe de la Hollywood.

Nu exista nici cel mai mic motiv pentru ca Graham Larkin să fie trist.

Şi totuşi, este, îşi spuse Ellie în sinea ei.

El se opri în faţa prăvăliei cu îngheţată, părând să cugete la ceva în timp ce stătea acolo. Spre surprinderea lui Ellie, privirea i se abătu încă o dată în direcţia ei, şi ea îi zâmbi, instinctiv. Numai că el doar o privi atent, prelung, fără ca expresia feţei să i se schimbe, pe sub cozorocul tras în jos al şepcii sale, iar zâmbetul îi pieri din nou lui Ellie de pe chip.

Sub ochii ei, el îşi îndreptă umerii şi împinse uşa prăvăliei, iar privirea lui Ellie o întâlni pe a lui Quinn, prin vitrină. Quinn mimă din buze ceva nedesluşit de Ellie, cu o expresie ilustrând o mirare absolută, după care-şi concentră din nou atenţia asupra intrării, în timp ce clopoţelul răsuna, iar Graham Larkin păşea înăuntru.

Abia atunci răsăriră şi fotografii, parcă de nicăieri, şase la număr, cu enormele lor camere negre şi gentile atârnate pe umeri, cu toţii năpustindu-se să se lipească de vitrină, de unde începură să declanşeze instantanee după instantanee, cu o asiduitate frenetică. Din interiorul prăvăliei, Graham Larkin nici măcar nu se întoarse.

Ellie mai rămase pe loc pentru câteva clipe, privirea fugindu-i când spre vitrina prin care o vedea pe Quinn,

zâmbind din spatele tejghelei spre client, pe măsură ce se apropia, când spre fotografi, care se îmbrânceau între ei, luptându-se să obţină unghiuri mai favorabile. Cei care mişunau pe străzile din apropiere începură treptat să se apropie, mânaţi către scena aceasta de cine ştie ce soi de atracţie magnetică, de un irezistibil amalgam de celebritate şi spectaculos. Dar, când văzu că mulţimea sporeşte, Ellie făcu câţiva paşi îndărăt, evadând pe lângă o latură a clădirii înainte să-i poată observa cineva dispariţia.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: sâmbătă, 8 iunie, 2013 1:24PM
Către: EONeill22@hotmaii.com
Subiect: Re: cum arată fericirea
Să vizitezi locuri noi.

2

Graham îşi vizualizase momentul acesta în minte de câteva săptămâni încoace. Aşa că felul în care se derulau toate – oraşul, arătând exact cum şi-l imaginase, cu şirurile de prăvălii şi briza sărată suflându-i în spate – aproape că-l făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost într-un vis.

Soarele era înceţoşat de o peliculă subţire de nori, şi inima îi bătea cu putere. Făcuse o conjunctivită în Portland şi, ca de obicei, nu dormise deloc. Graham nu zburase niciodată cu avionul în copilărie, şi chiar dacă avea acum loc la clasa întâi în avioane particulare, tot neastâmpărat şi

neliniştit era în timpul zborului, neobişnuit cu ritmurile acestui tip de călătorie, oricât de mult ar fi părut că viaţa lui se petrece acum prin avioane.

Dar, în momentul ăsta, nu mai avea importanţă. În timp ce se îndrepta către prăvălie, se simţea mai vioi decât fusese de multă vreme, complet treaz şi înflăcărat de convingere. De mult timp nu se mai simţise aşa. În ultimii doi ani, pe măsură ce viaţa îi devenise din ce în ce mai de nerecunoscut, Graham ajunsese maleabil ca o bucată de lut. Se obişnuise acum să i se spună ce să facă, sau cum să reacţioneze, pe cine să vadă şi ce să le spună celor pe care-i vede. Conversaţiile aparent degajate de pe canapelele talk-showurilor erau dinainte stabilite. Tot programul îi era alcătuit de oamenii lui. Hainele i le alegea un stilist care-l bătea la cap tot timpul să poarte tricouri cu decolteu în V şi blugi mulaţi, lucruri pe care înainte nu le-ar fi îmbrăcat nici mort.

Numai că înainte parc-ar fi fost acum un milion de ani.

Iar aşa era cum stăteau lucrurile *după.*

Dacă i-ar fi spus cineva acum doi ani că va ajunge să trăiască pe cont propriu la vârsta de şaptesprezece ani – şi într-o casă de trei ori cât cea în care crescuse, cu tot cu piscină şi sală pentru jocuri şi cu protecţia corespunzătoare oferită de un sistem de securitate ultimul răcnet – Graham ar fi râs. Dar, ca toate celelalte care sosiseră imediat după primul său rol în film, şi a neaşteptatei agitaţii frenetice care-i urmase, nici asta nu părea să fie altceva decât următorul pas logic. Existase o anumită inerţie în întreaga înlănţuire a evenimentelor

care-i dăduse impresia inevitabilului. Mai întâi, un nou agent artistic; apoi, unul pentru publicitate; în continuare, noua casă şi noua maşină; apăruseră noi moduri de comportare în public, noi meditatori care să-l ajute să-şi termine liceul în timp ce-şi vedea şi de filmări, noi reguli pentru obligaţiile în societate şi, desigur, noi şi neînchipuite până atunci posibilităţi de a intra în încurcături.

Până şi părinţii lui se schimbaseră. Acum, ori de câte ori trecea pe la ei, erau amândoi neobişnuit de încordaţi, şi-şi alegeau cuvintele cu grijă, de parcă i-ar filma cineva în permanenţă. Din când în când, Graham mai făcea câte ceva ca să-i scoată din minţi – îşi lăsa vasele murdare pe masă, sau pantofii împrăştiaţi în mijlocul holului – dar, în loc să urle la el aşa cum obişnuiau, doar schimbau între ei priviri indescifrabile şi apoi se prefăceau că n-au văzut nimic. Toată povestea era atât de deconcertantă, încât Graham încetase, în mare măsură, să se mai ducă pe la ei.

Îşi spunea în gând că, probabil, aşa te simţi după şocul unui accident de maşină. Nu trecuse mult timp de când el era doar un elev în anul al doilea de liceu, jucând rolul lui Nathan Detroit[8] în semiîntunericul sălii pentru spectacole, după ce dăduse proba dintr-o joacă, din acelaşi motiv pentru care făcea cele mai multe dintre lucruri: ca să-i producă impresie unei fete. După câteva zile, rămăsese şocat văzându-şi numele trecut în distribuţie. Şcoala lui era

---

8 Personaj din musicalul Guys and Dolls, interpretat de-a lungul timpului de actori celebri ca Sam Levene (la premiera de pe Broadway), Frank Sinatra (în varianta cinematografică), Bob Hoskins sau Oliver Platt.

situată într-o suburbie într-atât de înstărită, încât Graham se simţea adesea ca un vizitator pe cine ştie ce planetă străină, foarte bine întreţinută, însă apropierea faţă de LA însemna că, în majoritate, colegii lui, şi în mod special componenţii cercului de teatru, visau la Hollywood. Îşi petreceau aproape toată viaţa în lecţii de dans și de impostaţie și de actorie. Studiau revista Variety, ca să ţină pasul cu un anumit nivel de cunoaştere a industriei spectacolului, și vedeau în shopping un important prilej de a-și cultiva imaginea.

Însă dintr-odată Graham, un individ deşirat şi neştiutor şi un pic cam stângaci, începuse să se plimbe pe scenă, cu un rânjet nătâng adresat unei fete cu care nici măcar nu vorbise vreodată și, nu se ştie cum, izbutise să obțină rolul. Şi, cu toate acestea, nimănui altcuiva nu i se păruse că ar fi ceva neobişnuit. Pur şi simplu, aşa merseseră totdeauna lucrurile pentru el. Nu avusese niciodată probleme să ajungă în echipele sportive sau pe panoul de onoare al elevilor, colecţionând premii pentru orice, de la cel mai valoros jucător până la Cetăţean exemplar. La bine sau la rău, el fusese mereu acela.

Şi iată-l în seara premierei, croindu-și drum printre versurile cântecelor într-un costum care poate să fi fost cu un număr prea mic, cu ochii apoşi de la dogoarea reflectoarelor, simţindu-se ceva mai puţin sigur de şansele de reușită ale planului său, de a o invita la balul de primăvară pe fata care o juca pe Adelaide. Din întâmplare, nici măcar nu mai avu ocazia. Tatăl unui coleg de clasă încerca să distribuie un necunoscut în rolul unui magician

adolescent într-un film – nu în rolul principal, dar unul care face ca fata, subiectul interesului amoros, să-şi dubleze intensitatea sentimentelor faţă de erou – aşa că, după spectacol, îi încolţise, pe Graham şi pe părinţii lui, ca să discute posibilitatea de a-l lua pe băiat pentru câteva probe de ecran. Părinţii, la fel de neştiutori ca şi el în privinţa a ceea ce-ar fi însemnat dac-ar fi obţinut rolul, căzuseră de acord asupra ideii că ar putea fi o ocazie favorabilă, o experienţă distractivă, poate chiar ceva demn de trecut în formularele de înscriere pentru făcultate… şi, dacă lucrurile ar decurge cu bine, un ajutor la achitarea facturilor.

Ulterior, toate revistele aveau să-i descrie apariţia ca star prin cuvinte care-l făceau să se simtă asemeni unui personaj din benzile desenate: cum fusese „cules din obscuritate” sau „propulsat către celebritate” sau „catapultat în luminile reflectoarelor”. Şi cam aşa se şi simţise. Savura partea interpretativă mai mult decât ar fi crezut şi, la început, lumea de la Hollywood i se păruse demnă de interes, o bine-venită distragere de la melodramele mai mărunte din liceu.

Dar ceea ce nu-i spusese nimeni niciodată fusese că, de îndată ce ţi se întâmplă aşa ceva, nu mai există cale de întoarcere. Privind retrospectiv, părea că ar fi trebuit să-i fie evident, un lucru de care să-şi fi putut da seama înainte ca totul să se fi pus deja în mişcare, însă exista o inerţie lentă în tot acest proces care-l făcea să semene mai puţin cu o catapultă, şi mai mult cu o rostogolire la vale. Şi, la fel ca majoritatea personajelor de benzi desenate, după ce-i

fugea pământul de sub picioare, el continua să atârne în aer, dând frenetic din picioare, sperând că dacă doar continuă să se mişte, ar fi posibil să nu se mai prăbuşească.

Acum, se simţea mai singur decât şi-ar fi putut închipui vreodată. În jurul lui roiau agenţi şi manageri şi regizori, colegi actori şi asistenţi şi specialişti în costume, gazetari şi coafori şi consilieri de imagine. Totuşi, niciunul dintre ei nu i se părea că ar fi destul de real, fiindcă după ce camerele se opreau din filmat, dispăreau ca nişte fantome oportuniste. Încercase să păstreze legătura cu prietenii lui din liceu, însă ceva se schimbase în relaţia lor, iar pe teritoriul acesta străin şi neexplorat, ei nu mai ştiuseră cum să se comporte faţă de el. Se depărtase prea mult de lumea orelor limită de venit acasă, şi a temelor, şi a antrenamentelor la fotbal, şi de îndată ce încetase să-şi pună la dispoziţie casa pentru petreceri, ceilalţi nu prea mai avuseseră motive să-l caute.

La fel se întâmplase şi cu noile cunoştinţe, persoane întâlnite cu ocazia diverselor evenimente şi petreceri, ca şi cu fetele peste care nimerea cam peste tot. Înainte, fusese tipul în preajma căruia toată lumea voia să se afle, pentru că era amuzant şi ştia să se distreze, iar dincolo de toate astea, era chiar destul de la locul lui. Acum, însă, era tipul în preajma căruia toată lumea vrea să se afle, pentru că arăta bine şi era celebru şi avea o casă frumoasă, sau pentru că-şi doreau să aibă şi ei toate astea, şi-şi închipuiau că el ar putea fi cheia îndeplinirii dorinţelor.

Aşa că, atunci când nu lucra, se închidea în casă şi citea scenariile trimise de agentul lui, încercând să-şi umple

timpul. Se ducea la petreceri doar din când în când, de obicei ca să cunoască vreun nou regizor la modă, sau câte un scenarist despre care auzise vorbindu-se de bine, iar când, inevitabil, își făceau apariţia fotografii, zâmbea posac şi pleca imediat cum reuşea să scape. Citea mai multe cărţi decât în tot timpul cât fusese la şcoală. Comanda mai multă pizza decât crezuse că ar fi posibil. Se angrena în jocurile video cu un entuziasm deprimant. Adoptase un purcel, şi împreună cu acesta își petrecea majoritatea zilelor afară, la marginea piscinei.

Până când un e-mail trimis de el își găsise drumul spre ea.

Şi, dintr-odată, înţelesese ce înseamnă puterea internetului. Avea ceva contaminant în anonimitatea lui. Dintr-odată, putea s-o ia de la zero. El era pentru ea un mister, la fel de mult cât era ea pentru el: nu Graham Larkin, ci doar GDL824. Iar GDL824 putea fi oricine, sute de tipuri diferite de băieţi de şaptesprezece ani: genul care trăieşte pentru fotbal american sau câştigă premii la concursurile de şah, genul care fumează pe pista pentru biciclete din spatele şcolii, sau unul dintre acele genii ajunse deja în anul al doilea la facultatea de medicină. Putea să fie un băiat care colecţionează fluturi, sau fanioane ale echipelor de baschet, sau iubite. Putea fi un fan al stelelor rockului sau ale tenisului, sau al nenumăratelor stele de pe cer. Putea fi şi un fan al lui Graham Larkin, dacă tot veni vorba.

Ideea era că putea să fie oricine.

Timp de câteva săptămâni, de când fusese anunţat că

începe pre-producţia noului său film – o poveste de dragoste, de data asta, ca să-i pună în valoare latura lui mai sensibilă – se zbătuse să-şi concentreze atenţia asupra studioului din L.A. Numai că mintea lui era tocmai de cealaltă parte a ţării. Încă de când menţionase ea pentru prima dată că era din Mâine, Graham se pomenise că se tot documentează despre statul acesta, ca şi cum ar fi fost vreun soi de tărâm exotic.

Ştiai că afinul sălbatic e fructul statului Mâine? *îi scrisese el într-o seară. Şi, mai important, că delicatesa statului e whoopie*[9]*?*

Nici nu ştiu ce-i aia whoopie, îi răspunsese ea. *Şi lucrez într-un magazin de dulciuri. Prin urmare, am senzaţia că inventezi.*

Nu inventez, replicase el. *De fapt, chiar îmi imaginez că toate oraşele din Mâine sunt pavate cu whoopie.*

Nu şi Henley, scrisese ea; şi, ca un miner bâjbâind prin întuneric, dintr-odată el zărise o cât de mică rază de lumină.

Nu mai departe de acum câteva zile, prospectoarea locurilor pentru filmare fusese concediată, după ce se descoperise că oraşul din Carolina de Nord unde trebuiau să turneze în prima lună a verii căzuse pradă invaziei unui roi de cicade. Regizorul era furios pentru că femeia reuşise să scape din vedere o invazie a insectelor care se producea o dată la fiecare şapte ani, cu regularitate, însă Graham se

---

9 Desert specific american, alcătuit din două bucăţi rotunde şi bombate de blat cu cacao (ca două emisfere), având între ele un strat de cremă sau glazură dulce. În unele zone, blatul e cu dovleac sau cu ghimbir.

bucura în secret.

El propusese să se mute filmarea în Henley, precizând că au tot ce căutau: prăvăliile pitoreşti, golful spectaculos, bucata pietroasă de plajă. Vorbise de parcă ar fi fost aici de multe ori, şi, la drept vorbind, după cât de mult se gândise în ultima vreme la orăşelul acela, era ca şi cum ar fi fost.

Totuşi, avusese nevoie de ceva muncă de convingere, iar în cele din urmă, Graham se văzuse nevoit să se comporte aşa cum, de altfel, toată lumea se aşteptase mereu de la el: făcuse pe mofturosul, pe pretenţiosul şi pe arogantul. Lansase ameninţări şi-şi fluturase telefonul cu un aer ultimativ. Şi, spre surprinderea lui, îi ieşise. Fuseseră trimişi noi prospectori în recunoaştere, iar ei raportaseră că, într-adevăr, locul era perfect. Se obţinuseră permisiunile necesare şi se semnaseră contractele. O a doua echipă plecase ceva mai devreme, să adune figuranţi, iar Graham, împreună cu partenerii lui din film, fuseseră cazaţi pentru o perioadă de patru săptămâni la Hanul Henley, aflat la doar o jumătate de kilometru de unicul magazin cu dulciuri din oraş.

Chiar dacă viaţa lui amoroasă n-ar fi însemnat un subiect vânat de reporteri, şi chiar dacă el nu s-ar fi ferit permanent de potenţialele bârfe şi zvonuri, Graham tot n-ar fi mărturisit nimănui motivul real pentru care-şi dorea cu atâta disperare să meargă în Henley. În cel mai bun caz, asta l-ar fi făcut să pară un pic ţicnit. În cel mai rău, ar fi fost considerat un hărţuitor.

Adevărul este, însă, că el se simţea destul de convins că s-a îndrăgostit de o fată pe care n-a întâlnit-o niciodată, de o

fată al cărei nume nici măcar nu-l cunoştea.

Îşi dădea seama că e ceva ridicol. Dacă i-ar fi înmânat cineva un scenariu având exact această intrigă, i-ar fi spus că e total nerealist.

Numai că asta nu-i schimba cu nimic sentimentele.

Se gândise că, probabil, ar fi fost mult mai simplu s-o roage să se întâlnească. Dar dacă ea nu simţea acelaşi lucru? Dacă ea doar voia să-şi caute un partener pentru corespondat? Aşa, măcar avea un pretext pentru prezenţa lui aici.

La urma urmei, trebuiau să filmeze *undeva.*

Graham fusese programat să-şi filmeze secvenţele începând abia de mâine, iar când îi spusese lui Harry Fenton, managerul lui care chelea văzând cu ochii, că vrea să vină mai devreme, bărbatul mai vârstnic rămăsese derutat.

— Tu *niciodată* nu te duci mai devreme, remarcase el, însă Graham doar ridicase din umeri.

— Scenariul spune că am trăit acolo de când mă ştiu, aşa că, după părerea mea, e important să mă contopesc total cu locurile, îi răspunsese, maimuţărind o replică auzită altădată la pomposul lui partener din trilogia *Top Hat.* Începuse să-şi dea seama că se pricepe să joace rolul lui Graham Larkin la fel de bine ca pe toate celelalte.

Acum, încetini puţin pe măsură ce se apropia de magazinul cu îngheţată. Simţea cum pândesc fotografii undeva în spatele lui, furişându-se ca un banc de rechini. Soarele îi ardea umerii, iar bluza deja i se lipise de spinare. Trecu pe lângă o fată subţirică şi cu părul lung şi roşu, iar

când își ridică privirea, zări în ochii ei verzi o expresie de mustrare tăcută. Graham fusese într-atât de obsedat să ajungă în orașul Henley, încât nu se gândise niciodată că orașul Henley ar putea să nu fie tot atât de încântat de prezența lui. O privi din nou, iar de data asta ea îi zâmbi, însă el îi simți zâmbetul ca pe un fel de evaluare, o caracterizare a lui pe care nu era convins că ar vrea s-o afle.

Însă acum era prea târziu ca să-și mai bată capul cu asta. Se opri în fața prăvăliei și-și încordă privirea spre vitrină, însă nu văzu acolo decât lumina soarelui, reflectată. Își dori cu disperare s-o vadă cum arată, deși știa că n-ar trebui să aibă importanță. Era mult timp de când nu mai simțise așa ceva pentru vreo fată. Celebritatea e ca și cum ai purta la tine un soi de cheie fermecată: poți să spui prostii, sau lucruri plictisitoare, sau să nu vorbești deloc, însă fetele oricum te plac. Numai că, în loc să-i sporească încrederea în sine, asta parcă, dimpotrivă, i-o zdruncinase, din moment ce așa nu putea niciodată să estimeze ce simte cu adevărat cineva pentru el.

Până în clipa de față. Pentru că, indiferent cine-ar fi fost fata, Graham era destul de convins că-i plăcuse de el. Nu de ipostaza lui ca vedetă de film, ci de el, cel din realitate.

Și lui îi plăcea fata.

Când deschise ușa, întâmpinat de zăngănitul clopoțelului, își lăsă capul în jos, astfel încât fața să-i fie ascunsă de cozorocul 49

Șepcii. Nu mai erau alți clienți înăuntru, dar el își menținu ochii îndreptați spre plăcile albe și negre ale

podelei, până când ajunse aproape de tejghea. De mult timp nu-i mai fusese teamă să privească o fată, însă acum era cuprins de o emoţie inexplicabilă, şi avu nevoie de câteva clipe până să-şi poată ridica faţa spre ea.

Când, în sfârşit, o privi, constată, spre uşurarea lui, că era de

O frumuseţe incontestabilă, cu ochii ei migdalaţi şi părul lung, întunecat. Dar abia dacă mai stătu să ia în seamă toate astea. Atenţia îi era concentrată spre numele cusut pe buzunarul halatului ei.

Ellie, îşi zise în sinea lui, reuşind în fine să asocieze un prenume iniţialei. *Ellie O'Neill.*

Ea îl urmărea cu o privire neliniştită, cu o expresie situată undeva între șoc și încântare. O salută printr-o înclinare a capului, apoi se mută spre vitrina cu îngheţată, prefăcându-se că încearcă să se hotărască. Dar, în realitate, se gândea la o convorbire de acum câteva săptămâni, când el îi trimisese, în glumă, un e-mail dintre acelea care-ţi cer să răspunzi la întrebări legate de preferinţele tale.

Nici gând să completez eu chestia asta, răspunsese ea. Nu pot să cred că ai fi atât de disperat să afli care-i îngheţata mea preferată.

Glumeşti? replicase Graham. *Ai fi mirată dac-ai afla cât de multe spune asta despre tine.*

Lasă-mă să ghicesc, scrisese ea. Dacă zic rocky road[10]*, înseamnă că trec printr-o perioadă grea. Dacă zic vanilie, înseamnă că sunt plictisitoare…*

---

10 îngheţată de cacao cu nuci şi bezele pisate; numele se traduce prin drum pietros.

Cam aşa ceva, replicase el. Eu mă dau în vânt după sorbet[11]. Asta ce spune despre mine?

Că ai gusturi grozave, răspunsese ea. E şi preferatul meu.

Acum, o privi cum vine, de dincolo de tejghea, să se aplece spre el, peste vitrină.

— Pot să vă ajut cu ceva? îl întrebă, iar el rămase mirat când auzi o nuanţă familiară în vocea ei, acelaşi ton siropos folosit de atâţia agenţi de publicitate sau manageri din L.A.

Schiţă un zâmbet spre ea, dar nu-i răspunse, iar fata chicoti. Graham simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— O să vreau un sorbet curcubeu, îi zise, arătând spre vitrină şi abia apoi hazardându-se s-o privească, aşteptând să vadă dacă ea face legătura.

Însă fata doar încuviinţă şi se întoarse să ia un păhărel din plastic, iar el îşi dădu seama că nu fusese suficient; normal că nu era suficient. Încercă să găsească în minte alte metode prin care să aducă vorba – să pomenească aşa, ca din întâmplare, despre un subiect pe care l-au discutat deja prin e-mail, sau vreo altă glumă ştiută numai de ei doi – însă din spatele lui se auzi un pocnet ascuţit, semn că un fotograf se apropiase prea mult cu aparatul de vitrină, şi Graham îşi dădu seama că, la urma urmei, s-ar putea să nu fie tocmai momentul potrivit.

— O să vă placă aici, îi zise ea, în timp ce-i întindea îngheţata. E un loc grozav în care să-ţi petreci vara.

Tonul îi era uşor ca aerul şi de o cochetărie destul de evidentă, şi Graham fu nevoit să-şi spună în gând că fusese

---

11 Suc sau un piure din fructe îngheţat, cu adaus de lapte sau de frişca, având un conţinut de grăsimi cuprins între 1 şi 2 la sută.

injust din partea lui să presupună că ea ar fi atât de diferită de toate celelalte fete. Imediat cum avea să-şi dea seama cine era el – cine e în realitate – totul i se va limpezi, însă până atunci, i se părea inutil să se mire de cum îşi azvârle ea părul pe spate când îi pune îngheţata în pahar.

— A, da? zise, punând o bancnotă de zece dolari pe tejghea şi făcându-i semn să păstreze restul. Şi un loc bun în care să mănânci unde ar fi?

— La The Lobster Pot, îi răspunse ea, cu un zâmbet oarecum sfios. E preferatul meu.

Graham clătină aprobator din cap.

— Ei bine, în acest caz, zise el, ai vrea să mergi cu mine diseară?

— Eu? întrebă ea, privindu-l cu o uimire neprefăcută. Pe bune?

— Pe bune, confirmă el, zâmbindu-i cu zâmbetul lui de milioane de dolari, un zâmbet care în viaţa de dinainte nu dăduse niciodată impresia că ar conţine vreun farmec ieşit din comun, însă care acum avea ciudata capacitate de a le înmuia genunchii cohortelor de adolescente.

— Cu mare plăcere, răspunse ea, pe un ton la o octavă mai sus decât ar fi trebuit.

El încuviinţă, după care se aşternu o tăcere incomodă. Abia după câteva clipe îşi dădu seama că trebuia să propună o oră.

— Ne vedem acolo pe la nouă?

Ea făcu o figură stânjenită.

— Cred că la nouă s-ar putea să închidă.

— Aha, zise Graham. Atunci, la şapte şi jumătate?

Ea răspunse din cap că da, apoi îi întinse o linguriță. El o luă în mâna cu întârziere; probabil că fusese ajuns de oboseală după zborul cu avionul, pe timpul căruia nu dormise, fiindcă dintr-odată se simți obosit. O senzație de dezamăgire i se răspândi în tot pieptul, chiar dacă nu-și dădea seama de ce. Era exact ce-și dorise. Orașul acesta, fata aceasta. Ea nu numai că era drăguță, ci de-a dreptul frumoasă, și dădea impresia că ar fi dornică să iasă cu el. Ce-ar fi putut spera mai mult?

Își înfipse lingurița în înghețata care deja începea să se topească, apoi ridică păhărelul în semn de salut, iar ea își flutură mâna spre el. Când se întoarse, îl întâmpină amețitorul fulger al blitzurilor de dincolo de vitrină și, pentru câteva clipe, închise ochii. Însă luminile refuzau să dispară, iar el nu mai văzu altceva decât stele verzi.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: duminică, 9 iunie 2013 11:11 AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: cum arată fericirea
Trecerea de la un anotimp la altul.

3

De fiecare dată când intra în magazinul de suveniruri Gândurile Bune, Ellie avea impresia că pătrunde în mintea mamei sale. Nu exista acolo nici pic de spirit organizatoric,

nici vreo tematică specială pentru mărfurile din prăvălie. În urmă cu opt ani, când îl cumpărase mama ei, magazinul era cunoscut în principal pentru vânzările de mobilier şi decoraţiuni interioare, şi pretutindeni vedeai aranjamente elegante cu lumânări şi inele pentru şervete şi vaze de toate felurile. Fosta proprietară era acum o fericită pensionară din Florida, abandonând încă de atunci iernile din Mâine, însă Ellie era convinsă că, dac-ar fi văzut ce se alesese din prăvălia ei, ar fi apucat-o groaza.

Pur şi simplu, acum nu avea nicio noimă. Nu era, cu totul, mai spaţios decât o sală de clasă mărişoară, însă atât fusese de înţesat cu lucruri, încât aveai tendinţa să-l socoteşti chiar şi mai mic. Încă mai existau la vânzare suporturi pentru farfurii şi râşniţe pentru piper, veioze şi perne şi alte accesorii asemănătoare, însă acum erau şi cărţi, şi jucării vechi, şi cutii pline cu caramele. Găseai înăuntru felicitări şi ilustrate, tricouri şi costume de baie, jucării pentru plajă şi jocuri logice.

Şi, desigur, găseai şi homari. Nu din cei adevăraţi – cu toate că Ellie n-ar fi fost prea mirată dacă s-ar fi împiedicat de un acvariu în toată debandada aia – ci ceşcuţe şi ceainice, brelocuri şi semne de carte şi clopoţei pentru vânt, toate în formă de homari. Era chiar şi un homar uriaş din pluş, care zăcea de ani de zile în fundul prăvăliei. Avea dimensiunile unei maimuţe mari, şi cu ochii lui din două bile negre, lucioase, şi antenele exagerate, îi speriase nu o dată pe puştii neştiutori care se treziseră pe neaşteptate nas în nas cu el.

Quinn fusese mereu dornică să facă ordine, însă lui Ellie

îi plăcea haosul de acolo. Practic, crescuse în prăvălia asta, şi o simţea aproape ca pe un acaret al casei, ca pe o garderobă vraişte, sau o pivniţă plină cu comori. Mama ei tot spera, de atâţia ani, să se extindă, zăbovind în fiecare dimineaţă în faţa vitrinei prăfuite a prăvăliei de alături, un fost sediu de agenţie imobiliară care rămăsese neocupat de multă vreme. Dar niciodată nu avusese bani pentru ea. În momentul de faţă, abia dacă avea cât să nu se dărâme casa peste ele. Aşa că îngrămădeala din magazin nu făcea decât să sporească. Totuşi, pe clienţi nu părea să-i deranjeze, şi nici pe Ellie.

Îşi petrecuse aici nenumărate după-amiezi, scriindu-şi temele cu creioane în formă de homari, legănându-se pe un antic cufăr de căpitan de corabie, în timp ce aştepta ca mama să închidă, sau stând la fereastră şi ascultând cum se sparg valurile de stânci, imediat în capătul străzii. Însă locul ei preferat din prăvălie era în colțul din fund, cu rafturile pline de imagini înrămate. Erau de toate formele şi culorile şi mărimile, unele din argint, altele din lemn, iar altele din sticlă de mare, sau cu modele delicate pe margini. Şi, în absolut toate ramele, în locul unor fotografii pe hârtie lucioasă, era câte un poem.

Cu ani în urmă, într-o zi de iarnă, când zăpada troienise până la fereastră, iar magazinul era pustiu şi tăcut, mama o lăsase singură pe Ellie, plecând într-o expediție până peste drum, după o ciocolată caldă. Cât timp fusese ea plecată, Ellie se pomenise că studiază fotografiile înrămate, imagini în alb şi negru ale unor familii fericite zâmbind cu toată dantura. Perechi privindu-se în ochi, părinţi care-şi ţineau

copiii de mână, familii la picnic, sau plimbându-se cu barca, sau hoinărind prin pădure. Parcurgând cu privirea exponatele, Ellie remarcase că erau exact patru imagini cu taţi care-şi ţineau fetiţele pe umeri, şi exact zero imagini cu mame şi fiice.

Avea opt ani în acea iarnă, deci era suficient de mare ca să înţeleagă că nu se vor mai întoarce niciodată în Washington, D.C., dar prea micuţă ca să-şi mai amintească limpede chipul tatălui ei, care-i tot fugea din minte ca un peşte alunecând printre degete. Aşa se face că, în timp ce privea toate feţele acelea fericite aliniate pe peretele magazinului, ceva din interiorul ei s-a rupt.

Până să se întoarcă mama, cu câte o cană de ciocolată aburindă în fiecare mână, Ellie făcuse să dispară cu meticulozitate absolut toate fotografiile, scoţându-le din rame şi rupându-le frumos în bucăţele înainte de a le arunca la gunoi. Mama se oprise în prag, cu obrajii trandafirii de frig şi o privire derutată, după care lăsase jos cănile şi-şi dezlegase fularul. Fără vreo altă vorbă, traversase prăvălia şi luase o cutie cu creioane noi din raionul cu jucării, pe care i-o adusese apoi lui Ellie.

— Presimt că poţi să faci tu ceva mai bun, în orice caz, îi spusese.

Ani de-a rândul după aceea, ramele găzduiseră desenele lui Ellie pe hârtie pentru ambalaj, schiţe viu colorate de copaci, ambarcaţiuni sau homari. Iar când se făcuse mai mare, trecuse la poezie, umplându-le cu strofele ei preferate, mâzgălite cu caligrafia ei minusculă. Clienţii începuseră să zăbovească în colţul acela, examinând

rafturile, pierzându-se printre cuvinte, și ramele deveniseră o atracţie la fel de mare ca şi toate celelalte lucruri din magazin. Cele conţinând poezii despre Mâine erau înhăţate de turişti aproape imediat cum le expunea acolo, iar odată, când se dusese la o petrecere găzduită de unul dintre colegii ei de clasă, Ellie observase că rama cumpărată de mama lui cu câteva luni înainte era şi atunci lipsită de o fotografie de familie. Şi totuşi, stătea agăţată în antreu, etalând un poem de W.H. Auden[12], preferatul lui Ellie.

În după-amiaza aceasta, când intră ea în magazin, mama tocmai deschidea o cutie nou-nouţă cu rame, iar după ce ajunse îndeajuns de aproape ca să le poată vedea, Ellie începu să râdă.

— Astea nu sunt…

— Ştiu, răspunse mama, scoţând un geamăt. Ne-au trimis ce nu trebuia.

— Poate vreunui magazin de suveniruri din Maryland să-i fie de folos.

— Cine-ar putea să vrea o ramă pentru fotografii cu un crab pe ele?

— Cine-ar putea să vrea una cu un homar? i-o întoarse Ellie, dându-şi ochii peste cap.

— Hei, o apostrofa mama, zâmbind. Nu te lua de homari. Sunt pâinea noastră cea de toate zilele. Ca să zic aşa.

Începu să împacheteze la loc ramele, înfăşurându-le în

12 Wystan Hugh Auden (1907 – 1973), poet britanic stabilit ulterior în S.U.A., considerat de numeroşi critici ca fiind printre cei mai valoroşi scriitori din secolul al XX-lea.

hârtie de mătase.

— Cum se face c-ai întârziat? Ai avut treabă să căşti gura la starurile de film, ca tot restul lumii din oraş?

Ellie şovăi puţin, apoi scutură din cap.

— Quinn a păţit-o cu un milk-shake tocmai când plecam, aşa că am ajutat-o la curăţenie.

— Vezi, îi atrase atenţia mama, împingând deoparte cutia. De-asta ar trebui să lucrezi numai aici. Dacă la noi nu e ordine, atunci unde mai e?

Ellie ridică din sprâncene ostentativ spre harababura de mărfuri, cu obiecte împrăştiate la întâmplare, astfel încât magazinul, în ansamblul lui, părea mai degrabă un labirint, şi amândouă izbucniră în râs. Dar era limpede că fusese numai parţial o glumă, cea privitoare la un al doilea serviciu. Cu câteva luni înainte, Ellie începuse să lucreze în schimburi la Sprinkles, iar mama nu fusese deloc încântată de asta.

De când se ştia Ellie pe lume, banii reprezentaseră o problemă. Când era mai mică, parcă niciodată nu contau. Aveau tot ce le trebuia, pentru ele două. Însă la toamnă ea urmează să între în ultimul an de liceu, ceea ce înseamnă că făcultatea – şi ameţitoarele costuri de şcolarizare – se profilează din ce în ce mai aproape. Ellie nu voia să meargă la o făcultate de stat: inima ei dorea una din Ivy League[13], aşa că deja începuseră să discute despre împrumuturi, iar documentele se tot adunau stivă pe biroul mamei, coloane

---

13 Grup de opt instituţii prestigiase de învăţământ superior din regiunea nord-estică a Statelor Unite (Brown, Columbia, Corneli, Darmouth, Harvard, Princeton, Pennsylvania şi Yale).

peste coloane de cifre şi de procentaje, imprimate frumos, şir după şir. Numai asta să fi fost, şi tot era suficient ca s-o facă pe Ellie să se simtă vinovată, suficient cât să-i accelereze bătăile inimii de grijă, ori de câte ori se aborda subiectul.

Acum câteva luni, însă, aflase că a fost acceptată la un curs de vară despre poezie, la Harvard. Accesul la acest program era aproape imposibil de obţinut, Ellie trimiţându-şi cererea de înscriere doar dintr-o toană, după ce văzuse un fluturaş lipit cu bandă adezivă pe avizierul sălii pentru engleză, fără să-i treacă vreodată prin cap că ar putea fi printre cei aleşi. Doar cincisprezece elevi de liceu din toată ţara erau selectaţi să-şi petreacă primele trei săptămâni din august cu studiul poeziei, cazaţi în căminele de la Harvard. Numai că participarea costa un pic mai mult de două mii de dolari, şi nici vorbă despre burse sau ajutoare financiare.

În seara în care-i povestise mamei despre toate astea, îi zărise şovăiala în ochi.

— Pare să fie o ocazie nemaipomenită, începuse ea, alegându-şi cu grijă vorbele. Și sunt foarte mândră de tine că ai reuşit. Dar…

Ellie n-o mai lăsase să-şi termine fraza. Nu mai putea îndura.

— Şi mi-au oferit o bursă, pe deasupra! se pomenise zicând, uşurată să vadă lumina întorcându-se la loc în zâmbetul mamei, şi grijile lăsând locul unei mândrii absolute.

— Sigur că da, zisese ea, îmbrăţişând-o. Mă bucur mult

pentru tine.

Ellie trebuia să-şi anunţe participarea până la sfârşitul lui mai. În acel moment, avea exact 178,24 dolari în contul ei de economii, şi nici cel mai mic plan de a strânge întreaga sumă până la data începerii cursului, când trebuia să plătească. Cu toate acestea, trimisese oricum formularul, bifând căsuța din dreptul cuvintelor „Da, voi participa!"

Serviciul de la Sprinkles îi fusese de folos. Dar chiar cu el, şi cu ce câştigase de la Gândurile Bune, calculele lui Ellie îi arătau că, până la sfârşitul verii, tot avea să-i lipsească jumătate din suma necesară. Quinn se oferise să-i mai împrumute ea o parte, dar oricât de recunoscătoare i-ar fi fost pentru intenţie, Ellie ştia că nu trebuie să se bazeze pe asta. Banii aveau prostul obicei de a-i aluneca destul de repede printre degete lui Quinn, şi salariul i se ducea de regulă încă din ziua în care-l primea: doar câteva ore de cumpărături online, şi *pufff*, nu mai erau.

Totuşi, o îngrozea gândul de a-şi ceda locul vreunui puşti rentier, care-şi petrece toată vara zăcând pe marginea piscinei vreunui club privat. Nici nu se gândea să nu se ducă, dar nici să-i ceară ajutorul mamei pentru completarea diferenţei, când şi-aşa abia se mai descurcau. Şi cu atât mai mult când Ellie ştia că ea ar fi zis da. Indiferent ce-ar fi trebuit să facă – să vândă magazinul, să-şi doneze un rinichi, să jefuiască o bancă – mama i-ar fi îndeplinit dorinţa, şi exact acesta era motivul pentru care Ellie n-ar fi putut s-o roage niciodată, în vecii vecilor.

De când se terminase anul şcolar, ea începuse să fie din ce în ce mai disperată, muncind toată ziua la un serviciu

sau altul, apoi lucrând ca bonă pe timpul nopţii. Vedea clar că pe mama o îngrijora accesul ei de hărnicie, modul în care munca îi ocupa toată vacanţa de vară.

— Ai şaisprezece ani, îi tot zicea. Ar trebui să umbli brambura şi să-ţi faci de cap.

— Mă simt bine aşa, îi răspundea Ellie, încă o dată şi încă o dată.

Acum, în timp ce stăteau de-o parte şi de cealaltă a tejghelei, în clinchetul clopoţeilor mângâiaţi de briza pătrunsă pe fereastră, Ellie era convinsă că urmează să se afunde iarăşi în discuţia aceasta, aceeaşi care se tot derulase la nesfârşit, ca muzica unui disc stricat. Însă în ochii mamei vedea o şovăială aidoma cu a ei. Niciuna dintre ele nu mai voia să vorbească despre asta; niciuna nu mai avea chef să se certe.

Aşa că, în clipa în care auzi uşa trântindu-se de perete, Ellie se întoarse, inundată de un val de uşurare. Mai trecu puţin până când îşi făcu apariţia Quinn printre tricourile agăţate în apropierea casei de marcat, dar când apăru, Ellie observă că era îmbujorată toată la faţă.

— Bine, zise ea, cu palmele ridicate în faţă, ca şi cum s-ar fi pregătit să facă un descântec. Bine, bine, bine.

Mama se apleacă spre Ellie, întorcându-şi faţa către ea.

— Suferă cumva de o cădere nervoasă?

— Aici e ceva serios, doamnă O, protestă Quinn, cufundându-se într-un fotoliu-sac albastru. E, cum să zic, o urgenţă extremă.

— E ceva în neregulă? se interesă mama, încă părând relativ nepăsătoare.

Ellie şi Quinn sunt cele mai bune prietene încă de când aveau cinci ani, iar dacă familia O'Neill se învăţase cu ceva în toată această perioadă, atunci era vorba despre înclinaţia lui Quinn spre dramatism. Modul în care defineşte ea urgenţele era ceva mai flexibil decât al oricui altcuiva.

— *În neregulă?* repetă Quinn, făcând ochii mari. Am întâlnire cu *Graham Larkin!*

Urmară câteva clipe de tăcere, până când absorbiră amândouă dezvăluirea. În momentul în care Quinn îi pronunţase numele, Ellie îşi amintise, spre mirarea ei, de ochii aceia ai lui, iar acum clipea apăsat ca să-şi alunge imaginea din minte. Imediat în spatele ei, mama ridică din umeri, perplexă.

— Şi cine e Graham Larking? întrebă ea, la care Quinn îi adresă o privire fioroasă.

— Graham *Larkin*, o corectă ea, e una dintre cele mai mari vedete ale lumii.

Ellie izbucni în râs văzând expresia de pe chipul mamei, în continuare cu desăvârşire nedumerită.

— A jucat în filmele alea cu magicieni, îi explică ea, şi acum e vedeta a cine ştie ce-or mai filma ei aici.

— Şi tu o să ieşi cu el? o întrebă mama pe Quinn, care-şi ridică bărbia şi apoi o lăsă la loc în jos. Eu toată ziua n-am fost deloc afară. Ce se-ntâmplă, umblă vedetele prin oraş în căutare de partenere?

— A fost în Sprinkles, îşi continuă Ellie explicaţia. Şi probabil Quinn i s-a părut cel puţin la fel de irezistibilă ca îngheţata. Apropo, acum cine are grijă de prăvălie?

Quinn îşi flutură o mână prin aer, ca şi cum ar fi o problemă de minimă importanţă.

— L-am lăsat pe Devon acolo, zise ea. S-a lăudat că poate să se descurce singur. Eu am nevoie de ajutorul tău, ca să mă pregătesc.

Ellie nu-şi putu stăpâni o părere de rău pentru bietul Devon Alexander, care era îndrăgostit de Quinn de atâţia ani, şi probabil habar n-avea de faptul că o suplineşte de unul singur tocmai în perioada cea mai aglomerată, în timp ce ea se pregăteşte să meargă la întâlnire cu un star de cinema.

— E bine, zise mama, luând o minge din cauciuc din borcanul aflat lângă casa de marcat şi începând să şi-o arunce, cu gesturi absente, dintr-o mână în cealaltă. Ai venit în locul potrivit. Sunt mândră de fata mea în foarte multe privinţe, dar în mod cu totul şi cu totul deosebit pentru gustul ei vestimentar…

— Foarte nostim, replică Ellie, examinându-şi hainele de pe ea: o fustă din denim, un maieu alb uni, şi şlapi negri din cauciuc, obiecte care alcătuiau în destul de mare măsură uniforma ei pe timp de vară.

— De fapt, am nevoie de ea doar pentru sprijinul moral, preciză Quinn, sărind în picioare. E vreo problemă dacă se cară mai devreme?

— Abia am ajuns… începu Ellie, însă mama deja clătina din cap în semn de încuviinţare.

— E perfect, zise ea, încă jonglând cu mingea roşie. Serios. Doar n-o s-o trimitem pe Quinn la întâlnirea cu o celebritate de prima mână fără o mică mână de ajutor, nu?

În tonul ei exista o tentă ironică, însă Quinn era prea zăpăcită ca s-o sesizeze.

— Exact, zise ea, legănându-se pe călcâie.

Fiecare părticică din ea era mult prea încordată, aşa că nu se putea opri din foială.

— Cum să zic, continuă ea, e mare chestie. Dac-aţi fi văzut câţi fotografi erau la magazin mai devreme… Nici nu pot să-mi imaginez ce-o să fie diseară!

Mama scăpă mingea, care căzu pe podea, ricoşă dintr-un coş plin cu echipamente pentru scufundări şi apoi se rostogoli într-un colţ.

— Fotografi, hm? se miră ea.

— Da, puzderie, confirmă Quinn, în timp ce Ellie rămase încremenită, cu ochii ţintă spre podea, încercând să evite privirea mamei. Acum s-au instalat toţi în jurul platoului de filmare, dar sunt sigură c-or să se ţină după el mai târziu.

Se întrerupse puţin, fară să observe încordarea de pe chipurile ascultătoarelor ei.

— Paparazzi, în Henley. Aiurea, nu?

— Mda, zise Ellie, privindu-şi mama pe furiş. Cam e.

— Mare păcat că nu-mi doresc să ajung actriţă. Sau vedetă într-un reality-show, sau altceva, adăugă Quinn. Asta ar fi o ocazie extraordinară.

— Da, încuviinţă mama, recăpătându-şi stăpânirea de sine. E foarte mare păcat că nu vrei să ajungi decât oceanografa. Presupun că mult mai utilă pentru cariera ta ar fi fost să te invite la cină un caşalot.

— Totuşi, ar fi groaznic, în materie de conversaţie, zise

Quinn, râzând.

— Atunci, probabil că va trebui să te mulţumeşti cu starul de cinema, replică mama, zâmbind. Doar să ai grijă cu fotografii ăia, bine?

— O să am, promise Quinn. Am citit destule reviste de scandal ca să ştiu că nu trebuie să-mi pun o fustă prea scurtă.

— Nu la asta m-am referit, zise mama. Dar ai dreptate. Mai bine caută-ţi ceva potrivit pentru purtat. Specialista ta vestimentară are în mod oficial liber toată după-amiaza.

— Mulţumesc, doamnă O, exclamă Quinn.

Fără să mai stea pe gânduri, o apucă pe Ellie de încheietura mâinii şi o trase spre uşă, începând deja să trăncănească despre toate lucrurile de care avea nevoie ca să se pregătească pentru seară. Dar, imediat înainte să iasă pe uşă, Ellie se smulse din mâna ei şi se întoarse în grabă spre casa de marcat.

— Mersi, mami, îi zise, îmbrăţişând-o la repezeală.

— N-ai pentru ce, şopti mama, desprinzându-se din braţele ei. Mă bucur doar că nu e vorba despre tine.

Lui Ellie îi veniră încă o dată în minte ochii lui Graham Larkin, atât de rezervaţi şi de trişti, şi felul în care se oprise în faţa magazinului, cu umerii lăsaţi şi cozorocul şepcii tras cât mai în jos, în timp ce fotografii se furişau în urma lui, la fel de răbdători şi de implacabili ca nişte lunetişti. Aruncă o privire spre Quinn, care practic ţopăia de pe un picior pe altul, şi brusc îi veni în minte cât era de complicat, în toate aspectele, nu numai din cauza camerelor de filmat sau de fotografiat, sau a caravanelor cinematografice, ci şi după

cum puteau să te privească oamenii, cum te făceau să simţi că totul e o întrebare fără vreun răspuns. Dintr-odată, nu-şi dorea altceva decât să se repeadă acasă şi să compună un e-mail, să-și trimită gândurile de cealaltă parte a ţării, ca pe un mesaj într-o sticlă, ca pe un poem într-o ramă fotografică.

Întoarse din nou capul spre mama şi făcu un mic semn de încuviinţare.

— Știu. Zise. Și eu.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 3:02PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: cum arată fericirea
Când faci cunoştinţe noi.

4

Lumina reflectată de oglinda apei era aurie, în aceste ultime ore ale zilei. Graham nu se grăbi pe drumul spre cină, tăind-o de-a lungul plajei, unde se oprea când şi când să ridice câte o piatră, cântărind-o în mână înainte de a o lăsa să cadă la loc. Toată ziua se simţise atras de mirosul oceanului.

O pereche de turişti intens bronzaţi trecu pe lângă el, ducându-și șezlongurile pliate sub braţ, însă niciunul dintre ei nu se sinchisi să-l privească din mers, ceea ce-i produse un mic fior de încântare lui Graham. După ce-i apăruse primul film, fusese invers: ori de câte ori îl

recunoştea cineva în public, o simţea ca pe o binecuvântare, ca şi cum, într-un oarecare fel mai neobişnuit, l-ar fi înnobilat: Graham Larkin, Cineva. Acum, însă… acum, tocmai faptul de a nu fi recunoscut îi făcea inima să-i tresalte în piept, într-un mărunt entuziasm al anonimatului, devenit atât de rar în prezent.

Aruncă o privire spre ceas şi-şi dădu seama că foarte curând avea să fie în întârziere, dar în loc să se îndrepte din nou spre şosea, se întoarse de-a dreptul cu faţa spre ocean, privind cum lunecă razele de lumină pe întinderea apei. Încă se mai vedeau câteva ambarcaţiuni la orizont, profilându-se pe fundalul crepuscular, şi Graham simţi brusc dorinţa de a fi şi el acolo, în larg.

Îşi aminti de o expediţie la pescuit făcută împreună cu tatăl lui, pe când avea numai opt ani: ei doi, zdruncinându-se în bărcuţa cu vâsle, înfăşuraţi până-n gât în vestele portocalii de salvare. Timp de trei zile, tot înfipseseră momeală în ace şi aruncaseră undiţele, dar nu prinseseră nimic. Tata îşi cerea într-una scuze, de parcă el ar fi fost de vină pentru că lacul refuza să le ofere ceva, şi pe măsură ce ultima după-amiază se apropia de final, el părea din ce în ce mai nefericit. Fusese ideea lui, această excursie pentru strângerea legăturii dintre tată şi fiu, şi-i tot zisese lui Graham, de luni întregi, că sigur vor prinde foarte mulţi peşti.

— Somoni? îl întrebase Graham, dar tata scuturase din cap.

— Puţin probabil, răspunsese el. Sunt mai greu de găsit. Dar păstrăvi, da. O mulţime de păstrăvi. O să vezi.

Nu-şi luaseră altceva de mâncare la ei – într-atât de sigur fusese tata – aşa că, în seara precedentă, mâncaseră pastrama de vită şi caşcaval împletit pe prispa căsuţei, apărându-se de ţânţari şi ascultând ţârâitul greierilor. Fuseseră cât pe ce să se dea bătuţi în după-amiaza aceea, când îi venise lui Graham ideea să lege o fărâmă de pastramă la celălalt capăt al undiţei. Tata se aplecase în faţă, făcând ca mica lor barcă să se legene înainte şi-napoi, şi ochii începuseră să-i sclipească.

— Nu-i deloc o idee rea, zisese, rupând şi el o bucăţică de pastramă.

Graham fusese primul care prinsese ceva, un păstrăv curcubeu care se tot zbătea şi se smucea în cârlig, în timp ce tata îl ajuta să-l tragă afară. Pe urmă, fusese uşor. Tata mai scosese trei păstrăvi, după care Graham prinsese un crăpcean. Lumina se împuţinase, iar apa din jurul lor era întunecată, dar niciunul nu mai voia să renunţe. Era parcă o magie, ca şi cum ar fi făcut să apară printr-un farmec peşti cât pentru trei zile, amintiri cât pentru un întreg weekend, în acea ultimă oră a zilei.

Când simţi din nou firul smucindu-se, Graham învârti repede mulineta şi găsi înfipt în cârlig un mic somon, argintiu şi lucios în lumina amurgului.

— Am impresia că mi-ai cam dat peste nas, constatase tata, zâmbind.

Se lăsase pe spate în bărcuţă, cu chipul numai lumină, şi ridicase ambalajul gol în care avuseseră pastrama de vită.

— Se pare că, dacă ai momeala nepotrivită, poţi să prinzi peştele potrivit.

La asta se gândea acum Graham, în timp ce se întorcea şi pornea pe scurtătură spre oraş, lăsând în urma lui bărcile pescarilor. Poate că aşa era şi cu Ellie. El îşi aruncase în lume momeala sub forma unui e-mail, sperând că va prinde un păstrăv, dar în locul lui dăduse peste un somon. Nu-şi putu stăpâni un zâmbet la gândul acesta, deşi presupunea că o fată ca Ellie ar putea avea obiecţii ştiind că e comparată cu un peşte.

Îşi netezi poalele cămăşii când trecu pe lângă rulotele echipei de filmare, acum întunecate şi tăcute. Trăseseră deja câteva secvenţe într-un studio din L.A., însă prezenţa pe un platou în aer liber provoca o atmosferă de entuziasm, mai ales într-un astfel de loc, iar Graham n-avea cum să nu se lase contaminat de ea. Îşi petrecuse ultimii doi ani jucând acelaşi personaj împreună cu aceiaşi actori, aşa că era înviorător să treacă la cu totul altceva. Un nou regizor, un nou scenariu, o nouă parteneră: toate acestea îl ajutau să-şi amintească de ce-i plăcea actoria, în primul rând. Provocarea însemna totul: să fii implantat în mijlocul vieţii cuiva, ca un turist, şi să înaintezi bâjbâind prin ea.

The Lobster Pot nu era departe de plajă. Graham îl şi putu vedea în timp ce înainta pe stradă. Era puţin trecut de şapte şi jumătate, ceea ce însemna că Ellie ajunsese deja, probabil. Afară, era un ciorchine de fotografi, trădaţi de veşmintele lor închise la culoare, chiar dacă încercau să se amestece printre turişti. Câteva motociclete erau parcate în apropiere; nu o dată, Graham fusese urmărit de ele, când încercase să se strecoare nevăzut afară din vreun restaurant sau club. Urmăririle acestea erau de o

absurditate inimaginabilă, şi chiar dacă înţelegea că ei îşi făceau meseria, avea prea puţin respect pentru modul în care se comportau. Adevărul era că el chiar nu reprezenta un subiect interesant pentru presă. Nu era decât un tânăr de şaptesprezece ani, arătând ceva mai bine decât media, care uneori scotea câte o fată drăguţă la cină şi-şi juca rolul în mod acceptabil, dar care în cea mai mare parte a timpului stătea acasă şi citea cărţi, cu purcelul său pe post de animal de companie.

După ce ajunse mai aproape, fotografii începură să-şi ridice aparatele şi să-l strige pe nume. Îşi lăsă capul în jos când se strânseră în jurul lui. Erau mai puţini decât mai devreme, numai patru, sau cinci; ceilalţi, probabil, fuseseră mai raţionali şi se duseseră să mănânce undeva, sau să stea la televizor în camerele lor, sau să-şi sune iubitele. Cu toate acestea, cei care se încăpăţânaseră să rămână apăsau nebuneşte pe declanşatoare şi totodată îl bombardau cu întrebări, una mai neîndurătoare ca alta.

— Cine e fata, Graham? strigă unul dintre ei, un tip cât un zid, cu cercel cu diamant şi un cap atât de palid şi de chel, încât reflecta ultimele raze de lumină ale zilei. E prima dată când vă întâlniţi? Olivia ce părere are? Voi doi sunteţi împreună oficial?

Îi ignoră pe toţi, croindu-şi drum cu coatele printre ei, iar când ajunse la intrarea restaurantului, fu întâmpinat de un bărbat corpolent, cu braţe enorme şi o barbă îngrijit tunsă.

— Joe Gabriele, se prezentă omul, întinzându-i o mână dolofană. Eu sunt proprietarul. Ascultă, îţi plac homarii?

Graham făcu un semn de încuviinţare, întrebarea luându-

l prin surprindere.

— Bun, zise Joe. Dacă mănânci suficienţi homari la mine cât timp eşti în oraş, am eu grijă să-i ţin la distanţă pe măscăricii ăştia. Facem târgul?

— Facem, răspunse, privind peste umărul lui Joe, ca să vadă dacă Ellie era înăuntru.

Pereţii restaurantului erau plini de colaci de salvare uzaţi şi de vechi ceasuri marinăreşti, de năvoade întinse precum steagurile şi picturi înrămate înfăţişând goelete, homari şi balene. Undeva, la o masă dintr-un colţ, dedesubtul unei uriaşe ancore din fier care părea că tocmai fusese desprinsă de pe o barcă pentru pescuit, o zări aşezată cu spatele spre intrare, cu părul ei negru prins în creştet într-o coadă. Peste tot în jurul ei, celelalte mese erau neocupate, ceea ce-l făcu să-i mulţumească în gând lui Joe pentru că-i eliberase calea. Nimic nu e mai rău decât să încerci o conversaţie intimă în timp ce auzi din toate părţile uşorul ţăcănit al camerelor de pe telefoanele mobile.

Joe făcu un gest către masă, pentru eventualitatea în care el n-ar fi ştiut precis încotro să se îndrepte, după care porni spre bucătărie. Graham, însă, rămase pe loc, încremenit brusc din cauza nesiguranţei, privind-o. Nu că ar fi fost dezamăgit. De ce să fie? Ea era frumoasă, fără discuţie. Dar încă de după-amiază, când ieşise din prăvălia cu îngheţată, Graham tot încercase să discearnă ce simţea privitor la seara aceasta. După atât timp, şi după toate acele e-mailuri, n-ar fi trebuit să fie mai emoţionat? N-ar fi trebuit să-l copleşească bucuria? N-ar fi trebuit să… ceva?

Poate că problema lui decurgea din faptul de a fi fost

forţat să citească prea multe scenarii cu finaluri fericite. Poate că deja era de prea mult timp la Hollywood. Graham nu mai fusese îndrăgostit niciodată, aşa că habar n-avea la ce să se aştepte. Poate că asta şi era. Porneşti o conversaţie de la mare distanţă cu o fată, te simţi mai bine discutând cu ea decât cu oricine altcineva până acum, după care îţi faci apariţia, remarci că ea e superbă, şi te consideri norocos.

Şi totuși, el își imaginase că ar fi ceva mai mult de-atât. Crezuse că atunci când o va vedea, când privirile li se vor întâlni pentru prima oară, se va simţi altfel. Că toate acele clişee de la Hollywood nu erau clişee degeaba. Era vorba să fie inconfundabil, sentimentul acela, nu? Cam ca un pumn în stomac.

Însă acum, în restaurantul acesta, se simţea ciudat de gol pe dinăuntru în timp ce se apropia de masă. Când ea întoarse capul şi li se întâlniră privirile, nu apărură stele, nici focuri de artificii, nici altceva. Erau numai ei doi, privindu-se reciproc, fiecare un pic cam stingherit de anxietatea sa.

— Îţi mulţumesc că ai venit, izbuti el să spună, în timp ce-şi ocupa locul la masă.

De îndată ce se aşeză, îşi dădu seama că ar fi trebuit s-o sărute pe obraz, însă deja trecuse momentul. Îşi despături şervetul şi o studie, încercând să suprapună imaginea fetei din faţa lui cu a celei care-i scrisese despre cât de mult iubeşte poezia.

— Ai avut necazuri cu fotografii? îl întrebă ea, cu o voce puţin tremurată.

El îşi dădea seama că e agitată, dar nu prea ştia ce-ar

putea să facă. În puţinele rânduri când mai ieşise cu fetele de pe-acasă, după ce începuse să-i apară fotografia prin reviste, încercase să le facă să se simtă în largul lor, spunându-le să nu mai fie emoţionate, însă de fiecare dată părea să obţină efectul contrar, ele doar devenind şi mai încordate, mai îmbujorate, mai reţinute. O urmări cu privirea cum îşi tot răsucea o brăţară de argint de la încheietură, neputând să stea liniştită.

— N-au fost prea răi, răspunse. Nici nu se compară cu cei din L.A.

— Sunt convinsă, zise ea, iar Graham luă meniul, căutând o modalitate de a schimba subiectul.

Nu ştia cum să-i spună că el e cel cu care se conversase ea timp de atâtea luni. Oare să-i arunce o aluzie? S-o întrebe ceva despre mama ei, sau despre căţel, să amintească despre un subiect oarecare dintre cele pe care le discutaseră deja, unul mai evident decât îngheţata preferată, ca de exemplu vacanţele ei în Quebec din copilărie, sau lucrarea ei de sfârşit de an despre poezia irlandeză?

Mâinile i se umeziră de transpiraţie în timp ce creierul îi analiza în mare grabă variantele. Îşi închipuise că, imediat cum se va aşeza, adevărul se va revărsa din el fără probleme. Şi totuşi, acum, când era acolo, simţea că-l reţine ceva; îşi roti privirea prin restaurant şi-şi şterse fruntea.

— Şi, ce au bun pe-aici? întrebă, pe un ton glumeţ. Homari?

— Păi, mda, răspunse ea, dregându-şi glasul. E specialitatea casei.

Își ridică privirea spre ea, forțându-se să zâmbească.

— Am glumit doar, zise, și ea se înroși ca racul. Eu cred c-o să iau un surf n' turf[14]."

— Și, ai mai fost vreodată în Mâine? întrebă ea. Sau e prima dată?

— Prima dată, răspunse el. Înainte să încep actoria, n-am mai plecat niciodată de pe coasta de vest.

— Uau, exclamă ea. Eu n-am fost niciodată în California.

— Numai aici ai locuit toată viața? se interesă el, cu toate că deja știa răspunsul: că se născuse în D.C. Și se mutase acolo când era mică.

— Da, zise ea, și el își ridică brusc capul. Și părinții mei, și bunicii. E un fel de tradiție familială pentru noi, orașul ăsta.

Graham se sprijini cu coatele de masă, încrețindu-și fruntea.

— Pe bune? insistă el. Toată viața?

— Mda, răspunse ea, fixându-l cu o privire ciudată.

Dar până ca el să mai poată spune ceva, sosi chelnerul, cu un cocteil de crevete.

— Din partea maestrului bucătar, anunță el, așezând cupa între ei și apoi zăbovind cu o clipă în plus.

— Mersi, zise Graham, dar, spre surprinderea lui, chelnerul – un lungan subțiratic, cu părul blond, creț, și un nas coroiat – îi răspunse cu o căutătură amenințătoare.

— Mda, sigur, rosti el, depunând un evident efort ca să

---

14 Specialitate culinară americană care combină crustaceele (homari, raci sau creveți), preparate la grătar, pane sau prăjite, cu fripturi de porc, de obicei cotlete sau antricoate.

pară dur, cu toate că vocea îi era nesigură.

Se întoarse să plece înapoi spre bar, însă cuvintele care plutiră prin aer în urma lui se auziră cât se poate de clar.

— De fapt, e pentru Quinn.

Chiar şi după plecarea lui, Graham se pomeni privind nedumerit peste masă şi mijind ochii, străduindu-se să-şi identifice întrebarea.

— Scuze, tocmai zicea fata. Pur şi simplu, aşa stă treaba prin oraşele mici. Toată lumea se cunoaşte cu toată lumea, iar când creşti împreună cu băieţii ăştia, uneori pot să devină exagerat de protectori…

Vocea i se stinse în clipa în care observă expresia de pe chipul lui Graham.

— Ce e? întrebă ea. S-a întâmplat ceva?

— Tu eşti…? începu el. Vreau să zic…

— Ce? întrebă ea din nou, privindu-l derutată.

— Quinn? izbuti el să articuleze, iar ea încuviinţă.

— Da, şi?

— Adică numele tău e Quinn?

— Aăă, da, răspunse ea, după care păru să-i pice fisa şi-şi smuci capul pe spate. Au, mamă! Chiar nu m-am prezentat deloc până acum? Nu pot să cred c-am fost capabilă de asta. Îmi pare foarte rău.

Graham încă avea chipul schimonosit, încercând să înţeleagă ce se-ntâmpla.

— Dar bluza pe care-o purtai mai devreme…

Încă o dată, putu să zărească umbra unei revelaţii trecând prin ochii ei.

— A, exclamă. Acum înţeleg.

El nu zise nimic, aşteptând-o să continue.

— Am avut o mică păţanie cu un milk-shake de ciocolată, imediat înainte să vii, explică ea, mimând o explozie. Aşa că am împrumutat-o pe-a prietenei mele, Ellie.

Prenumele rostit de ea i se păru aproape palpabil: avu impresia că-l izbeşte drept în capul pieptului.

— Aşadar, tu nu eşti Ellie?

Ea izbucni în râs.

— Nu, eu sunt Quinn.

— Adică noi nu ne-am tot scris e-mailuri unul celuilalt?

Acum era rândul ei să fie stupefiată.

— Aăă… nu.

Graham clătina din cap, într-o mişcare automată, şi deşi era conştient de ea, părea că nu e în stare s-o oprească.

— Tu nu eşti Ellie O'Neill, repetă el, iar ea încuviinţă din nou. Şi noi doi nu am ţinut legătura.

— Ce? se miră ea. Nu. De ce? Ia stai puţin! Asta înseamnă că ai ţinut legătura cu…

Scoase un hohot tăios.

— Ai ţinut legătura cu Ellie?

— Da, răspunse Graham, dintr-odată neputând să-şi stăpânească un zâmbet larg. Uite ce e, îmi cer scuze pentru încurcătură, continuă el. Sincer. Ştiu că probabil ţi se pare de-a dreptul ciudat.

Quinn se holba mai departe la el.

— Tu şi Ellie.

El încuviinţă, după care se gândi mai bine şi scutură din cap a negaţie.

— Nu tocmai, zise. Adică, nu ne-am întâlnit până acum, e

clar.

— Dar mi s-a părut că ai spus…

— Doar am corespondat prin e-mail, aşa că, în realitate, n-o cunosc, îi explică el, adăugând apoi: Dar vreau s-o cunosc.

— N-are nici pic de logică, protestă Quinn, trântindu-se pe spătarul scaunului. Habar n-am ce înseamnă asta.

Chelnerul se întoarse să le ia farfuriile, însă niciunul dintre ei nu se atinsese de crevete. Îi mai aruncă lui Graham o privire ameninţătoare şi se întoarse de unde venise. De îndată ce se îndepărtă suficient, Quinn se aplecă în faţă.

— Aşadar, tu şi Ellie v-aţi tot scris e-mailuri unul altuia, zise ea, ca într-o doară, iar Graham confirmă.

— Am intrat în legătură cu ea accidental, acum câteva luni, şi am început să ne tot scriem, zise el. A fost unul dintre lucrurile care, pur şi simplu… se întâmplă.

Ea îl examină cu o privire precaută.

— Iar acum, iată-te aici.

— Exact, zise el. Iată-mă aici.

— În Henley.

— Mhî, încuviinţă el, cu un zâmbet firav. În frumosul Henley, din statul Mâine.

Ea n-avu nevoie decât de o clipă ca să lege punctele între ele și să facă ochii mari.

— Prin urmare, de-aia?

— De-aia ce?

— De-aia se filmează aici, în vara asta?

Graham ridică din umeri, străduindu-se să nu arate

ruşinat.

— Cam da.

— Ai venit aici ca s-o cauţi pe ea? insistă Quinn, pe un ton din ce în ce mai neîncrezător, iar când el răspunse afirmativ, ea clătină iar din cap, ca şi cum ar fi încercat să absoarbă toată informaţia. Uau, exclamă încet, aproape numai pentru ea, dar apoi repetă, mai tare. Uau!

Îşi luă paharul cu apă, dar nu făcu niciun gest ca să bea.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus niciodată. De atâtea luni e prietenă prin corespondenţă cu Graham-figură[15]-Larkin, şi mie nici măcar nu-mi spune!

Închise ochii pentru câteva clipe, apoi îi deschise la loc, clipind.

— Și uite-o acum prefăcându-se că nici nu se putea să-i pese mai puţin de prezenţa ta în oraş.

Lui Graham îi fugi zâmbetul de pe buze, şi-şi drese glasul.

— Păi, cinstit să fiu, ea nu ştie că eu sunt cel care-i scrie, mărturisi, sesizându-şi singur tenta defensivă a vocii.

Întinse şi el mâna după pahar şi luă o gură de apă.

Quinn răsuflă încet, apoi îşi ridică privirea spre el, peste buza paharului.

— Probabil că ai văzut-o deja. Era chiar în faţă la Sprinkles când ai intrat. E cam înaltă. Cu părul roşu…

Graham simţi cum începe să i se zbată inima în piept, şi-şi lăsă jos paharul, gândindu-se la fata cu ochii verzi, cea care-l măsurase cu privirea, mai întâi cu ceea ce simţise el că ar fi un reproş, iar apoi, cu cel mai şovăielnic dintre

---

15 Freaking, în original, care, pe lângă conotaţiile sexuale argotice, are şi sensul de excepţional, precum şi acela de a te conecta în reţea cu prietenii.

zâmbete.

— Da, cred că am văzut-o, într-adevăr, confirmă el.

Privirea i-o luă razna spre uşă, dar se forţă să şi-o readucă spre masă.

— Grozav, zise apoi, lungindu-şi gâtul după chelner şi luând din nou meniul în mâini. Să văd dacă pot s-o găsesc mâine, adăugă.

De pe locul ei din cealaltă parte a mesei, Quinn îl urmări cu privirea; el putea chiar să-i simtă ascuţimea căutăturii, aşa că, după câteva clipe, lăsă jos meniul şi ridică ochii spre ea.

— Du-te, zise ea, iar el înălţă din sprâncene.

— Unde să mă duc? întrebă, străduindu-se să-şi păstreze vocea sigură.

Însă atunci când camerele de filmat nu erau în funcţiune, nu se pricepea deloc să mintă, şi ştia că ea îşi dă seama.

— Du-te s-o cauţi acum, îi zise Quinn, schiţând un mic zâmbet. Ai bătut atâta drum până aici, n-o să te ţin acum cu mine să mă suporţi până se termină toată cina.

— Nu, protestă neconvingător Graham. Mă simt bine.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Serios, nu e problemă, zise, aruncând o privire peste umăr spre chelner, care încă zăbovea prin preajma bucătăriei, îi iau pe Devon să mănânce cu mine, declară, făcându-i cu ochiul. Şi te las să plăteşti tu tot.

Graham izbucni în râs.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură, zise ea.

Aşa că, înainte ca vreunul dintre ei să se poată răzgândi,

Graham pescui o mână de bancnote din portofel şi le lăsă pe masă, după care se ridică.

— Ea probabil că e acasă, acum, continuă Quinn, arătând spre fereastra din spatele lui Graham, prin care se vedea strada principală a oraşului, din ce în ce mai liniştită, pe măsură ce se aşternea tot mai apăsat amurgul. E o căsuţă mică, galbenă, aproape de intersecţia Prospect cu Sunset[16].

— Îţi mulţumesc, zise el şi, de data asta, îşi aduse aminte s-o sărute pe obraz.

Ea zâmbi.

— Transmite-i distracţie plăcută la întâlnirea mea.

Tocmai când se pregătea să se repeadă spre ieşirea principală, Graham se pomeni cu Joe alături de el.

— I-am trimis la plimbare, îl anunţă el, arătându-i cu capul spre stradă, dar sunt sigur că tot mai pândesc pe undeva, prin preajmă, aşa că, dacă ai de gând s-o ştergi, eu zic s-o iei prin bucătărie.

Graham îi mulţumi şi se zori pe lângă oalele din care şuierau homarii şi pe lângă bucătarii cu bluze albe. Imediat înainte să iasă, se opri lângă Devon, care-l urmărise cum dă buzna în bucătărie cu o privire buimacă.

— Spune-mi, cum ajung la intersecţia Prospect cu Sunset?

— Doar ţine-o în jos pe Principală şi fă la stânga pe Prospect, răspunse Devon, arătând fâstâcit. O să nimereşti drept în ea.

— Mersi, frate, îi zise Graham, şi-l bătu uşurel pe umăr în

16 Numele străzilor se traduc prin perspectivă (sau planuri de viitor), respectiv apus, asfinţit.

timp ce deschidea uşa.

Făcu un semn în urma lui, spre salonul restaurantului.

— E numai a ta!

Ajuns afară, inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul sărat. Lumina se estompa deasupra apei, şi întreaga lume se cufunda în nuanţe de albastru. Dinspre est adia un vânt care-i tot zburlea lui Graham părul de pe frunte, şi simţi că pluteşte când porni la drum, propulsat de această raritate: promisiunea unei a doua şanse. În timp ce trecea pe lângă casele vechi şi motelurile ceva mai noi, şi luminile începeau să se aprindă la ferestre, el se gândea la fata roşcată pe care-o văzuse cu doar câteva ore mai devreme, la felul în care privirea îi zăbovise asupra lui cu o neobişnuită intensitate, iar inima începu să-i bată în ritmul paşilor, un ritm care-l purta mai departe pe stradă cu o reînnoită energie.

Când văzu indicatorul pe care scria Sunset Drive, încetini şi începu să examineze casele, pe rând. În lumina amurgului, era greu să le deosebeşti pe cele albe de cele galbene, însă când se apropie de o căsuţă colonială acoperită cu şindrilă, văzu că avea lumina aprinsă pe verandă. Şi, chiar înainte să-i poată distinge culoarea, o observă pe fata care stătea încolăcită pe balansoar, şi ştiu că ajunsese.

În timp ce înainta pe alee, fata îşi ridică privirea din cartea ei. Becul de deasupra ei era mic şi asaltat de insecte, nereuşind în sforţările lui mai mult decât să împingă mai încolo întunericul tot mai des. Când el se opri, ea îşi ridică bărbia şi-şi lungi gâtul, iar Graham îşi dădu seama, după

nesiguranţa din ochii ei, că pentru ea nu era mai mult decât o umbră, abia o siluetă.

În schimb, din locul în care se afla, el putea s-o vadă perfect: părul roşu, vălurit, și tricoul foarte larg, având imprimat pe piept un homar zâmbitor, felul în care-şi strânsese picioarele sub ea pe balansoar, şi pistruii de pe nas. Putea s-o vadă, şi se simţi exact cum îşi închipuise: de *parcă ar fi primit un pumn în stomac.*

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 6:08PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: cum arată fericirea
Surprize de bun venit.!

5

La început, nu era nimic dincolo de marginea verandei, în afara întunericului. Dacă n-ar fi fost scrâşnetul pietrișului, Ellie nici n-ar fi știut vreodată că era cineva acolo. Ascultă cu mai multă atenţie. Totuşi, nu auzi decât ţârâitul greierilor şi năvala valurilor din josul străzii, iar în spatele ei, lipăitul înnebunit al câinelui pe scândurile duşumelei din casă. Îşi încordă privirea, însă dincolo de sfera de lumină în care stătea, nu se vedea nimic; putea doar să simtă că e cineva acolo, așa cum simţi că te priveşte cineva din cealaltă parte a unei încăperi pline de lume; acea pişcătură a percepţiei, care-ţi trimite fiori pe șira spinării.

— E cineva? strigă, lăsându-şi cartea în poală.

Vocea îi sună străină chiar şi ei, tremurată şi firavă. Auzi cum persoana aceea mai face un pas înainte, şi deşi clipea de zor, ochii nu i se adaptaseră îndeajuns ca să vadă cine era.

— Quinn, tu eşti? întrebă.

De data asta, auzi cum îşi drege cineva glasul, şi Ellie îşi dădu seama că nu era nicidecum Quinn. Se ridică de pe balansoar, cu o mică picătură de nelinişte începând să-şi croiască drum înăuntrul ei. Henley era la fel de sigur ca oricare oraş mic – probabil chiar mai sigur – însă atmosfera se schimba pe timpul verii, înseşi moleculele lui dând impresia că-şi schimbă poziţia în timp ce făceau loc afluxului de străini, plus că oricare dintre prietenii sau vecinii ei ar fi spus ceva până acum, n-ar fi stat să se furişeze prin întuneric.

— Scuză-mă, n-am vrut să te sperii, zise persoana, cu o voce bărbătească profundă care pluti pe deasupra peluzei în timp ce silueta înceţoşată se apropia. Sunt… eu.

Făcu câţiva paşi înainte şi, aidoma cuiva ieşind la suprafaţa apei, dădu impresia că apare pe bucăţi: mai întâi, ochii, apoi gura, după care, în sfârşit, toate celelalte trăsături, apărând la vedere simultan, de îndată ce lumina căzu peste ele, dezvăluind chipul cunoscut al lui Graham Larkin.

Până acum apăruse doar în două filme – mult-aşteptata parte finală a seriei Top Hat avea să apară abia mai spre sfârşitul verii – şi cu toate că Ellie nu văzuse niciunul dintre ele, tot îi cunoştea obişnuita paletă de expresii, din

numeroasele ocazii când îl văzuse în talk-showuri sau pe covorul roşu. Era mereu ceva ameninţător la el, o tentă de neastâmpăr. Însă acum, stând pe treapta de jos a verandei ei, arăta cât se poate de sfios, şi totul era atât de neaşteptat, întru totul improbabil, încât primul ei impuls fu să râdă.

El nu zise nimic, însă colţurile gurii i se lăsară în jos, iar mâna i se ridică şi începu să-şi scarpine ceafa. Purta o cămaşă în carouri albastre şi albe, de buzunarul căreia atârna o pereche de ochelari de soare, şi arăta neobişnuit de nesigur, iar Ellie aproape avu impresia că toată scena ar fi regizată, ca şi cum s-ar fi nimerit drept într-o secvenţă dintr-un film.

— Scuză-mă, eu sunt…

— Știu cine ești, îl întrerupse ea. Unde e Quinn?

El o privi nedumerit pentru o clipă, după care privirea lui păru să-şi recapete limpezimea.

— A, exclamă el. Ea mi-a spus unde stai.

Ellie îşi lungi gâtul spre el.

— Pentru ce? Şi, dacă n-a mers bine, cum se face că eşti tu aici, şi nu ea?

— De fapt, a cam fost o încurcătură, zise el, urcând pe treapta din mijloc.

Mirosea a mentă şi a altceva, dulceag. Era o senzaţie îmbătătoare, oarecum, să se afle atât de aproape de el. Părea să aştepte ca ea să-l întrebe despre ce vorbeşte, însă ea nu spuse nimic, ci doar îşi lăsă capul pe uşa din plasă, aşa că, după câteva clipe, el îşi drese iarăşi vocea.

— Ea purta bluza ta, zise.

Ellie se încruntă.

— Ce?

— Azi, mai devreme, explică el. În magazinul cu îngheţată.

— Aşa… zise ea, fără să-şi dea seama unde vrea să ajungă cu asta.

— Aşa că am crezut c-ai fi tu.

— De ce? se miră ea. Doar nu mă cunoşti.

— Tocmai de-aia am crezut că ai putea să fii tu.

Ellie îl privi încruntată, apoi se întoarse să cerceteze bezna din spatele lui.

— Filmezi cumva un reality-show sau ceva asemănător? E vreo glumă, sau ce?

Graham scutură energic capul în stânga şi-n dreapta.

— Nu, de ce?

— Pentru că sunt de-a dreptul derutată, zise ea.

În spatele ei, căţelul – un beagle cu urechile clăpăuge – îşi făcuse apariţia la uşă, cu botul negru apăsat de plasă şi coada fâlfâind de zor. Ellie nu-l luă în seamă, fixându-l în continuare cu privirea pe Graham, care şi el părea la fel de descumpănit; ori era un actor chiar foarte bun, ori se simţea şi el exact la fel de dezorientat ca şi ea.

— Quinn te-a pus să faci asta? îl întrebă.

— Nu, răspunse el, tocmai când căţelul începu să scâncească. Jur că nu.

— Atunci, ce e? se răsti ea. Ce vrei?

El păru uşor luat prin surprindere de reacţia ei, iar Ellie presupuse că nu se întâmpla prea des ca lumea să i se adreseze aşa. Totuşi, fusese o zi lungă, şi era obosită, iar prezenţa unei vedete de cinema pe veranda ei o simţea mai

puţin ca un soi de chilipir neaşteptat, şi mai degrabă ca pe o problemă imposibil de clasificat.

— Tu eşti E. O'Neill, zise el.

Şi nu era o întrebare, ci o simplă afirmaţie, iar Ellie îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu despre vedetele de cinema se zice că ar fi hărţuite?

Pentru prima dată, pe chipul lui se furişă un zâmbet.

— Mda, presupun că pare, probabil, destul de ciudat, zise. Doar că sunt emoţionat să te cunosc, în sfârşit.

Ea scoase un hohot scurt.

— Din nou, nu e o replică pe care eu ar fi trebuit s-o spun?

Câinele începu să râcâie pe uşa cu plasă, scâncetele lui transformându-se în lătrături în toată regula, şi Ellie îşi dădu seama că nu va trece mult până când va apărea mama, ca să-i dea drumul afară.

— Şşt, murmură ea, iar căţelul se lăsă pe labele din spate şi tăcu brusc.

Graham se aplecă să privească dincolo de ea.

— Salut, Bagel[17]!

Ellie se întorsese pe jumătate spre căţel, însă acum se răsuci imediat la loc.

— De unde ştii cum îl cheamă?

— Mi-ai spus tu, răspunse el, pe un ton de parcă ar fi fost o problemă de o importanţă minoră. Grozav nume pentru un beagle. De-a dreptul inteligent. Eu am fost mult mai puţin creativ cu Wilbur.

Ea îşi simţea inima bătându-i cu iuţeală, şi gândurile

17 Numele se traduce prin covrig, însă se pronunţă aproape identic cu beagle.

împiedicându-se unele de altele, dar când vorbi, își măsură cuvintele.

— Ai un câine pe nume Wilbur?

Graham îi căută privirea, apoi clătină din cap. În lumina slabă, expresia îi rămânea neutră, însă imediat dedesubtul fațadei se întrezărea un zâmbet, iar ochii îl trădau.

— Nț, răspunse, iar Ellie fu dintr-odată cuprinsă de amețeală.

Deschise gura să spună ceva, dar nu-i ieși nimic.

Acum, Graham zâmbea de-a binelea, urmărindu-i reacțiile.

— Wilbur, rosti el, încet, e purcelul meu.

Ellie clătină aprobator din cap.

— Wilbur e purcelul tău, bâigui ea, încercând să-și forțeze gândurile să revină la prezent.

Inspiră tremurat și-l privi cu atenție. Era ca o problemă de matematică dintre cele mai simple; răspunsul se afla exact aici, în fața ei, însă chiar și-așa, unei părți din ea încă îi venea greu să-l înțeleagă.

În tot acest timp, el fusese. Toate acele e-mailuri, toate acele conversații din nopțile târzii. Toate acele amănunte caraghioase despre școală, și despre mama ei, și toate celelalte. Toată acea cochetărie de-abia voalată. În tot acest timp, ea îi scrisese lui Graham Larkin.

Îi povestise despre poemele înrămate, și cum îi plăcea uneori să pretindă că ar fi o turistă, urmând pas cu pas numeroasele familii înarmate cu camere foto. Îi scrisese despre cum se învățase să facă jonglerii, iarna trecută, când nu veneau clienți în magazin. Flecărise despre locul din

vestiar în care-şi avea dulapul, şi despre cât era de nedrept profesorul ei de chimie, despre motivele pentru care-i plăcea mai mult iarna decât vara, şi despre tentativa ei eşuată de a planta flori, astă-primăvară. Îi mărturisise că-şi detesta pistruii şi-şi ura degetele de la picioare. Ba chiar recunoscuse şi că, în realitate, nu-i plac homarii.

Iar acum, iată-l, stând pe veranda ei, cu zâmbetul lui de mii de waţi şi părul perfect şi ochii aceia, care-i dau impresia că pătrund drept prin ea, şi ştia ce ar fi trebuit să facă. Văzuse destule filme. Totuşi, spre surprinderea ei, Ellie nu se simţea extaziată, nici amorezată, nici măcar neîncrezătoare.

În loc de toate astea, se simţea jenată.

— Trebuia să-mi fi spus că tu eşti, îi reproşă, cu obrajii înfierbântaţi. Ce-ai vrut, să mă faci să cad în ridicol?

Graham se holbă la ea, incapabil să-şi mascheze surprinderea, iar Ellie nu se putu împiedica să simtă un pic de mândrie pentru asta. Probabil că majoritatea fetelor ar fi umblat în vârful picioarelor pe lângă el, însă ea nu făcea parte din categoria aceasta. Poate că se lăsase ea păcălită, poate că fusese împinsă să cadă în ridicol, însă cel puţin nu era vreo admiratoare fanatică.

— Nu, zise el, apoi repetă: Nu. Nicidecum.

— Şi-atunci? vru să ştie Ellie, susţinându-i hotărâtă privirea.

— N-a fost decât ceva accidental, iar pe urmă n-am zis nimic, pentru că…

— Ei bine, ar fi trebuit să spui, îl întrerupse ea. Dac-ai fi făcut-o, niciodată n-aş mai fi…

Graham înălţă din sprâncene.

— Niciodată n-ai mai fi mărturisit atâtea lucruri? completă el, clătinând uşor din cap, după care ridică din umeri. Exact.

Vocea îi sunase atât de sec, încât lui Ellie nu-i mai trecea prin minte altceva de spus. Inima încă-i bătea cu putere, şi se propti cu o mână de clanţa uşii, ca să se echilibreze.

— Uite ce e, îmi pare rău, zise el. Poate c-ar fi trebuit să spun ceva. Dar, crede-mă, n-am încercat să te fac să cazi în ridicol.

Se întrerupse puţin, schiţând un mic zâmbet.

— Tu n-ai putea niciodată să cazi în ridicol.

Fără voia ei, Ellie zâmbi auzindu-i această remarcă. Îl studie acolo, în lumina slabă, străduind-se să distingă dacă e într-adevăr sincer, sau e într-adevăr un bun actor. Reuşi să vadă o cicatrice subţire, în formă de lună, imediat deasupra sprâncenei lui stângi şi, tresărind, îşi aminti că el îi povestise despre asta: o avea de când sărise de pe capota unui automobil. La vremea aceea, îşi imaginase un băiat cu părul nisipiu, dintr-o suburbie prăpădită, după care venise o versiune mai matură a aceluiaşi puşti tupeist, ceva mai conştient acum, poate chiar un pic tocilar, însă cu o rămăşiţă a fostului zâmbet băieţesc când se plasa în faţa unui computer, ca să deschidă e-mailurile de la ea.

Acum, închise ochii şi încercă să prelucreze această imagine, plasându-l pe Graham Larkin în locul celui închipuit, scriind despre fursecurile din făină de ovăz ale mamei sale, şi despre obsesia de a juca tenis pe consola Wii, şi despre totala lui incapacitate de a-şi azvârli ciorapii

în coşul cu rufe pentru spălat, la capătul zilei.

În tot acest timp, el fusese.

În tot acest timp, după cum îşi dădu seama dintr-odată, şi el îi scrisese ei.

Deschise ochii, şi mâna îi alunecă de pe clanţă. Uşa din plasă se zgâlţâi, iar de cealaltă parte a ei, Bagel se ridică în picioare scoţând un lătrat aspru, apoi încă unul. Ellie se întoarse să-l potolească, dar era prea târziu. Prin plasă, zări tălpile goale ale mamei pe scară, iar după câteva secunde, o văzu apărând dincolo de uşă, într-o pereche de boxeri şi un tricou imprimat cu I♥ Maine. Bagel ţopăia pe lângă ea, biciuind aerul cu coada.

Ellie se întoarse de tot şi-o privi prin plasă, încercând să-i blocheze vederea prin uşă.

— Are nevoie să iasă, El, îi zise mama.

— Lasă-mă doar un minut, bine? se rugă Ellie, adresându-i o privire al cărei subînţeles păru să se piardă prin plasa uşii.

— Care-i treaba? insistă mama, împingând uşa; şi, deşi se deschisese doar parţial, Bagel se strecură afară şi se duse glonţ spre Graham.

Ellie capitulă, oftând, iar mama ieşi la rândul ei, descriind cu buzele un cerculeţ de mirare.

Graham se aplecase să întâmpine căţelul – care se rostogolea pe spate, pradă bucuriei absolute de face o nouă cunoştinţă – însă acum îşi îndreptă spinarea şi-i întinse mâna.

— Eu sunt Graham Larkin, doamnă O’Neill, zise. Îmi cer scuze că am trecut atât de târziu.

Ellie se aştepta ca mama să glumească, spunând că ora nouă echivalează cu miezul nopţii în Henley, sau cât de mult se bucură Bagel ori de câte ori primeşte oaspeţi la ora asta. Însă, în loc de aşa ceva, văzu că privirea îi rătăceşte prin curtea din spatele lor, scrutând întunericul după semne ale prezenţei altcuiva, ceea ce o făcu să se mute de pe un picior pe celălalt, stânjenită.

— A trecut doar… începu ea, dar nu ştiu cum să continue o astfel de propoziție.

— Am trecut doar ca să mă prezint, o ajută Graham, cu o înfăţişare dintr-odată băieţească, semănând nu atât a vedetă de cinema, cât a un puşti oarecare, prins că umblă pe-afară după ora stingerii. Dar bănuiesc că ar fi cazul să-mi văd de drum, adăugă el.

Mama se forţă să zâmbească, instinctul ei de om aflat în serviciul clienţilor preluând întâietatea, în ciuda prudenţei.

— Atunci, mi-a făcut plăcere că te-am cunoscut, zise. Şi bine ai venit în Henley.

— Mulţumesc, răspunse, apoi arătă cu capul spre tricoul ei. Până acum, și eu inimă Mâine, zise, iar privirea îi lunecă spre Ellie. Mă bucur sincer că mi-a povestit cineva despre locurile astea.

Apoi, făcând un mic semn de salut cu mâna, se întoarse şi coborî treptele verandei, pierzându-se apoi prin întunericul curţii. Bagel îşi lăsă capul pe spate, scoţând un singur lătrat vioi, care parcă răsună cam prea îndelung prin cartierul liniştit. Mama o fixă cu privirea pe Ellie, aşteptând vreo explicaţie, însă fetei îi venea greu să-şi închipuie ce-ar putea să spună. Tot ce avea în minte era

gândul că ea fusese cea care-l adusese acolo.
Şi, dintr-odată, se bucură sincer şi ea.

Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 9:28PM
Căire: EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: cum arată fericirea
Când faci cunoştinţe noi.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: duminică, 9 iunie, 2013 9:43PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: uite-aşa e fericirea
Pe asta deja ai mai spus-o.

6

Graham era atent doar pe jumătate în timp ce managerul lui se plimba cu paşi apăsaţi prin rulotă ca un soi de cocoş cuprins de demenţă, fluturând ziarul de dimineaţă cu o mână pătată de cerneală.

— De asta ai vrut să vii mai devreme? îl întrebă Harry, aruncând ziarul pe masa dincolo de care stătea lejer Graham pe un şezlong.

Rulota era mică, neavând prea mare lucru, în afara unei sufragerii miniaturale şi a unei minuscule cabine pentru schimbat, cu un rastel pentru costume care fusese aranjat de o asistentă costumieră. În ultimii doi ani, Graham

purtase lucruri de genul jobenelor, al capelor şi al mantiilor întunecate, cu căptuşeli din catifea. Pentru filmul acesta, însă, având ca subiect o poveste de dragoste contemporană, veşmintele atârnate în cuier nu difereau prea mult de ale lui: şorturi pentru surf, tricouri multicolore şi şlapi. Chiar se întrebă dacă n-ar putea să-şi păstreze vreo câteva, după ce termina de filmat. Rare erau lucrurile pe care le detesta el mai puţin decât mersul la cumpărături.

Aruncă o privire spre fotografia de pe pagina a șasea din *New York Post*, care fusese luată de la distanţă, dar îl înfăţişa clar cum stătea la masă în The Lobster Pot împreună cu Quinn. Ea era întoarsă într-o parte, aşa că nu se putea vedea decât o perdea de păr lucios, însă faţă-n faţă cu ea era Graham, aplecat înainte şi privind-o concentrat. Dacă era să ghicească, probabil fusese momentul în care aflase că ea nu era Ellie. Dedesubt era doar o mică legendă, întrebând: „Noua iubire a lui Larkin?” și un articol dintr-un singur paragraf pe care Graham nu se sinchisi să-l citească.

— Nu, răspunse el, sincer, iar Harry se lăsă să cadă pe celălalt scaun, oftând.

Atunci când Graham semnase primul contract cu el, Fenton Management se înfiinţase şi funcţiona de numai câţiva ani. Înainte de asta, Harry fusese avocat specializat în industria divertismentului, dar ajunsese să se sature de contracte şi de texte scrise cu litere mărunte, gândindu-se că ar putea avea talent, în schimb, la administrarea carierelor actorilor. Primul lui client fusese un puşti cu faţa rotundă şi ochelari, dintr-un sitcom popular, iar pe urmă,

reuşise cumva să-şi încropească un portofoliu acceptabil din tinere vedete cu niveluri îndoielnice ale talentului.

Înainte ca Graham să semneze contractul pentru trilogie, pe vremea când distribuţia era încă ţinută în secret, şi nimeni n-ar fi putut să ştie cât de repede i se va înălţa steaua, Harry fusese singurul dispus să aranjeze o întâlnire cu el. Graham ştia că avea să-i fie totdeauna recunoscător pentru asta, pentru că a crezut în el, într-un elev de liceu total neîncercat, a cărui unică realizare era o interpretare mediocră în Guys and Dolls. Acum, era de departe cel mai important client al lui Harry, şi în plus faţă de obişnuitul volum de timp şi de atenţie pe care această poziţie le merita, se părea că se pricopsise şi cu o umbră, adesea morocănoasă, de vârstă mijlocie, cât timp se afla la locul pentru filmare.

— E de rău, zicea Harry, trecându-şi mâna prin ceea ce-i mai rămăsese din păr, cu un gest îngrijorat. Nu poţi să dai

buzna aşa într-un oraş, s-o inviţi la cină pe cea dintâi fată întâlnită, după care s-o laşi cu ochii-n soare.

Graham îşi întoarse privirea spre el.

— Aşa scrie în articol?

— Nu, răspunse Harry, ridicând din umeri. Dar umblă vorba.

— N-am lăsat-o cu ochii-n soare, se apără Graham. Doar că a fost o încurcătură…

— Nu asta e problema, îl întrerupse Harry, întorcându-şi scaunul astfel încât să fie cu faţa spre el. Problema e că era vorba să fii cu Olivia.

Graham îl privi chiorâş.

— Într-un oraş ca ăsta, fără alte fete prin preajmă pentru următoarele câteva săptămâni, toată lumea şi-a închipuit că voi doi o să…

Graham ridică o sprânceană.

— O să ce?

— Trebuie să recunoşti, ar fi o publicitate pe cinste pentru film… şi pentru tine, continuă Harry, fără să observe expresia de pe faţa lui Graham. Aici eşti într-un punct de răscruce al carierei. Viitorul tău proiect, viitoarea ta iubită: astea toate sunt subiecte esenţiale. Şi nu mă mai privi aşa. De-aia mă plăteşti cu saci de bani: ca să-ţi spun lucruri din astea. Ca să te duc până la nivelul următor, trebuie să păşim cu mare grijă, bine?

Se întrerupse puţin, azvârlindu-şi mâinile spre tavan.

— Plus că e vorba despre Olivia Brooks, pentru numele lui Dumnezeu! Doar nu-ţi sugerez să te culci cu un troll!

— Tu n-ai dreptul să-mi spui cu cine să mă culc, oricine ar fi, ripostă Graham, ridicându-se de pe scaun.

— N-am vrut să sune aşa. Am vrut doar… în fine, ai putea măcar să încerci, nu?

Graham se duse spre mica fereastră din fundul rulotei, care dădea spre platoul pentru filmare. Camerele fuseseră deja amplasate, iar regizorul – un tip tânăr pe nume Mick, venit după o minunăţie independentă care surprinsese pe toată lumea prin dobândirea unei nominalizări la Oscar – se plimba cu un cârd de asistenţi de producţie în urma lui. Foarte curând, Graham avea să fie chemat acolo, ca să alerge pe stradă după Olivia, s-o ia pe sus şi s-o sărute pasional. Şi nu doar o dată, ci probabil, mai degrabă, de

vreo optsprezece, douăzeci de ori.

— Sunt şi alte fete pe-aici, să ştii, zise, fără să se întoarcă. Doar pentru că nu suntem în New York sau în L.A., nu înseamnă că nu ar fi oameni interesanţi.

— Corect, zise Harry. Sunt convins că a fost adorabilă.

Graham zâmbi, amintindu-şi de expresia de pe chipul lui

Ellie, din clipa în care îl văzuse pentru prima dată în lumina verandei, dar abia apoi îşi dădu seama că Harry vorbea despre Quinn. Numai că, înainte să poată spune ceva, se auzi o bătaie în uşă, la care se întoarseră amândoi.

— Cinci minute, domnule Larkin, strigă cineva, iar Graham trase adânc aer în piept.

Indiferent de câte ori ar fi făcut-o, indiferent cât s-ar fi crezut de pregătit, acesta era momentul în care simţea mereu un gol în stomac. Acum, să fie el însuşi devenise o artă, iar asta nu se obţinea fară eforturi. Într-un fel, avea nevoie de mai mult talent actoricesc ca să se comporte într-un anume fel pe platou, decât să se transpună în pielea personajului, un adolescent al cărui tată tocmai murise într-un accident naval, şi care avea sentimente complexe şi contradictorii pentru fata martoră a tragicului eveniment.

Fără vreo altă vorbă, Graham îşi făcu loc pe lângă Harry şi ieşi din rulotă, inspirând cu putere înainte de a coborî grăbit treptele spre locul în care îl aştepta un asistent de producţie, cu cască şi microfon şi o mapă cu clemă, ca să-l escorteze pe distanţa de doisprezece paşi până la locul lui, de parcă s-ar fi putut rătăci pe drum. Graham se obişnuise, cu timpul: uneori, eşti tratat ca un zeu, iar alteori, ca un ţânc de patru ani.

Repetaseră deja mai devreme, aşa că regizorul îl întâmpină acum cu câteva indicaţii de ultim moment. Nu turnau în ordine, aşa că secvenţa de azi era, de fapt, una care avea să fie montată aproape de sfârşitul filmului, când personajul lui se scutură în sfârşit din amorţeală şi-şi dă seama pe cine avusese în faţa lui tot timpul. Graham îşi ridică privirea când tocmai acea cineva se apropie, îmbrăcată într-o fustă din denim absurd de scurtă şi un sutien roşu de costum de baie.

— Bună, zise Olivia, cu un mic zâmbet prefăcut.

Îşi prinsese părul lung şi blond la spate într-o coadă răvăşită, pentru care coaforii munciseră probabil ore în şir ca s-o facă să arate atât de perfect neprotocolară, iar machiajul îi fusese aplicat astfel încât să dea impresia că nu e machiată câtuşi de puţin.

— Am auzit că-ţi place oraşul, adăugă ea.

— Doar am făcut cunoştinţă cu gastronomia locală, răspunse el, încercând să-şi domolească nervozitatea din voce.

Olivia era, indiscutabil, superbă, însă avea ceva care-l călca pe nervi pe Graham. Era deja de destui ani angrenată în maşinăria Hollywood-ului – îşi începuse cariera de copil precoce într-un popular serial cu temă medicală – şi adevărul e că se vedea. Prima dată o întâlnise acum vreo doi ani, la o petrecere cu ocazia premierei unuia dintre filmele ei, iar când se făcuseră prezentările, ea abia dacă-l învrednicise cu o privire trufaşă, în timp ce-şi aprindea ţigara, pregătindu-se să treacă la altcineva cu mult mai faimos. Asta se întâmplase înainte de apariţia primului film

din seria Top Hat, iar după felul în care se comporta acum cu el, presupunea că, probabil, nici nu-şi mai amintea de acea noapte anume. Dar, în definitiv, din câte auzise el despre Olivia, ea nu-şi amintea de cam multe nopţi.

Strada principală a oraşului fusese complet blocată pentru filmare. La celălalt capăt al ei, Graham putea să distingă prăvălia cu îngheţată, şi se întrebă dacă Ellie o fi acum acolo. Pe marginile drumului, îngrămădiţi în spatele gardurilor metalice, curioşii se aplecau în faţă, cu camerele pregătite, fotografiind şi filmând, în timp ce câţiva agenţi de pază cu umerii laţi patrulau prin faţa lor.

Graham îşi flexă degetele şi-şi drese glasul. Îi plăceau filmările exterioare – iluminatul din studiouri nu se compara cu soarele – însă azi se simţea iritat de prezenţa publicului. Când începuse să joace, fusese deranjat să afle că filmările, atât de frecvent, nu se fac în ordine, şi tocmai din acest motiv: pare imposibil să joci marele sărut, când încă n-ai explorat niciunul dintre momentele preliminare. Pur şi simplu, nu aşa decurgeau lucrurile în viaţa reală, şi simţea că nu i-ar strica un pic de pregătire în plus.

Cu toate acestea, ştia că majoritatea băieţilor de vârsta lui ar fi dat orice ca s-o poată săruta pe Olivia Brooks, iar el aici era plătit – şi încă frumos – pentru asta. Deocamdată, ea discuta ceva cu asistentul de regie, de cealaltă parte a platoului, iar Graham se apucă să ţopăie de câteva ori, încercând să-şi aducă mintea pe direcţia cuvenită în timp ce aştepta. Coordonatoarea costumelor veni fuga spre el cu mâna întinsă, însă avu nevoie de câteva secunde până să-şi dea seama că ea îl aştepta să-şi scoată tricoul. În timp ce şi-

l trăgea peste cap, gloata scoase un țipăt strident, și Graham nu-și putu stăpâni râsul, nici măcar când veni în pas alergător altcineva, cu un pieptene, ca să-i potrivească frizura la loc. Cercetă din nou mulţimea cu privirea, sperând că nu era și Ellie acolo, deşi bănuia că ar fi ultimul loc în care ar putea s-o găsească.

Când, în sfârşit, sosi momentul să înceapă, Graham inspiră prelung. Trebuia s-o ia la fugă pe stradă, să-şi încolăcească braţul pe după talia Oliviei şi apoi s-o desprindă cu câteva palme de pământ şi s-o sărute. Din punctul de vedere al lui Graham, cu toată sinceritatea, era aici mai multă acrobaţie decât realism, iar când repetaseră, nu decursese prea bine. Nu se descurcase prea rău când trebuise s-o ia pe sus, însă din cauza inerţiei şi a felului în care se învârteau, ratase de câteva ori ţinta sărutului, iar în două rânduri nimerise gâtul, în locul buzelor.

— Aici nu suntem în *Twilight*, se răstise ea.

Acum, era pregătit să alerge, iar în clipa în care auzi că regizorul strigă „motor", porni în viteză de-a lungul străzii. Jucase vârf de atac în echipa de fotbal înainte de a se retrage de la şcoală, şi partea asta era distractivă pentru el, simţind briza oceanului în plămâni, muşchii încordaţi şi şlapii plesnind caldarâmul. Un automobil albastru pilotat de un cascador demară de lângă trotuar şi Graham făcu un mic salt ca să-l evite, însă când sări într-o parte, bareta unuia dintre şlapi i se rupse, făcându-l să se împiedice de ea.

Regizorul strigă „tăiaţi", iar cameramanii îşi scoaseră capetele de după enormele cutii negre. În timp ce

cascadorul se retrăgea la locul stabilit cu maşina, iar Olivia ofta mai încolo pe stradă, o asistentă din departamentul costumelor veni fuga cu un papuc de rezervă, pe care Graham și-l trase pe picior. Chiar se întrebă câte perechi or avea acolo: i se părea interesant de aflat ce buget putea să aibă pentru şlapi un astfel de film.

La cea de-a doua dublă, reuşi să ajungă până la Olivia, ba chiar și să execute perfect sărutul, însă când își ridică privirea, observă că regizorul era încruntat.

— Am simţit… nimic, zise el. În cel mai bun caz, secvenţa asta o să scoată de la public un căscat. Hai să ţintim un pic mai sus, se poate?

Graham aruncă o privire spre mulţimea privitorilor, întrebându-se dacă ar fi cazul să se simtă jenat de afrontul acesta adus priceperii lui la sărutat. La următoarea încercare, avu impresia că s-ar fi descurcat mai bine, însă fu întâmpinat de critici similare.

— Plictisitor, decretă regizorul. N-am putea să vedem un pic mai multă chimie?

Graham scrâșni din dinţi. Poate că tipul o fi un regizor strălucit, însă îl călca pe nervi mania lui de a spune în permanenţă „noi", când de fapt voia să spună „tu", iar Graham avea convingerea că nu se poate crea chimia aşa, bătând din palme: ori există, ori nu; iar cu Olivia, pur şi simplu, nu exista. Cu toate acestea, chiar dacă în sărut erau implicate două persoane, Graham era singurul care se alegea cu reproşuri. Chiar şi-aşa, încuviinţă vitejeşte şi se apucă să încerce din nou.

Se pare că nici de data asta nu ieşi mai bine.

Cum stătea el acolo, să-l asculte pe Mick cum îi turuie despre pasiune şi frumuseţe şi adevăratele sensuri ale iubirii, privirea îi rătăcea dincolo de camere şi de mulţime şi de agenţii de pază, tocmai până unde o fată cu părul roşu o tăia de-a dreptul pe spaţiul verde al pieţei oraşului.

— Trebuie să-i facem să creadă, zise Mick, întinzând mâna şi lovindu-l uşor pe Graham în piept, în dreptul inimii. Trebuie să-i facem să-l simtă aici..

— Aăă… nu s-ar putea să ne oprim doar un minut? întrebă Graham, făcând câţiva paşi înapoi. Chiar am nevoie de o scurtă pauză…

— Da, încuviinţă Mick. Bine. Exact aşa. Hai să ne mai gândim un pic la asta, iar când te întorci, vreau să fii plin de pasiune. Ne-am înţeles?

Graham făcu semn că da, cu ochii în continuare spre Ellie.

— Ne-am înţeles.

Porni, mergând cât de nepăsător se simţea în stare, dar de îndată ce trecu de bariera de securitate, o rupse la fugă. Era conştient câte perechi de ochi avea în spate, în timp ce alerga pe pătratul de iarbă verde din centrul oraşului, dar asta nu-l putea determina să-i pese.

Ea mergea acum mai repede, cu privirea îndreptată intenţionat înainte. Purta o fustă din denim nu prea diferită de cea a Oliviei, doar că mai lungă, și un maieu negru uni, iar părul roşu şi-l prinsese la ceafa într-o coadă lejeră. Pe măsură ce se apropia, reuşea să-i distingă puzderia de pistrui de pe braţe şi de pe gambe, precum şi albeaţa pielii în lumina dimineţii.

— Ellie, zise el, când ajunse la câţiva paşi de ea, cuvântul ieşindu-i ca un pufăit.

Se opri să-şi tragă suflul în timp ce ea se întorcea, deloc surprinsă că-l vede acolo. Privirea ei săgetă spre platoul de filmare, aflat cam la o sută de metri în spatele lor, după care făcu câţiva paşi spre stânga ei, ocolind un mic foişor.

Graham ezită doar o clipă, înainte de a o urma.

— Bună, zise el, încă încercând să-şi domolească bătăile inimii. Ce faci?

Ea zâmbi.

— Ai fost să înoţi?

El scutură din cap, nedumerit, şi abia apoi îşi dădu seama că nu avea pe el altceva decât un şort pentru înot.

— Nu, răspunse, dintr-odată ruşinat. E costumul pentru film. Turnăm o secvenţă acolo.

Ellie clătină aprobator din cap.

— Şi-atunci, ce cauţi aici?

— Am vrut doar să te salut.

— Bună dimineaţa, zise ea, zâmbind.

— Sal'tare, răspunse el, cu gura până la urechi.

Ochii ei erau de un verde foarte intens, şi deodată se simţi neobişnuit de intimidat când privirea lor ateriză pe el.

— Te duci la muncă? o întrebă.

Ea făcu semn că da.

— Ce faci după?

— De ce, vrei să mă inviţi la cină la The Lobster Pot?

Graham vru să-i răspundă, dar îşi dădu seama la timp că ea glumise.

— Doar speram c-o să dau peste tine.

— Ei bine, replică ea zâmbind, asta e partea drăguță a orașelor mici.

Graham tocmai se pregătea să spună ceva, când o văzu că se întoarce şi pleacă, înaintând cu o surprinzătoare iuţeală pe gazonul îndoielnic îngrijit. Nu-şi putu stăpâni uimirea în faţa rapidităţii mişcărilor ei, şi nu avu altceva de fa. Cut decât să privească lung cum se îndepărtează, sperând că ar putea întoarce capul. Însă ea nu-l întoarse, şi abia când ajunse la ușa unei prăvălii vopsite în albastru, Graham își dădu seama ce anume îi provocase plecarea precipitată. În spatele lui, un grup de fotografi se apropia în goana mare, împiedicându-se un pic pe iarba neregulată, în sforţările fiecăruia de a ajunge primul la el.

Când deschizătorul plutonului reuși în sfârşit să ajungă la Graham, își lăsă să cadă geanta cu ustensilele, gâfâind.

— Cine a fost?

Graham doar ridică din umeri, iar tipul îi făcu, fără prea mare tragere de inimă, câteva fotografii, cum stă singur, pe spaţiul verde.

Pe urmă, când ajunse la loc pe platou, Mick îşi ridică privirea de pe însemnările lui şi-şi stinse ţigara, ridicând din sprâncene.

— Ei? îl întrebă. Suntem mai inspiraţi acum?

Graham zâmbi.

— Da, răspunse. Suntem.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: luni, 10 iunie, 2013 1Q:22AM

Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: după-amiaza asta
Ellie!

(Nu fac decât să te salut cum se cuvine la ruşi, acum, dacă tot îţi cunosc numele.)

Termin de filmat azi la 4 după-amiaza. Vrei să pornim în căutarea unei autentice whoopie?

Al tău,
Graham!

7

Clienţii magazinului apăreau doar sporadic, în cel mai bun caz, aşa că Ellie îşi petrecu dimineaţa făcând naveta între casa de marcat şi străvechiul computer din spatele tejghelei, bucuroasă de faptul că mama ei nu era încă prezentă, ca să-i mai pună întrebări. Aseară, îi explicase vizita lui Graham, pretinzând că el venise s-o caute pe Quinn, iar de dimineaţă reuşise s-o evite, plecând mai devreme ca să deschidă prăvălia.

Adevărul e că Ellie nici nu prea ştia ce să spună, şi nici măcar ce părere ar avea despre toate astea, deocamdată. Tot ce ştia era un singur lucru: când se conectă la computer pentru a şasea oară în dimineaţa asta, tânjea cu disperare

să vadă familiara adresă de e-mail apărând pe ecran.

N-avea importanţă că abia îl văzuse pe spaţiul verde de afară. Nu conta că ştia acum cine e el. Nu conta nici măcar că era taman Graham Larkin, nu altul. De mai bine de trei luni, acesta era lucrul pe care-l aştepta ea cel mai mult: acel moment palpitant în care coala de hârtie se despăturea pe ecran, aducând cu ea vestea unui nou mesaj de la el. Micul şir de litere și cifre cu caractere îngroșate – **GDL824@yahoo.com** – era tot ce-i trebuia ca să-i înteţească bătăile inimii.

Acum, era de parcă i s-ar fi împărţit creierul în două. Jumătate din el era conştientă că persoana care-i scria se afla chiar vizavi. Însă jumătatea cealaltă încă nu putea să renunţe la imaginea mai generală pe care și-o făcuse despre el, aceea a reconfortantului şi misteriosului străin cu care putea să discute despre orice. Brusca lui apariţie aici o descumpănise total, şi chiar în timp ce constata – străbătută de o mică înfiorare – că într-adevăr sosise un nou mesaj de la el, tot i se părea că ar fi ceva deconcertant în asta. Era ca și cum ai vorbi la telefon cu cineva aflat în aceeaşi încăpere; chiar dacă-i poţi vedea buzele mişcându-se, şi chiar dacă poţi să-i auzi cuvintele, tot e greu să conştientizezi faptul că e, în realitate, aceeaşi persoană.

Mesajul era exact ca el: inteligent şi drăguţ şi un piculeţ nostim. Şi-i spunea că vrea s-o revadă. Închise ochii şi, pentru câteva clipe, îşi lăsă degetele suspendate deasupra tastaturii. Apoi, când îi deschise, apăsă butonul pentru răspuns şi începu să se gândească la motivele pentru care să spună nu.

Problema era că își dorea să spună da.

Scuze, începu ea să tasteze încet, literă cu literă. Apoi le șterse pe toate cinci și se lăsă pe spătarul scaunului, oftând. Majoritatea fetelor, știa bine, s-ar fi entuziasmat aflând că au corespondat cu o vedetă de cinema. Lui Ellie, însă, i se părea o nedreptate. Ea nu-și dorea altceva decât să-și petreacă după-amiaza cu GDL824. În schimb, cu Graham Larkin nu era la fel de convinsă că și-ar dori s-o petreacă.

Încă fixa ecranul cu privirea când ușa magazinului se trânti de perete, și abia avu timp să-și închidă e-mailul până să se trezească în dreptul tejghelei cu Quinn, gâfâind precipitat. Aseară, după ce plecase Graham, Ellie descoperise un mesaj pe telefon din partea lui Quinn, în care-i scria doar „!!!” însă Ellie n-avea de unde să știe dacă micile semne de exclamare indicau entuziasmul, sau furia, sau ceva între cele două.

Așa că nu-i răspunsese, chiar dacă nu-și dorea nimic mai mult decât să stea cu prietena ei cea mai bună și să se minuneze amândouă de faptul – incredibil, absurd, imposibil – că tipul oarecare din California cu care tot corespondа de luni de zile era tocmai Graham Larkin.

Quinn se rezemă de tejghea, răsuflând cu greutate.

— Sunt în întârziere la lucru, zise ea, tușind ușor. Dar se pare că avem o grămadă de lucruri de discutat…

— Știu, răspunse Ellie, umplându-i un pahar cu limonadă din carafa folosită pentru tratarea clienților.

Înghiți în sec, dându-și seama cât de greu îi venea să ridice capul și s-o privească în ochi pe Quinn. Nu mai

departe de ieri, o ajutase să se pregătească pentru importanta ei întâlnire şi-şi văzuse prietena radiind de bucurie în aşteptarea serii. Cu toate acestea, printr-o ciudată ironie a sorţii, Graham ajunsese pe veranda casei lui Ellie, la finalul serii, iar ea se simţea groaznic la gândul că – deşi fără să ştie – poate îi stricase totul lui Quinn.

— Ascultă, îi zise, dac-aş fi ştiut că e el…

Însă Quinn o întrerupse, scuturând energic din cap.

— Nu mă interesează asta, zise ea. Adică, nu spun că n-ar fi fost plăcut să am o idilă cu o celebritate vara asta, sau că nu mi-ar fi greu să concep că tu şi Graham Larkin… dar…

Ellie se încordă.

— Dar?

— Nu pot să cred că nu mi-ai suflat o vorbă, zise Quinn, părând sincer ofensată. Atât timp ai ținut secretul? Credeam că ne-am înţeles să ne spunem totul.

— Aşa e, încuviinţă Ellie, lăsând ochii în jos. Ne spunem. Numai că…

De data asta, o întrerupse orologiul primăriei, răspândind prin tot oraşul o serie de dangăte profunde, şi determinând-o pe Quinn să înjure în şoaptă.

— Trebuie să plec, zise ea. Vom termina discuţia asta altă dată.

— OK, acceptă Ellie, conştientă că roşeaţa vinovăţiei îi înfierbânta obrajii. Îți garantez că pot să-ţi explic…

— Ai face bine, zise Quinn; şi, spre uşurarea lui Ellie, schiță şi un mic zâmbet. Altminteri, n-o să mai afli ce mi s-a întâmplat mie aseară.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nu mare lucru, răspunse ea, ridicând din sprâncene. Doar că Devon Alexander m-a sărutat.

Ellie rămase cu gura căscată.

— Asta cum s-a mai întâmplat?

— După ce a plecat Graham să te caute, Devon a ajuns să cineze cu mine, şi cred că-i părea rău pentru că marea mea întâlnire se terminase atât de repede, aşa că a fost foarte drăguţ, şi pe urmă m-a condus până acasă, şi, cumva, s-a întâmplat, povesti Quinn, clătinând din cap, greu de spus dacă în semn de uimire, sau de neîncredere.

Toată lumea ştia că Devon se îndrăgostise de ea încă din clasa a doua, însă ea nu manifestase nici pe departe interes pentru el, și adevărul e că își consumase la fel de multă energie ca să-l ignore, pe cât consumase el ca s-o adore.

— Şi, sinceră să fiu, continuă ea, n-a fost chiar atât de rău.

— N-a fost chiar atât de rău? repetă Ellie, şi de data asta zâmbetul apăru de-a binelea pe faţa lui Quinn.

— OK, poftim, zise ea. A fost cam bine. Îți vine să crezi?

Ellie izbucni în râs.

— Nu, sinceră să fiu.

— Bun, și tu?

— Eu, ce?

— L-ai sărutat pe Graham Larkin?

— Nu ziceai că eşti în întârziere? replică Ellie, râzând.

— Mda, răspunse Quinn, privindu-și ceasul. Trebuie să plec. Dar să știi că n-ai scăpat, da? Te sun mai târziu.

Dădu pe gât şi restul de limonadă şi se năpusti spre uşă, dar când să iasă, se întoarse din nou.

— Hei, El! zise ea. Să nu faci pe ciudata la faza asta, bine?

— Cum adică? întrebă Ellie, încruntându-se.

— Adică vreau să-ţi spun că el e chiar drăguţ. Şi se vede limpede că-i place de tine. Aşa că încearcă să nu-ţi pui singură piedici.

— Dar nu… începu să protesteze Ellie, însă ușa se închise înainte ca ea să-și poată continua propoziția.

Stătu un timp în liniştea din prăvălie să se gândească la Graham, şi la Devon şi Quinn, şi la cât de incredibil era totul. Privirea îi fugi din nou spre ecranul monitorului, şi-şi muşcă buza.

De data asta, degetele ei parcă se mişcară singure.

Da, scrise, doar ca să vadă cum e.

Uşa se deschise iar, şi încă o dată, Ellie îşi închise e-mailul, ridicându-şi privirea spre familia de turişti care intrase. Îi întâmpină cu cel mai primitor zâmbet de care era capabilă, însă atenţia lor fu distrasă imediat de coşurile cu jucării pentru plajă din apropierea uşii. Cei doi băieţi înhăţară câte un baston din spumă poliuretanică pentru înot și începură să se dueleze cu ele, în timp ce mama lor se străduia să le smulgă armele improvizate din mâini; totuşi, atenţia lui Ellie se îndreptă asupra celei mici, o fetiţă cu părul cânepiu, care nu părea să fi avut mai mult de patru ani.

Mama fiind ocupată cu băieţii, tatăl îşi luă fetiţa de mână şi o duse până în faţa standului cu ilustrate, lăsându-se în genunchi lângă ea şi arătându-i diverse imagini. Pe chipul micuţei se citea seriozitatea, în timp ce lua pe rând ilustratele, ţinându-le de margini şi studiindu-le cu ochii

măriţi de mirare.

Privindu-i pe amândoi, Ellie nu-şi putu stăpâni acel gând care-i venea mereu în astfel de momente, unul meschin şi plin de gelozie: că în niciun caz fetiţa nu-şi va mai aminti de asta. Amintirile copilăriei sunt ca bagajele în avion: indiferent cât de departe ai călători, sau cât de mult ai avea nevoie să dureze, nu ți se permit decât două genţi. Şi chiar dacă în gentile acestea două ar mai putea să încapă vreo câteva amintiri înceţoşate – un restaurant cu tonomat lângă masă, sau cum te împinge cineva în leagăn, sau cum e când te ia pe sus şi te învârteşte prin aer – nu par suficiente pentru tot restul vieţii.

Şi totuși, fie că scena asta va dăinui pentru ea, fie că nu, în mod sigur fetița va avea mai multe amintiri despre tatăl ei decât Ellie, căreia îi mai rămăseseră doar cât degetele de la mână. Le rememora iar şi iar, chiar dacă, după atâţia ani, erau estompate şi uzate, ca foile de hârtie împăturite şi despăturite de atâtea ori, încât le poţi confunda cu o pânză.

Tatăl ei era deputat la primul mandat şi o vedetă în ascensiune în cadrul Partidului Republican, când o cunoscuse pe mama ei, chelneriţă la restaurantul lui preferat. Ea îl aştepta, în fiecare dimineaţă, cu clătite şi cafea pregătite încă dinainte ca el să între pe uşă. Cu timpul, comenzile se transformaseră în conversaţii, acestea apoi transformându-se într-un flirt, care la rândul lui se transformase în ceva mai mult, şi nu peste mult timp, ea rămăsese însărcinată cu Ellie.

Singura problemă consta în faptul că el era deja căsătorit.

Secretele nu rămân secrete pentru mult timp. Ei, însă, reuşiseră să şi-l păstreze neştiut vreme de patru ani. Mama refuzase să primească bani de la el, şi-l lăsa să le viziteze doar sporadic, în acele situaţii, după cum avea să-i povestească ea mai târziu lui Ellie, Paul Whitman îşi atârna în cuier sacoul scump şi se aşeza pe podeaua ponosită a unui apartament chiar şi mai ponosit, ca să se joace cu fetiţa lui, timp de o oră, două – el şi mama abia dacă schimbau câte o vorbă – iar apoi, când sosea momentul plecării, el se ridica şi-o săruta pe Ellie pe frunte, încerca încă o dată, fără succes, să-i înmâneze mamei un cec, după care pleca iar.

Povestea ar fi putut continua aşa încă un timp, dacă el n-ar fi fost politician, şi dacă numele lui n-ar fi început să fie vehiculat în chip de potenţial candidat la preşedinţie. Prin urmare, presa începuse să manifeste un interes acerb faţă de el, mai ales după ce se hotărâse să candideze pentru Senat. Ellie avea patru ani când s-a rupt tăcerea. Şi, ca urmare, s-a rupt şi tot restul.

Timp de trei luni, mama încercase să rămână acolo. Timp de trei luni, fusese hăituită de presă, urmărită pretutindeni de camerele de filmat şi de fotografiat, hărţuită de reporteri şi bombardată cu întrebări. Fotografiile pe care le văzuse Ellie pe internet înfăţişau o ipostază mai tânără a mamei sale, ascunsă în spatele unei perechi de ochelari cu lentile fumurii. În fiecare dintre ele, o căra în braţe pe Ellie, la şold, ascunzându-i chipul fetiţei în puloverul ei, ca s-o apere de strălucirea orbitoare a necruţătoarelor blitzuri.

Aveau un milion de motive ca să plece. Dar, chiar şi-aşa,

mama n-ar fi vrut ca toată povestea să se transforme într-un secret. La început, nu voise decât să plece pe timpul verii, aşa că închiriase o căsuţă în Henley, localitate pe care-şi amintea că o vizitase o dată în copilărie. Însă când ajunsese acolo, după cum avea să-i explice lui Ellie, simţise un puternic val de uşurare în contact cu liniştea care domnea peste micul oraş. Norii pluteau grăbiţi pe cer, aruncând umbre asupra apei, iar pe suprafaţa acoperită cu iarbă din centrul oraşului, un bărbat cânta la chitară. Totul i se părea atât de îndepărtat de Washington, D.C., cu scandalurile lui sordide şi politicienii guralivi, dar mai ales, de tatăl copilului ei, care răspundea la absolut toate întrebările din partea absolut tuturor reporterilor, de când ieşise povestea la iveală, cu două cuvinte simple: „Nu comentez".

Aşa că, atunci când prima persoană întâlnită în prăvălia cu îngheţată i se prezentase, în ziua aceea, privind-o şi aşteptând-o să-şi decline, la rândul ei, identitatea, părând să nu aibă cunoştinţă de dezonoarea care le adusese până acolo, Margaret Lawson rămăsese cu cuvintele în gât.

Margaret Lawson era o chelneriţă de 24 de ani din Vermont, care visase să schimbe lumea, să salveze mediul înconjurător, să reprezinte ceva în Washington, dar în loc de toate astea ajunsese să servească la mese cafele unor bărbaţi în costume protocolare, ca să-şi poată plăti chiria. Era o femeie fară părinţi, fără familie, fără rădăcini. O persoană al cărui nume ajunsese să fie trântit pe coperţile lucioase a zeci de reviste, o persoană întru totul nepotrivită pentru orice fel de atenţie publică. Era o femeie

care comisese cea mai mare greşeală posibilă, chiar dacă se alesese din ea cu cel mai bun lucru cu putinţă.

Margaret Lawson n-avea un loc al ei în acest nou oraş, în această nouă viaţă. Aşa că de pe buze îi ieşise un nume din copilărie, peste care se aşternuse praful prea multor ani, cupi cu numele de fată al mamei sale.

— Maggie O'Neill, răspunsese, întinzând mâna.

Şi aşa, cât ai bate din palme, Margaret Lawson dispăruse, luând-o cu ea şi pe Eleanor Lawson.

Vorbeau rareori despre asta, ea şi mama ei. Dar subiectul era oricum prezent, când schimbau canalele televizorului şi treceau un pic cam prea repede peste CSPAN[18], sau când le ateriza în fiecare dimineaţă ziarul pe treapta de sus a verandei, cu un bufnet surd, aducând cu el ştiri despre lumea politicii. Dar mai ales când discutau despre bani şi despre făcultate, despre toate lucrurile care ar fi fost atât de puţin complicate dacă ea ar mai fi fost Eleanor Lawson, sau chiar Eleanor Whitman, în loc să fie doar Ellie O'Neill.

Tatăl ei era acum senator al Statelor Unite, şi un pretendent serios la nominalizarea din partea republicanilor pentru următoarele alegeri prezidenţiale. Scandalul se domolise până la urmă, aşa cum pare că se întâmplă mereu cu scandalurile. Iar în toate articolele şi postările de pe bloguri şi în ştirile referitoare la acest subiect, de obicei exista o oarecare negare a pretinsei sale

---

18 C-SPAN (acronim pentru Cable-Sattelite Public Affairs Network) este o reţea cuprinzând trei canale de televiziune, un post de radio şi mai multe portaluri de internet, care prezintă activităţile guvernului federal din S.U.A. Şi alte materiale de interes public.

relaţii cu chelneriţa, chiar şi după atât timp. Uneori, se pomenea şi despre potenţiala lor fiică nelegitimă, dar cel mai adesea aluziile se pierdeau în restul cuprinsului. Toată lumea era cu mult mai interesată de adevărata lui familie: de soţia atât de iertătoare şi de cei doi băieţi – unul mai mare cu un an ca Ellie, iar celălalt cu un an mai mic – amândoi blonzi ca mama lor şi mereu înfăţişaţi în cursul unor diverse activităţi împreună cu tatăl lor, la vânătoare, sau în drumeţii, sau la pescuit.

Fără doar şi poate, ei mâncau la restaurante luxoase, nu în cherhanale, frecventau şcoli particulare în uniforme, în loc să meargă la şcolile de stat cu probleme bugetare. Şi probabil n-ar fi stat pe gânduri înainte să-i ceară tatălui lor să le plătească taxa pentru o tabără estivală de poezie. Şi chiar dacă, în cea mai mare parte a timpului, Ellie nu se putea imagina schimbându-şi viaţa actuală pentru orice din toate acestea – dacă măcar ar fi avut posibilitatea să aleagă – uneori i se părea nedrept că nu avusese măcar o şansă de a vedea ce înseamnă să fii copilul lui Paul Whitman.

Dacă el le-o fi căutat vreodată, Ellie nu ştia. Încerca să nu se gândească la faptul că un om ca el le-ar fi găsit, probabil, destul de uşor, dac-ar fi vrut cu adevărat, ar fi putut să ţină legătura, s-o mai sune din când în când, să-i expedieze felicitări de ziua ei de naştere, sau să marcheze în alt mod împlinirea unui nou an de viaţă. Poate că de vină fusese mama, sau poate el; poate că se întreba ce s-o fi ales de ele, sau poate nu; poate că uneori le simţea lipsa, sau poate că era ca în articole: poate că ele nu reprezentau nimic mai

mult decât o notă de subsol.

Acum, Ellie o privea pe fetiţa care-i întindea tatălui ei o ilustrată înfăţişând soarele în timp ce răsărea deasupra oceanului, între timp, însă, mama reuşise să-şi mâne băieţii afară din magazin, iar acum îi chema şi pe ceilalţi doi, cu strigăte tăioase. Tatăl ridică din umeri neputincios spre fiica lui, a cărei bărbie începu să tremure, în timp ce copila strângea ilustrata la piept.

— Poate s-o ia, se pomeni Ellie spunând, iar bărbatul se răsuci spre ea, privind-o mirat.

Fetiţa, în schimb, strălucea de bucurie; se repezi afară cu ilustrata în mână, o amintire care poate că avea să dureze doar până la colţul străzii, sau poate chiar până la sfârşitul vacanţei, dar care – cu puţin noroc – o s-o însoţească măcar un pic mai departe de-acolo.

După ce plecară, Ellie se întoarse la computer.

Nu cred că pot, îi scrise lui Graham. *Îmi pare rău.*

Pe urmă, stătu să aştepte.

Trecură nouă minute până când sosi răspunsul lui: *Atunci, o să mă duc eu singur și-o să-ţi aduc diseară o porţie acasă.*

Ellie nu-şi putu împiedica un zâmbet la gândul că el ar putea să-i apară din nou pe veranda din faţa casei, dar apoi îşi muşcă buza, fixând tastatura cu privirea. Nici diseară nu mi-e convenabil, scrise, după care se mai gândi timp de o secundă înainte de a adăuga: *Și tot n-am idee ce-o fi aia whoopie, în orice caz.*

Nu trecu nici măcar un minut până să se audă un mic clinchet, iar numele lui să apară din nou pe ecran. Atunci,

hai să aflăm.

Ellie ezită.

Fără fotografi?

Trecu un minut, apoi trecură două, însă ei i se părură cu mult mai multe. În cele din urmă, sosi mesajul: Fără fotografi.

De data asta, nu mai stătu să aştepte. OK, scrise repede, ca nu cumva să se răzgândească.

Aşa că iat-o, după alte cinci ore, pornind pe drumul cel mai ocolit către golfuleţ, întrebându-se dacă nu cumva face o greşeală. Înţelegea bine că în situaţiile de genul acesta există anumite puncte de cotitură, ocazii de a gândi mai bine, şanse de a te întoarce cu 180 de grade. Dar, în timp ce trecea pe lângă prăvălia cu momeli pentru pescari şi pe lângă ghereta de la care se închiriau ski-jeturi, în timp ce înainta alene pe marginea plajei principale şi apoi trecea prin pâlcul de copaci care-i marca hotarul, Ellie avea senzaţia clară că trece ca fulgerul pe lângă aceste semne de avertisment şi că, foarte curând, va fi prea târziu ca să mai poată face calea întoarsă.

Avea zeci de motive pentru care n-ar fi trebuit să se ducă. El urma să se plictisească de ea şi să treacă mai departe. Urma să plece acasă peste doar câteva săptămâni. Era mult prea celebru. Avea să le trădeze secretul, doar prin simplul fapt de a fi el însuşi. Avea s-o rănească, fără ca măcar să încerce.

Însă, chiar şi-aşa, exista o anume inerţie care o mâna înainte, împingând deoparte crengile din calea ei pe măsură ce se apropia de golfuleţ, iar sub tălpi simţea acum

pietre, în locul nisipului. Abia dacă luă în seamă ceva din toate acestea, totuşi; gândul îi era numai la expresia de pe chipul lui, din seara precedentă, când stătea pe veranda ei, şi la toate cuvintele pe care şi le trimiseseră să zboare dintr-o parte în cealaltă a ţării, fiecare e-mail fiind un fel de poezie cuprinzând cele mai bune ipostaze ale lor.

Poate că întâlnirea cu el de acolo nu însemna nimic mai mult decât o simplă anexă la o conversaţie care se derula deja de câteva luni. Dacă perioada de dinainte de a-l cunoaşte fusese un fel de preludiu, atunci poate că întâlnirea nu era decât un post-scriptum.

P.S. Salutare.

P.S. Mulţumesc pentru că ai venit.

P.S. Iată-mă.

În faţa ei, copacii începură să se rărească, dezvăluind un golfuleţ în care apa clipocea peste pietrele de culoarea ardeziei. Ellie se opri brusc când constată că el era deja acolo, aşteptând-o, şi mai zăbovi puţin printre arbori. Stătea încovoiat, plimbându-şi absent degetele prin grămezile de pietricele. Sub privirea ei, ridică una şi-şi lăsă capul într-o parte, iar din locul în care se afla, Ellie observă că avea forma unei inimi puţin strâmbe.

Asta îi aminti de un e-mail primit de la el în urmă cu doar câteva săptămâni. Discutau despre amintirile din şcoala elementară, iar el îi destăinuise că avusese mereu bătăi de cap cu confecţionarea figurinelor pentru Sfântul Valentin, în mod special a celor la care trebuia să-ţi pliezi bucata de hârtie pentru ambalaj în aşa fel încât să înfăţişeze o jumătate de inimă.

„Mereu îmi ieşeau ca nişte stropi mari şi roz”, scrisese el.
„Dar nu asta e o inimă, în definitiv?”, răspunsese Ellie.

Acum, trase adânc aer în piept şi-şi adună stăpânirea de sine. El se întoarse pe jumătate, şi putu vedea, după profilul lui, că arăta altfel aici, pe plajă, mai puţin bătător la ochi, oarecum, mai familiar. În mod sigur nu semăna cu imaginea pe care şi-o făcuse ea despre GDL824, dar în acelaşi timp nici nu arăta a Graham Larkin în ipostaza de vedetă de cinema.

În momentul acela, era doar Graham.

Se gândi la cum ar spune ruşii – Graham! — Şi simţi cum inima ei ca un strop mare şi roz începe să prindă viteză. Era, după cum îşi dădu seama, un strigăt şi o mirare şi un zvâcnet de bucurie, toate laolaltă, era cel mai adevărat lucru posibil, aşa că, fără să mai ezite o clipă, porni înainte, ca să-şi ofere personal salutul.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: luni, 10 iunie, 2013 4:24PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: fiecare pasăre cu limba ei

N-am reuşit să găsesc stânca despre care-mi spuneai, dar cred că am ajuns în locul potrivit. Suntem cam numai eu şi pescăruşii, aşa că ar trebui să mă descoperi fără probleme…

(Eu sunt cel fără pene.)

8

Graham era dus hăt-departe cu gândul când ajunse ea, în sfârşit, pe plajă. Se străduise să-şi parcurgă în minte replicile pentru secvenţa de a doua zi, un monolog pătimaş al personajului după ce pleca de la înmormântarea propriului tată şi se îndrepta chiar spre locul în care murise, o veche barcă de pescuit homari botezată Go Fish[19]. Însă cuvintele i se păreau alunecoase azi, împrăştiate de vântul bătând dinspre ocean.

Îşi făcea de lucru cu pietrele netede care înveleau precum o pătură plaja – atât de diferită faţă de nisipurile palide ale Californiei – când auzi zgomot de paşi în spatele lui. Inspiră adânc înainte de a se întoarce.

— Bună, zise, ridicându-şi privirea spre ea şi apoi abătând-o iar. Din cine ştie ce motiv, nu-i venea s-o privească drept în faţă, cu toate că era tot ce-şi dorea în momentul acesta. Totul înjurai lor era cenuşiu – copacii, stâncile, cerul, până şi apa în nuanţele ardeziei – iar în mijlocul întregului peisaj, iat-o pe Ellie, cu părul ei roşu şi tricoul alb, cu fusta din denim şi şlapii din gumă. Ar fi trebuit să fie cea mai banală imagine din lume – fata asta, pe plajă – însă cumva, pentru Graham, era de parcă ar fi avui soarele în faţa ochilor.

— Ai găsit vreo comoară? îl întrebă ea, făcând semn (capul spre piatra din mâna lui, iar când Graham îşi desfăcu palma ca s-o mai privească o dată, îşi dădu seama că, într-adevăr, găsise.

---

19 Du-te şi pescuieşte.

Era, spre surprinderea lui, o piatră de forma unei inimi. Simţi cum i se înfierbântă obrajii şi şi-o strecură în buzunar, clătinând uşor din cap. Dacă i-ar arăta-o acum, ea ar putea să creadă că e cine ştie ce pămpălău. Şi-ar închipui că nu diferă cu nimic de personajele pe care le juca în filme.

— Vrei să ne plimbăm? o întrebă pe un ton, fară voia lui, morocănos.

Ea făcu semn că da, şi porniră amândoi pe plajă, cu tălpile alunecându-le pe pietre. Niciunul nu spuse nimic pentru o vreme, însă tăcerea era una comodă, iar zgomotul valurilor le oferea singura coloană sonoră de care aveau nevoie. Ellie mergea cu o jumătate de pas înaintea lui, ceea ce-l făcu să se întrebe încotro îl duce. Pietrele erau răzleţe şi neregulate, şi Graham se pomeni că se împiedică deseori. Când se clătină încă o dată, zări pe chipul lui Ellie umbra unui zâmbet.

— Ce nebunie, protestă el. Asta numiţi voi plajă?

— Presupun că doar suntem noi mai tari, cei de-aici, răspunse ea, zâmbind.

— Vrei să spui că noi, californienii, suntem moi?

— Nu, replică ea. Spuneam doar că tu eşti moale.

— Corect, încuviinţă Graham, râzând. Dar când ajungem pe teren solid şi mai neted?

Ellie îi arătă înainte, şi el zări panglica subţire a unei poteci ducând spre o mică faleză aflată dincolo de plajă. Merseră de-a lungul ei prin pădurice, aplecându-se pe sub bolta scundă a frunzelor, şi după câteva minute, se pomeniră expulzaţi pe un drum liniştit.

— Ţi-ai pus în gând să mă asasinezi? se plânse Graham,

rotindu-şi privirea spre şoseaua pustie, asfaltul plin de făgaşe şi copacii care se legănau în bătaia vântului.

— Numai dacă mai pui atâtea întrebări, răspunse ea, în timp ce porneau pe marginea drumului, pe pământul presărat cu pietriş.

— Nu, serios, totuşi, unde mergem?

Ellie îl privi pieziş.

— Am pornit într-o expediţie, răspunse ea, pe un ton de parcă ar fi fost ceva evident.

— O expediţie, repetă el. Asta-mi place.

— Ca Dorothy, când încerca să regăsească drumul spre casă.

— Sau ca Ahab, când căuta balena albă.

— Exact, confirmă ea. Cu deosebirea că noi suntem în căutarea unei whoopie.

— Aha, exclamă Graham, încântat. Aşadar, acum ai început să crezi.

Ea scutură din cap.

— Încă sunt sceptică. Dar, dacă e să se găsească pe undeva, atunci numai aici ar putea.

Graham tocmai se pregătea s-o întrebe despre ce loc anume vorbeşte, însă tocmai atunci drumul se bifurcă şi deveni brusc aglomerat, iar el văzu în faţa ochilor un şir de clădiri – un magazin cu articole pentru casă şi grădină, o agenţie imobiliară, un parc cu maşini uzate, şi drept în mijlocul tuturor, una dintre cele mai roz construcţii din câte văzuse vreodată. Curtea care o înconjura era presărată cu măsuţe pentru picnic, toate acoperite cu umbrele de un verde strălucitor, iar pe acoperiş stătea cocoţat un uriaş

cornet cu îngheţată de vanilie purtând ochelari de soare.

— Bazarul cu îngheţată şi bomboane, făcu prezentarea Ellie, desfăcându-și braţul cu un gest pompos în direcţia clădirii.

— Dar asta nu e concurenţa?

— E vară în Mâine, replică Ellie. Crede-mă când îţi spun, sunt destui clienţi pentru toată lumea.

— Încep să fiu un pic emoţionat, glumi Graham, în timp ce traversau parcarea. Dacă nu au?

— M-aş mira să aibă, zise ea. Ţi-am tot spus, nu există aşa ceva pe-aici.

— Trebuie, insistă el. Sunt dulciurile oficiale ale statului.

— Aşa tot susţii tu.

Graham se opri exact în faţa intrării.

— Pe cât punem pariu? întrebă, dar când văzu că expresia ei se schimbă dintr-odată și zâmbetul îi dispare de pe chip, își dădu seama că spusese ce nu trebuia. Sau, nu pe bani, se grăbi să se corecteze. Dar hai să punem pariu pe ceva.

Chipul lui Ellie se destinse la loc, spre marea uşurare a lui Graham. Tocmai își aminti de un e-mail primit de la ea acum câteva luni, nu la mult timp după ce începuseră să se converseze, despre o tabără de vară dedicată poeziei la care ea își dorea cu disperare să participe.

Și-atunci, de ce nu te duci? scrisese el, dar imediat după ce apăsase butonul pentru trimitere, ştiuse și care va fi răspunsul, și simţise cum îi dogoresc obrajii pe scaunul de la biroul lui, din casa aceea imensă, dorindu-și să-și fi putut lua înapoi mesajul.

Nu trecu mult până când sosi răspunsul.

Nu-mi permit, scrisese ea. Nu e cel mai rău dintre motivele pe care le-ai auzit vreodată? Trebuie să găsesc cum s-o rezolv, fiindcă m-aş un dac-aş lipsi dintr-o cauză atât de stupidă ca banii.

Ea presupusese c-o va înţelege, din moment ce și el avea şaptesprezece ani, şi ce tânăr de şaptesprezece ani nu are probleme cu banii? Acum, el nu-şi mai putea aminti exact cum replicase, şi se întrebă ce s-o fi întâmplat, dacă ea o fi găsit cum să-şi plătească tabăra. Spera să fi găsit.

I se părea ciudat, să lege conversaţiile acelea uşurele de persoana fetei aflate acum în faţa lui şi să-i ataşeze atâtea amănunte adunate, ca şi cum ar coase nasturi la o cămaşă.

Ellie îl privea în continuare cu sprâncenele ridicate.

— Ce fel de pariu? întrebă ea, iar Graham stătu să se gândească puţin.

— Dacă au whoopie aici, vei fi obligată să cinezi cu mine astă-seară.

— Asta nu e cine ştie ce, replică ea. Mă cam gândeam oricum să te pun să mă inviţi.

Graham nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Se pomeni inventariindu-şi în minte fetele cu care ieşise în decursul ultimilor câţiva ani, fete care stăteau de pază lângă telefon aşteptându-l să sune, şi care se bosumflau când el nu suna. Până şi cele care păreau normale când le întâlnea pentru prima dată la sala de sport, sau în supermagazin, ajungeau să-şi pună exagerat de mult machiaj sau tocuri imposibil de înalte atunci când, în cele din urmă, ieşeau împreună; aprobau orice spunea el şi râdeau chiar când nu glumea, şi

niciuna dintre ele – nici măcar una – n-ar fi fost vreodată în stare de o afirmaţie atât de hotărâtă precum cea de acum a lui Ellie.

Pentru prima oară după mult timp, se simţi din nou el însuşi.

— OK, zise, adresându-i o privire aspră. Atunci, probabil că ar trebui să alegem restaurantul chiar de-acum, fiindcă nici prin gând nu-mi trece că ar putea să nu aibă whoopie aici. Afară, desigur, de cazul în care n-am mai fi în Mâine. Nu m-ar surprinde să aflu că m-ai pus să merg tocmai până în Canada…

— Mai e un singur oraş până acolo, răspunse ea, dându-şi ochii peste cap. Şi să ştii că n-ai câştigat încă.

Erau acum imediat în faţa intrării, iar mirosul dulce al ciocolatei plutea spre nările lor prin uşa din plasă.

— Dacă n-au whoopie aici.. Începu ea.

— Ceea ce e imposibil, o întrerupse el.

Ellie scutură din cap şi căzu pe gânduri. Buzele îi erau contorsionate de concentrare în timp ce-l studia cu privirea.

— Dacă n-au, rosti, în cele din urmă, atunci te oblig să-mi faci un desen de-al tău.

Graham nu-şi putu ascunde surprinderea. Pentru o clipă, avu impresia că ea poate vedea drept prin el. Mereu avusese grijă să nu discute despre astfel de lucruri în public, şi cu toate că desenele lui nu prea însemnau mare lucru – erau doar mâzgălituri, la drept vorbind, schiţe de clădiri la orizont – tot reprezentau o parte a lui pe care voia să şi-o păstreze neştiută.

Uitase că-i povestise despre asta: fusese într-un e-mail trimis noaptea târziu, după cine ştie ce premieră de gală, când stătea singur în camera lui din casa aceea mare şi goală, şi-i scrisese fetei aflate la celălalt capăt al ţării despre cum i se deplasa creionul pe hârtie, parcă de unul singur. Îi explicase că însemna o evadare pentru el, genul acesta artistic, cea mai bună călătorie imaginabilă. Îi mărturisise că asta îl face fericit.

Cum de putuse să uite că persoana căreia îi scrisese de atâtea luni încoace era una şi aceeaşi cu cea aflată chiar acum în faţa lui?

Avu nevoie de încă vreo câteva clipe ca să-şi recapete glasul.

— S-a făcut, zise până la urmă, iar faţa ei se destinse într-un zâmbet.

— Perfect, exclamă ea, deschizând uşa. Sper că ai un creion la tine.

Înăuntru, spaţiul era cel puţin dublu faţă de cel al prăvăliei din Henley, şi era mărginit cu coşuleţe multicolore cu bomboane şi cu acadele gigantice. Mai erau acolo găletuşe cu caramele, coşuri pline cu jeleuri, precum şi o vitrină din sticlă cu peste o duzină de feluri diferite de batoane de ciocolată. Graham tocmai studia o vitrină cu bomboane de colecţie, când îşi dădu seama că Ellie îl fixa cu privirea. Întorcându-se spre ea, o văzu că-şi smuceşte capul în direcţia casierei, aşa că o urmă, ascultător, într-acolo.

Îşi uitase şapca de baseball – cel mai firav deghizament cu putinţă, dar oricum o pavăză în calea recunoaşterii – iar

când se apropie de casieră, reacţia femeii fu parcă desprinsă dintr-un scenariu: o privire plictisită ridicată spre el, apoi abătută în altă parte, după care o subită revelaţie. Toate gesturile erau prezente: tresărirea, ochii mari, gura căscată. Când se ajungea aici, de obicei existau două posibilităţi: unele ţipau ca din gură de șarpe, începeau să ţopăie şi să-l arate cu degetul, zbierând, în timp ce altele reușeau să-și înăbușe toate instinctele care le împingeau să facă o scenă, continuând pur şi simplu să-şi vadă de treaba lor obişnuită, dar cu voci șovăielnice şi mâini tremurătoare, aşteptând până după plecarea lui ca să-și ia telefoanele și să-și sune toţi cunoscuţii.

Spre bucuria lui Graham, femeia de-aici se încadră în cea de-a doua categorie. Stătu doar timp de câteva secunde cu gura căscată, apoi îşi lăsă ochii în jos, de parcă i-ar fi fost teamă să-l privească.

— Tocmai mă întrebam, începu el, în timp ce ea se străduia să-și recapete stăpânirea de sine şi să-şi menţină o prudentă expresie facială neutră, oare e posibil să aveţi whoopie pe-aici?

— Whoopie? repetă femeia, pe un ton care deja suna a scuză. Nu cred să avem.

Începu să-și rotească privirea disperată prin prăvălie, de parcă ar fi putut să se materializeze dintr-odată prăjitura cerută pe vreun raft, iar Graham aproape c-o simţea cât de mult îşi dorea să-l servească. Tocmai se pregătea să-i facă semn că nu contează și să comande altceva, când Ellie înaintă alături de el.

— Pot să vă mai pun o singură întrebare? zise ea. Doar în

scop de cercetare?

Casiera făcu un semn de încuviințare, mușcându-și buzele.

— Aţi auzit măcar vreodată de whoopie?

— N-am... începu femeia, dar deodată își îndreptă privirea spre Graham, care-şi înălţă şi apoi îşi coborî bărbia, aproape imperceptibil, iar ochii casierei se întoarseră la loc spre Ellie. De fapt, zise ea, cred că am auzit. Mhî.

Graham se lumină la faţă şi-o privi recunoscător, însă Ellie îi expedie un mic ghiont în coaste. Râzând, el sări într-o parte, surprins.

— Bine, zise apoi. Tu ai câştigat.

Femeia clipi nedumerită, dar Ellie îi zâmbi.

— Vă mulţumim, zise ea. Cred c-o să luăm doar câte o îngheţată.

Pe urmă, îşi luară cornetele şi ieşiră la una dintre măsuţele pentru picnic de afară, unde le înfulecară repede, străduindu-se să nu pice din ele. Erau numai ei doi afară, singuri, dacă facem abstracţie de mașinile care treceau în goană şi, din când în când, câte un pescăruş.

— Asta chiar cam seamănă a înşelat, remarcă Ellie, şi Graham îşi ridică privirea spre ea, simţind cum i se strânge stomacul.

Ea nu pomenise niciodată să aibă vreun iubit, dar, în definitiv, amândoi evitaseră tot timpul subiectele prea personale, şi-şi dădu seama că nici măcar nu-i trecuse prin gând s-o întrebe, încă stătea să mediteze la cum să-şi formuleze întrebarea, când ea ridică puţin cornetul cu

îngheţată.

— A, exclamă el, dându-şi seama la ce se referea, şi-şi simţi umerii destinzându-se. Sunt convins că oamenii de treabă de la Sprinkles te vor ierta.

— Mai ales din moment ce a fost vorba despre o expediţie de cercetare.

— Una eşuată, preciză el.

— Orişicât.

— Eu sunt de părere că trebuie să crezi mai mult, dacă vrei să existe astfel de lucruri, zise el, ştergându-şi faţa de urmele îngheţatei. Cum ai vrea să găseşti ceea ce cauţi, dacă nici măcar nu eşti convinsă că există?

— Mda, mă rog, dacă-mi amintesc bine, Ahab o zărise în treacăt pe Moby Dick, iar Dorothy ştia cu siguranţă că locuinţa ei era în Kansas, comentă ea, zâmbind. În momentul de faţă, whoopie încă nu înseamnă altceva decât un mit.

Graham zâmbi şi el, iar când li se întâlniră privirile, rămaseră aşa pentru mai multe secunde, imobilizate într-un neobişnuit soi de confruntare a ochilor, până când Ellie şi-i lăsă în jos.

— OK, zise ea, aruncându-şi rămăşiţele cornetului spre pescăruşii care mişunau prin apropiere. E vremea să-ţi plăteşti pariul.

Scoase un creion din geantă, apoi extrase o foaie cu meniul dintr-un teanc fixat cu o piatră în centrul mesei, o flutură uşor şi i-o întinse lui Graham. El îşi şterse mâinile de pantaloni şi se încruntă.

— N-am afirmat niciodată că aş fi priceput, îi zise, luând

creionul. Ci doar că-mi place să desenez.

— E cel mai bun fel de pricepere.

— Vreo dorinţă specială?

— Un oraş de-al tău, răspunse ea, iar el se aplecă asupra hârtiei.

O simţea cum îl urmăreşte cu privirea în timp ce desenează, schiţând o serie de patrulatere. Spusese adevărul: nu era priceput. În ce desena el era mai mult geometrie decât artă, însă pe parcurs începu să aibă mişcările mai sigure, liniile mai precise, şi unghiurile mai drepte. Era ceva metodic în felul în care desena, aproape cathartic: când desena, restul lumii dispărea.

Deja umpluse aproape o jumătate de pagină înainte ca ea să mai spună ceva, iar cuvintele ei îl făcură să tresară îndeajuns cât să străpungă puţin hârtia cu vârful creionului. Frecă uşor foaia cu mâna, încercând s-o netezească la loc, apoi îşi ridică privirea.

— Scuză-mă, ce-ai zis? întrebă el.

— Femeia aia te-a recunoscut.

El îşi opri complet creionul din mişcare, şi umerii i se încordară din nou.

— Da.

— Probabil că e…

El se aştepta ca ea să spună ceea ce spunea mereu toată lumea: probabil că e nemaipomenit. Sau: probabil că e ciudat. Probabil că e deconcertant. Probabil că e un vis devenit realitate. Probabil că e interesant, sau îngrozitor, nebunesc, sau bizar.

În loc de orice din toate astea, ea clătină din cap şi reluă.

— Probabil că e greu pentru tine.

El îşi ridică privirea, dar nu zise nimic.

— În orice caz, pentru mine ar fi. Să te recunoască toată lumea. Toate camerele alea. Toate privirile, adăugă, ridicând din umeri. Probabil că e foarte, foarte greu.

— Este, încuviinţă el, fiindcă aşa şi era.

Fiindcă era de parcă ai avea pielea întoarsă cu interiorul spre exterior, fragilă şi trandafirie şi şocant de expusă.

Numai că, în clipa asta, singura persoană care-l privea era Ellie, şi cu ea era diferit. Nu voia să se mai gândească la tot restul.

— Ajungi să te obişnuieşti, zise, cu toate că nu era tocmai adevărat.

Era doar o replică de spus atunci când adevărul devenea prea greu de explicat.

Ea clătină aprobator din cap, iar el se întoarse la desenul lui, finisând cele din urmă câteva clădiri, punându-le ferestre şi uşi, îngrijindu-se de scări şi de trotuare, adăugând ici şi colo ghivece cu flori sau scări de incendiu. Pe foaia aceea avea de clădit o lume, şi Graham nu-şi mai ridică privirea până când nu termină.

— Ta-da, exclamă în cele din urmă, împingându-şi opera pe suprafaţa aspră a măsuţei pentru picnic.

Ellie îşi propti coatele de-o parte şi de cealaltă a hârtiei, iar el nu-i mai putu vedea decât creştetul capului roşcat cât timp stătu să-i studieze opera, parcă pentru o veşnicie.

În sfârşit, îşi ridică privirea spre el.

— Pare un loc drăguţ în care să locuieşti.

— Probabil nu atât de drăguţ ca Mâine.

— Numai că ai whoopie acolo, remarcă ea, arătând o clădire scundă pe care el o etichetase ca „Fabrica de whoopie”.

— Au așa ceva și-aici, o asigură el. Nu-ţi face griji, găsim noi.

— Nu vrei să-ţi semnezi opera? îl întrebă ea, împingând desenul înapoi spre el, și, pentru o clipă, Graham ezită, toate soneriile obișnuite de alarmă declanșându-se în mintea lui.

Dar acum era cu totul altceva: ştia că ea n-o să-i vândă desenul pe internet, şi nici n-o să-l lase să cadă în mâinile bloggerilor, sau ale fotografilor, sau ale jurnaliştilor, toate haitele astea de lupi care patrulau prin perimetrul vieţii lui. Își mâzgăli numele pe partea de jos a foii, după care începu s-o împăturească, suprapunându-i colţurile, însă ea se întinse și-l apucă de mână.

— Nu, îi zise, iar el se opri.

Dar, chiar și-atunci, ea nu-i dădu drumul. Îi simţea mâna fierbinte pe a lui, ceea ce-i trimise un fior prin tot corpul. După câteva clipe, Ellie se îmbujoră în obraji și-și retrase mâna, vârând-o în geantă și scoţând de-acolo o cărticică.

— E păcat să-l îndoi, îi explică, ţinând coala între două degete și strecurând-o frumos în învelitoarea cărţii. Ar însemna să-l strici.

— N-ar trebui mai întâi să aibă vreo valoare? glumi el. Ca să fie ceva de stricat?

— Orice poate fi stricat, răspunse ea, mişcând uşor din umeri în timp ce se ridica de la masă.

Graham se ridică și el, dar în mișcarea aceasta, inima din

piatră îi căzu din buzunar, rostogolindu-se până când se opri pe iarbă, aproape de piciorul băncii. Ellie deja se îndrepta spre drum, însă el se opri s-o ridice de-acolo, examinând-o pentru o clipă, înainte de a o strecura la loc în buzunar, unde spera să rămână în siguranţă.

De la: EONeill122@hotmail.com
Trimis: iuni, 10 iunie, 2013 6:32PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: dacă te rătăceşti…

Ştiu, mi-ai spus că n-ai nevoie de indicaţii, dar pentru eventualitatea în care ai uitat, adresa este 510 E. Sunset. Casa galbenă de pe colţ. (Care, ce coincidenţă, seamănă un pic cu fabrica de whoopie din desenul tău…)

9

Se despărţiră când intrară pe Sunset Drive, iar Ellie parcurse de una singură restul drumului spre casă. Aerul marin era dens în seara aceasta, şi ceaţa începea să se aştearnă în valuri, făcând ca totul să pară nedesluşit şi aproape ireal. Însă ea nu prea observă; era prea ocupată să se gândească la ultimele câteva ore: la felul în care-şi ridicase Graham privirea de pe desen, la cum îi zâmbise în magazinul cu dulciuri, la cum i se răsucea uşor părul la ceafa, aşa cum observase când îl zărise aşteptând-o pe

plajă.

Dar, în principal, încerca să-şi dea seama de ce – în momentul acela – i se păruse o idee bună să-l invite acasă la ea astă-seară, pentru cină, şi de ce el chiar acceptase. Acum, lista cu tot ceea ce trebuia să facă înainte de sosirea lui i se derula prin minte ca un soi de interminabilă bandă cu ştiri de pe ecranul televizorului, şi se străduia din răsputeri să nu între în panică.

I se părea imposibil ca totul să iasă bine, dar şi să fi existat o cât de mică şansă în acest sens, trebuia să aibă grijă ca mama să plece la timp (măcar o dată) spre clubul ei literar, ca în bucătărie să fie curat (măcar o dată), şi ca Bagel să se zbenguie îndeajuns până atunci, astfel încât (măcar o dată), să se comporte ca un beagle, şi nu ca o banshee[20]. Și toate astea însemnau doar începutul. Mai erau cam o mie de motive pentru care totul putea să iasă teribil de rău. Nu putea decât să spere că va găsi suficientă mâncare prin casă, astfel încât să încropească o cină acceptabilă. Și să spere că mama nu şi-a umplut livingul cu obiecte din inventarul magazinului. Și să spere că aerul condiţionat s-o fi reparat de la sine cât timp fusese ea plecată.

Nu putea decât să spere.

Strada cobora la vale, şi ea se lăsă purtată mai iute de impuls, plesnind cu papucii caldarâmul în timp ce se întreba ce-o fi fost în mintea ei. Atât, că nu se putea imagina mergând să mănânce în oraş împreună cu el astă-seară; nu şi cât timp erau fotografii acolo, nu şi după ce se

20 Zână prevestitoare a morţii, în folclorul irlandez.

întâmplase cu Quinn nu mai departe de aseară, nu şi când toţi cei pe care-i cunoştea erau cu ochii pe ei. Aşa că, atunci când el propusese încă o dată The Lobster Pot – pe jumătate în glumă, ştia, dar oricum – Ellie se pomenise invitându-l la ea acasă, în schimb.

— Nu pot să-ţi promit mare lucru în materie de delicatese, îl avertizase ea, dar pot să-ţi garantez că n-o să vezi nici picior de homar.

— Uau, replicase el. Chiar te pricepi să-ţi faci reclamă.

Şi totuşi, acceptase. Venea la ea. Acasă. Peste o oră.

Era deja pe la jumătatea aleii când observă, tresărind, că prietena ei era căţărată pe balansoarul de pe verandă, folosindu-se de un picior ca să se propulseze înainte şi-napoi în timp ce-şi examina manichiura.

— Bună, o întâmpină Quinn, ridicându-şi privirea când auzi paşi. Unde ai fost?

— Am ieşit la o plimbare, îi răspunse Ellie, aşezându-se lângă ea.

Balansoarul gemu sub greutatea lor însumată, şi ea îşi aminti cum stăteau amândouă acolo, cu păturile, când erau mici. Se cuibăreau una în cealaltă, închipuindu-şi că sunt într-o barcă, închizând ochii şi lăsând ca valurile de peste drum să le completeze iluzia că ar fi în largul mării.

— Pe unde? se interesă Quinn, însă Ellie ştia că nu asta vrea ea de fapt să afle.

— Cu Graham, zise încet, privind-o dintr-o parte.

Quinn clătină din cap.

— Încă pare oarecum incredibil, nu-i aşa?

Ellie nu găsi nimic de spus aici: era adevărat. Întreaga

poveste era cât se putea de incredibilă.

— Aşa că am un milion de întrebări, anunţă Quinn, îndesându-şi picioarele sub ea. Cum a început să-ţi scrie? Şi, pe bune, cum ai putut să nu-mi spui că întreţineai o corespondenţă amoroasă cu cineva? Cum să zic, chiar şi dacă-l scoţi din ecuaţie pe Graham Larkin, tot era un lucru despre care trebuia să aflu. Doar îţi sunt cea mai bună prietenă.

Se opri să se gândească la cea din urmă afirmaţie, şi se întunecă uşor la faţă.

— Nu, serios, El. Când ai devenit genul de persoană care ţine secrete?

Ellie îşi abătu privirea, neştiind ce să răspundă. Quinn habar n-avea că mersese drept la ţintă cu adevărul despre ea. Nu ştia că, de doisprezece ani, de când erau prietene, Ellie tocmai aşa ceva făcuse: ţinuse secrete. La început, din cauză că-i promisese mamei sale, iar pe urmă, când se făcuseră mai mari, din obişnuinţă, sau din instinct, sau poate din ambele cauze, ca o înăbușire a unor lucruri prea importante ca să poată fi rostite cu voce tare.

— Nu sunt… începu ea, dar se întrerupse. Aveam de gând să-ţi spun.

— Mda? întrebă Quinn. Când?

Dintr-odată, îi apăruse o anume duritate în privire. Era de parcă ar fi ştiut că trebuie să se supere pentru un motiv, dar până în momentul de faţă nu reușise să-l identifice precis.

— Cât de curând, răspunse Ellie, rotindu-se astfel încât s-o privească drept în faţă. Îţi jur. Doar că n-am ştiut exact ce

anume era, sau dacă va ajunge să însemne cât de cât ceva. Am crezut că e doar un tip oarecare, de la celălalt capăt al ţării, unul pe care probabil n-aveam să-l cunosc niciodată, explică ea, oftând. Probabil, n-am ştiut dacă e ceva real.

— Şi acum?

Îşi lăsă ochii în jos, privindu-şi mâinile. Pe degetul mare îi rămăsese o pată cenuşie, de când luase creionul folosit ceva mai devreme de Graham pentru desenul lui. Fu nevoită să se împotrivească din răsputeri tentaţiei de a scoate foaia de hârtie din geantă, ca s-o mai studieze încă o dată.

— Nu ştiu, mărturisi ea. Poate că da.

Quinn ridică din sprâncene, iar Ellie scutură din cap.

— Sau poate că nu. În definitiv, el e Graham Larkin, zise, dar în acelaşi timp gândea contrariul.

Şi anume că el nu păruse astăzi să fie Graham Larkin. Dăduse impresia că ar fi acel tip oarecare din celălalt capăt al ţării.

În spatele lor, uşa cu plasă se deschise, şi mama scoase capul prin deschizătură, folosindu-şi piciorul ca să-l ţină pe Bagel – care încerca în permanenţă să evadeze – înăuntru.

— Mi s-a părut mie că aud voci, zise ea. Ce faceţi voi două aici?

— Ellie tocmai îmi spunea despre… începu Quinn, dar se opri brusc când observă că Ellie făcuse ochii mari.

— Tocmai o întrebam dacă nu vrea să rămână la cină, zise Ellie, un pic cam prea în grabă.

Mama ridică din umeri.

— Eu mă duc la clubul literar astă-seară, dar sunteţi

bine-venite să vă serviţi cu orice găsiţi prin frigider.

— Mersi, zise Ellie. La ce oră pleci? Probabil că trebuie să ajungi cât de curând, nu?

Mama își privi ceasul de la mână.

— Peste puţin timp, răspunse, după care dispăru înapoi în casă, cu câinele după ea.

După ce fu sigură că s-a îndepărtat, Quinn întoarse din nou capul spre Ellie.

— Asta ce naiba a mai fost?

— Scuză-mă, doar că Graham chiar o să vină pe-aici peste puţin timp, dar n-am avut când să-i spun și ei despre asta, și nu s-ar bucura să…

— Aşadar, acum o minţi și pe mama ta? întrebă Quinn, cu sprâncenele ridicate. Nu, pe bune, ce e cu toate secretele astea?

— E altceva, se apără Ellie. Ceva mai complicat.

— Adică?

Ellie își lăsă ochii în jos.

— Nu pot să-ţi spun.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Quinn. Alt secret.

— Îmi pare rău, zise Ellie. Sincer. E mai mult decât…

Se opri și scutură din cap.

— Aş fi vrut să-ţi pot explica.

— Nu te mai deranja, zise prietena ei, ridicându-se. Şi-aşa trebuie să plec. Am și eu ceva planuri pentru astă-seară.

— Serios?

Privirea lui Quinn deveni de-a dreptul rece.

— E atât de greu de crezut?

— Normal că nu, se grăbi să răspundă Ellie. Ce-ai pus la cale?

— Să-mi petrec seara cu Devon.

— Pe bune? întrebă ea, și imediat își dădu seama de gafă.

Dar era prea târziu. Quinn se răsucise brusc spre ea şi o privea cu ochii mijiţi.

Ellie nu se putuse stăpâni. În decursul ultimilor patru ani, ea nu auzise altceva pe tema aceasta în afară de cât de caraghios era Devon. Prea înalt şi prea slab; părul, prea creţ, iar ochelarii îi stăteau mereu strâmb. Ea şi Quinn îşi petrecuseră nenumărate ore râzând de cum o urmărea el ca o umbră, și toată lumea de la şcoală își amintea încă de întâmplarea din anul întâi, când uşa dulapului lui Quinn din vestiar se blocase, de Valentine's Day. Iar când administratorul izbutise în sfârșit să i-o deschidă, de dinăuntru se revărsase în întreg maldăr de plicuri roz. Luni în şir, pe urmă, bietul Devon fusese tachinat că s-ar fi îndrăgostit de administrator, un bătrân gârbov trecut de şaptezeci de ani.

Însă era clar că se schimbase ceva în seara precedentă, iar Devon nu mai însemna poanta unei glume proaste. Imediat, Ellie simţi că un fel de graniţă nevăzută și-a mutat poziţia, și ea se afla acum de cealaltă parte a ei, faţă de Quinn, care o privea furioasă.

— Da, pe bune.

— Scuză-mă, zise Ellie. Pe bune. Probabil că încă nu m-am obișnuit cu ideea că tu şi Devon…

Quinn mai rămase timp de câteva secunde pe trepte, încruntându-se spre Ellie peste balustrada verandei.

— Ei bine, presupun că nu tuturor le e sortit să iasă cu celebrităţi, ripostă ea, după care, fară vreo altă vorbă, îşi continuă drumul spre stradă.

— Quinn, strigă Ellie după ea, însă prietena ei nu se mai întoarse, aşa că nu-i mai rămase altceva de făcut decât s-o privească îndepărtându-se.

Rămase singură pe verandă, simţind o greutate pe inimă. Şi dacă ar fi alergat după ea, ştia că tot n-ar fi avut ce mare lucru să-i mai spună acum. Fiindcă problema nu avea nimic de-a face cu Devon, şi nici cu Graham; problema era că prietena ei avusese absolută dreptate, chiar mai multă decât îşi dădea seama. Ellie într-adevăr ţinuse secrete faţă de ea, şi singura cale de a îndrepta situaţia era să-i spună adevărul. Însă varianta aceasta nu intra în calcule.

Trecuse, de-a lungul anilor, prin destule certuri cu Quinn, ca să ştie că n-avea importanţă cum şi când şi-ar cere scuze. Dacă ea nu era pregătită să i le asculte, tot nu rezolva nimic. Lui Quinn avea să-i treacă, la momentul potrivit – mereu îi trecea – însă Ellie nu fusese niciodată prea răbdătoare când venea vorba să aştepte, şi chiar în clipa de faţă, deja i se învolbura stomacul la gândul acesta.

Mâine, avea s-o sune. Mâine, urma să-şi înceapă campania de scuze. Dar, deocamdată, nu avea timp ca să-şi bată capul cu asta. Graham trebuia să sosească peste mai puţin de o oră, iar ea încă nu intrase în casă pentru evaluarea dezastrului.

Când împinse uşa cu plasă, Bagel se năpusti spre ea prin antreu, izbindu-se în zigzag de toţi pereţii şi împrăştiind adunătura de cizme din cauciuc şi umbrele înşirate pe

lângă ei. Ellie se opri pe preşul zdrenţuit de la intrare şi privi cum câinele scoate la lumină un cocoloş de praf de sub măsuţa din antreu. Oftând, îşi lăsă geanta să cadă lângă uşă şi se aventură în bucătărie.

Mama stătea lângă chiuvetă, mâncând dintr-un borcan de iaurt şi urmărind absentă ştirile pe străvechiul televizor din spatele prăjitorului de pâine. O masă era acoperită cu ziare ale căror date variau de la cea de ieri şi până acum două săptămâni, iar vasele nespălate dădeau pe dinafară în chiuvetă.

— La ce oră e clubul literar? se interesă Ellie, cu ochii pe echipamentul mamei, care consta în pantaloni de trening, o cămaşă în carouri încheiată până-n gât şi papuci.

Privirea mamei se abătu spre ceasul cuptorului cu microunde.

— Hopa, exclamă ea, părând sincer mirată. Chiar acum.

— Păi, atunci, du-te, zise Ellie, îndemnând-o să iasă din bucătărie, după care mai zăbovi puţin pe hol, ca să se asigure că urcase la etaj. Apoi se întoarse la chiuvetă, înhăţă un burete şi se apucă să se lupte cu vasele.

— Parcă ziseseşi c-o să rămână Quinn la cină, remarcă mama, când reapăru după câteva minute, purtând aceeaşi cămaşă în carouri, completată însă acum de o pereche de jeanşi şi mocasini.

— Mai întâi avea câteva drumuri de fa. Cut prin oraş, răspunse Ellie, lăsându-şi capul în jos, ca să nu vadă mama cât de roşie era la faţă; niciodată nu se pricepuse să mintă. Dar ne descurcăm noi, adăugă. Nu te grăbi să te întorci.

— Bine, zise mama, luându-şi cheile de la maşină de pe

un teanc de chitanțe. O să ai grijă să-i dai de mâncare și lui Bagel?

Ellie făcu semn că da și-și flutură mâna plină de clăbuc în semn de la revedere, răsuflând ușurată când auzi ușa închizându-se pe dinafară. Se rezemă de chiuvetă, suspinând, demoralizată de starea în care se afla casa. Iar când întoarse capul, îl văzu pe Bagel stând lângă picioarele ei, agitându-și frenetic coada.

— O să fie un dezastru, îi zise ea câinelui, care-i răspunse doar cu un zâmbet larg câinesc și continuă să-și agite coada albă în vârf.

După ce termină de spălat vasele, strânse câte ceva din harababura de pe mese, îi aruncă mingea lui Bagel și-i servi o masă doar ceva mai puțin apetisantă decât variantele existente în frigider pentru cină, îi mai rămaseră doar câteva minute pentru duș și schimbatul hainelor și inspectarea casei, până la ora la care era vorba să sosească Graham.

Avusese de gând să-și îmbrace obișnuita pereche de blugi, dar până la urmă alese o rochie verde de vară, pe care i-o cumpărase mama de curând, rupându-i eticheta cu dinții. În mod normal, detesta să poarte verde: cu părul ei roșu, i se părea că arată ca un ornament pentru Crăciun, dar când se privi în oglindă, își dădu seama că-i stă mai bine decât ar fi crezut. Nu tocmai la standardele de la Hollywood, dar, oricum, mergea.

Cu două minute înainte de ora stabilită, coborî la parter și-și parcurse încă o dată lista de activități. Nu se aștepta ca el chiar să vină la fix: băieții întârzie mereu, iar limitatele ei

cunoştinţe despre starurile de cinema o făceau să presupună că la ei e şi mai rău. Aşa că mai avea timp să facă ordine, să ascundă eventualele fotografii stânjenitoare ale copilăriei, ca și mărunţişurile în formă de homari împrăştiate prin toată casa.

Dar când intră din nou în bucătărie, i se făcu rău.

Nu mai erau ziare pe mese, şi nici magneţi caraghioşi pe frigider; jucăriile chiţăitoare ale lui Bagel le ascunsese într-un dulăpior, iar vasele fuseseră toate puse la locul lor. Casa părea drăguţă, poate mai drăguţă ca oricând. Dar, stând acolo şi încercând să privească prin ochii lui Graham, Ellie îşi dădu seama că niciodată n-ar fi putut să arate îndeajuns de drăguţă.

Era mică și înghesuită şi ponosită. Cei doisprezece ani de când locuiau acolo se vedeau în pereţii scorojiţi şi duşumeaua zgâriată, în pelicula subţire de praf care îmbrăca toate fotografiile înrămate. Un robinet al chiuvetei din bucătărie era stricat de atât timp, încât ele aproape uitaseră că ar avea un defect, iar despre frigider era greu de spus când îşi schimbase culoarea, din alb în bej.

Săgetă cu privirea prin încăpere, încercând să-şi domolească valurile de panică. Oare cum de-i trecuse prin cap că ar putea fi o idee bună? Doar el nu era un tip oarecare, ci o vedetă de cinema. Probabil că baia lui era mai mare decât bucătăria lor, iar dormitorul, mai mare decât toată casa. Ellie nu fusese niciodată în California, dar îşi imagina că totul acolo e strălucitor și nou, la mare depărtare de casa asta dărăpănată, cu zugrăveala mâncată de salinitatea aerului de la malul oceanului, şi cu veranda

lăsată de pe urma anilor trecuţi peste ea.

Întinse mâna după telefon, gândindu-se să-i trimită un e-mail în care să-l anunţe că şi-a schimbat planurile. Ideea de a merge în oraş şi de a înfrunta cohortele de fotografi o intimida, însă ce putea fi mai rău decât aici? Decât să-i stea Graham Larkin pe linoleumul plesnit de pe podeaua bucătăriei şi să mănânce resturi din castroanele lor ciobite?

Era conştientă că ar apărea urmări dacă i-ar fi publicată fotografia în presă. Mama ei s-ar înfuria, dar asta nu era nimic: exista posibilitatea ca, la un moment dat, cineva să pună lucrurile cap la cap. Întreaga lor existenţă era clădită pe temelia unui secret, şi era de-ajuns o singură greşeală ca să năruiască totul.

În spatele ei, auzi cum câinele bea din vasul de toaletă din baie, iar dinspre fereastră, cum instalaţia de aer condiţionat scoate un geamăt sonor, după care se opreşte, gâfâind, își mușcă buza, cu ochii pe telefonul din mâna ei. Însă era prea târziu.

Scoţând un lătrat ascuţit, Bagel se năpusti în antreu, şi după doar o fracţiune de secundă, soneria răsună prin toată casa lor micuţă.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: luni, 10 iunie, 2013 7:24PM
Către:EONeill22@hotmail.com
Subiect: Re: dacă te rătăcești…

Sunt pe drum.(Și, crede-mă, nu mă rătăcesc).

10

În ora care trecuse, Graham hoinărise pe străzile din Henley. Când îi spusese lui Ellie că era necesar să dea o fugă până la hotel şi să se ocupe de câteva treburi, minţise. Nu voia decât să-i lase ceva timp ca să se pregătească. În clipa în care invitaţia la cină îi zburase de pe buze, văzuse că o parte din ea şi-ar fi dorit să şi-o retragă.

Ar fi trebuit să-i spună că nu e cazul să-şi facă griji, chiar atunci, pe loc, când stăteau la intrarea pe Sunset Drive, iar ultimele raze ale după-amiezii pătrundeau printre frunze în aşa fel încât îi scoteau în evidenţă lui Ellie pistruii de pe nas. Ar fi vrut să-i fi spus că el crescuse într-o casă nu cu mult mai mare ca a ei, în care plăcile de faianţă din baie cădeau, în pivniţă mirosea urât, iar treptele ofereau un concert de scârţâituri şi gemete de fiecare dată când cuteza cineva să le folosească.

Trebuia să-i fi spus că părinţii lui locuiau încă acolo, numai că în prezent, când se ducea în vizită, mama aranja casa ca pentru un străin, pentru cine ştie de demnitar aflat în vizită, sau pentru vreo rudă de mult uitată, care să poată fi impresionată de florile de pe pervaz, sau de prosoapele îngrijit împăturite, totul fiind menit să mascheze adevărata faţă a casei, s-o facă de nerecunoscut, când de fapt tot ce-şi dorea Graham – şi motivul pentru care se ducea, în definitiv, acolo – era exact contrariul: să-şi regăsească

drumul spre casă.

Însă cuvintele nu-l ajutaseră. Într-atât se obişnuise să ţină astfel de gânduri numai pentru el, încât nu părea să mai fie deloc capabil să le împărtăşească altcuiva.

Prin oraş, mersese cu capul în jos, trecând pe lângă micile grupuri de turişti ocupate să studieze meniurile afişate în faţa restaurantelor locale. În capătul străzii, platoul de filmare era pustiu și tăcut, iar mătăhăloasele rulote, întunecoase şi goale, încheiaseră de mult activitatea pe ziua de azi, însă chiar şi-aşa, Graham ştia că Mick tot mai mişună pe undeva, studiind scenariul, sau examinând echipamentele pentru secvenţele de mâine, care aveau să fie primele filmate pe apă.

Când trecu pe lângă un magazin de fierărie, având în faţă unul dintre acei cai mecanici de modă veche, observă un afiş în vitrină care anunţa anualele festivităţi de 4 iulie, şi se opri să-l examineze mai îndeaproape. Din câte se părea, în fiecare an se organiza, în piaţa centrală a oraşului, o petrecere care ţinea toată ziua, cu un concert şi demonstraţii culinare, urmate de dans și de focuri de artificii; imediat, Graham aproape că şi vizualiza evenimentul: străzile pline de oameni, copii alergând peste tot cu petarde în mâini, pocnetele îndepărtate ale artificiilor şi sunetele muzicii umplând atmosfera. Asta îi amintea de sărbătorile din oraşul lui natal, şi fu izbit de rememorarea tuturor paradelor la care asistase împreună cu părinţii pe vremea când era mic, fluturând tustrei stegulețe în timp ce orchestrele mărşăluiau tunătoare pe lângă ei.

Ajunsese deja pe la jumătatea străzii, îndreptându-se spre casa lui Ellie, când îi veni în minte că el va fi încă în Henley în ziua aceea. Producţia filmului nu avea să revină în L.A. Decât la câteva zile după 4 iulie şi, cu toate că Graham nu putea să-şi amintească pe moment programul – la drept vorbind, nici nu se prea obosise să-l citească, deocamdată –, era convins că vor beneficia măcar de un pic de timp liber cu ocazia sărbătorii.

Înainte să se gândească mai bine, îşi scoase telefonul din buzunar şi formă numărul părinţilor. În timp ce suna, posibilităţile de petrecere a weekendului i se ramificau prin minte, şi se pomeni zâmbind datorită ideii. Părinţii lui nu-l vizitaseră decât o dată pe platoul de filmare, iar asta se întâmplase chiar la început, când turna una dintre primele lui secvenţe, într-un studio din L.A. Fuseseră iremediabil pe dinafară, stând amândoi pe margine, în puloverele lor tricotate şi cu ochelarii pe nas, mama tremurând din cauza temperaturii scăzute din studio, iar tata mijind ochii ca să se apere de luminile orbitoare ale reflectoarelor. În timpul unei pauze, mama îl sărutase pe obraz şi-i explicase că nu se simte bine, după care Graham îi privise cum pleacă, având o senzaţie de plumb în stomac, simţind că deja totul e pierdut între ei.

Acum, însă, ar fi altfel. Putea să le arate platoul, să le facă impresie cu cunoştinţele lui despre producţia unui film, să-i lase să-l vadă în acţiune într-un mediu care le-ar fi mai comod. Să-i plimbe prin tot oraşul, să le ofere o cină la The Lobster Pot, să-i ducă la festivitate, ca să poată prinde împreună focurile de artificii, exact ca atunci când era el

mic. Poate chiar să meargă la pescuit cu tatăl lui. Poate chiar să le-o prezinte pe Ellie.

Când îi răspunse robotul – cu același mesaj înregistrat acum mulţi ani – reveni brusc în prezent şi-şi drese glasul.

— Bună, zise, apoi avu o clipă de ezitare. Eu sunt. Voiam doar să văd dacă aveţi ceva planuri pentru 4 iulie. Dacă nu, mă gândeam că poate vreţi să veniţi şi să vizitaţi platoul. O să vă placă mult aici. Îmi aminteşte într-un fel de acasă. Şi v-aţi putea distra în weekend. Apropo, eu sunt în Mâine. Nu-mi aduc aminte dacă ştiaţi. În orice caz, să-mi daţi de ştire ce părere aveţi…

Se opri, apoi închise la repezeală, deja simţindu-se mai puţin sigur de valabilitatea planurilor. Părinţii lui nu prea obișnuiau să călătorească. Pe vremea copilăriei lui Graham, îşi făceau fix o singură vacanţă în familie pe an, ducându-se cu maşina cale de două ore până la un motel de pe malul oceanului, unde stăteau fix trei zile înainte de a se întoarce iar acasă, cu obrajii îmbujoraţi şi îmbătaţi de soare după orele petrecute pe plajă. Nu se putea spune că n-ar fi fost curioși să știe cum arată lumea; doar că era tot ce-și puteau permite din două salarii de profesori.

„Trăim în California”, spuneau mereu, veseli. „întreaga noastră viaţă e o vacanţă.”

Însă California în care crescuse Graham era total diferită de cea în care locuia acum. Era diferită chiar și de cea în care urmase şcoala, într-un loc aflat la douăzeci de minute de mers cu maşina de acasă, dar care putea foarte bine să fi fost şi de douăzeci de ore. Imediat înainte de începerea primului an de liceu, reușise să obţină o bursă parţială de

studii la o şcoală particulară aflată la câteva oraşe distanţă, iar părinţii contribuiseră la achitarea restului cu banii lăsaţi moştenire de bunici. Era o sumă care la vremea aceea i se păruse enormă lui Graham, şi se simţise vinovat pentru că o cheltuise, când puteau să facă atâtea lucruri cu banii aceia: să repare casa, să-şi înlocuiască maşina care tuşea de zor, să-şi plătească facturile care păreau să se acumuleze pe biroul tatălui său cu o frecvenţă alarmantă.

Acum, evident, Graham avea bani destui pentru toate acestea: putea să le cumpere părinţilor o casă nou-nouţă, sau un întreg parc de maşini, îşi permitea să-i expedieze într-o excursie în jurul lumii, sau să le achite toate datoriile, fără măcar să clipească. Însă unicul lucru pe care şi-l doreau ei cu adevărat – unicul lucru pe care şi-l doriseră vreodată cu adevărat – era ca el să meargă la facultate.

Nu era vorba că nu i-ar fi susţinut cariera actoricească, dar o priveau ca pe ceva tolerat, un popas în drumul spre o educaţie mai înaltă, decât ca pe ceva care i-ar putea modela restul vieţii. Singurele filme pe care le urmărea tatăl lui erau cele clasice, în alb şi negru, şi nu era de părere că orice ar fi fost produs în ultimele câteva decenii ar putea fi considerat ca ţinând de artă. Când îi luase Graham la premiera primului său film, ei aplaudaseră şi zâmbiseră în toate momentele cuvenite, însă el fusese cât se poate de conştient de cum priviseră ei, probabil, totul: secvenţele de luptă, cu efecte speciale mult umflate, dialogurile bombastice şi, partea cea mai rea dintre toate, scena în care, în sfârşit, el o săruta pe eroină, abia atunci dându-şi

seama că era insuportabil de siropoasă.

Graham ştia că, deşi mergeau în vârful picioarelor pe lângă el, străini pe necunoscutul tărâm al noii lui vieţi, ei tot sperau că-şi va veni în fire, şi-şi va scoate din minte toată povestea asta cu actoria. Obişnuiau să vorbească despre cariera lui artistică de parcă ar fi însemnat un soi de pauză, ca şi cum ar amâna făcultatea ca să fugă cu circul pentru o stagiune, sau să-şi petreacă vreo câteva luni studiind obiceiurile de împerechere ale maimuţelor din Bali. Însă adevărul era că lui Graham nici prin gând nu-i trecea să se ducă la făcultate anul viitor. De îndată ce avea să-şi termine liceul la fără frecvenţă, cu ajutorul meditatorului de pe platourile de filmare, asta urma să fie tot pentru el.

În parte, decizia se datora faptului că lui îi plăcea cu adevărat să joace, şi nu se putea închipui îndepărtându-se de perspectivele de viitor din ce în ce mai ample, de toţi actorii cu care voia să lucreze şi de rolurile pe care încă-şi dorea să le joace. Iar pe de altă parte, pur şi simplu, nu vedea rostul. Făcultatea însemna să trudeşti din greu ca să obţii un serviciu bun, astfel încât să câştigi bani mulţi. Însă el deja avea bani din belşug, suficienţi cât să-i ajungă pentru tot restul vieţii. Şi putea să înveţe oriunde, nu?

Dar, ca să fie întru totul sincer, era ceva mai mult decât atât. Felul în care-şi imaginase el totdeauna făcultatea – grăbindu-se spre sălile de cursuri prin clădiri acoperite de iederă, sau înaintând trudnic pe alei acoperite de zăpadă iarna, stând cocoţat pe gradene la meciurile de fotbal, sau dezbătând concepte filosofice în încăperi pline de studenţi

cu ochii lucind – i se părea demoralizant de îndepărtat de noua lui viaţă, în care-şi pierduse complet capacitatea de a se pierde prin mulţime. Şi ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost să fie una dintre vedetele care frecventează făcultăţi dintr-o toană, făcând eforturi fără tragere de inimă să pară studenţi normali, în timp ce sunt urmărite pretutindeni de fotografi şi privite cu gurile căscate de colegi, lipsind de la examenele de final de an fiindcă zboară să filmeze într-o producţie independentă prin Vancouver. Graham nu avea niciun interes să se dea în spectacol mai mult decât în prezent.

Ştia că părinţii lui sperau, în taină, să se răzgândească, şi detesta faptul că-i va dezamăgi. Dar se simţea sigur pe hotărârea lui. Iar acesta devenise încă unul dintre motivele pentru care nu mai puteau să se înţeleagă între ei, o explicaţie a faptului că reprezentau din ce în ce mai puţin o familie, şi din ce în ce mai mult trei persoane care locuiseră împreună pentru o vreme.

Ceea ce le trebuia lor, după cum se gândea acum Graham, era o vacanţă în familie ca pe vremuri. Aveau nevoie să mănânce, să fluture steguleţe şi să privească focuri de artificii într-un loc aflat cât mai departe posibil de California. În doar câteva zile petrecute aici, el deja se simţea cu totul altul. Şi spera că, poate, Henley îşi va exercita farmecul și asupra părinților lui.

Dar în clipa în care se deschise uşa şi apăru Ellie – cu părul ei lung încă ud după duş, arătând superb într-o rochie de vară de un verde luminos – îşi dădu seama că nu era nicidecum vorba despre Henley.

Ci despre ea.

Se aplecă s-o sărute – un gest atât de automat, încât i se părea că e ca legatul şireturilor, sau urcatul scării, unul pe care-l faci fără ca măcar să te gândeşti la el – şi ajunse până la câţiva centimetri depărtare, când se smuci înapoi, nesigur, şi fu readus la realitate cu o bruscheţe care-l ului.

Ei doi încă nu cunoscuseră primul sărut, şi iată-l acum, aplecându-se spre ea ca şi cum ar fi fost un gest de fiecare zi, o mişcare rituală, de parcă s-ar fi sărutat de o mie de ori până acum. Avu nevoie de câteva clipe până să-şi regăsească echilibrul, trăgându-şi umerii înapoi. Nu voia să fie pe jumătate adormit prima oară când o săruta pe Ellie. Pentru aşa ceva, voia să fie pe deplin treaz.

Ea îl privea derutată, şi Graham nu-şi dădea seama ce-ar fi putut să gândească. Spera doar că nu-şi dăduse seama ce fusese el pe cale să facă.

Spera să-şi închipuie că doar stă prost cu echilibrul.

— Bună, zise, zâmbindu-i intimidat.

— Intră, îl invită ea, părând la rândul ei oarecum fâstâcită.

Îl conduse într-un antreu care mirosea a soluţie de curăţat cu aromă de lămâie, şi Graham se opri să-l mângâie pe Bagel, care-i adulmeca pantofii cu un aer profesional. Apoi o urmară amândoi pe Ellie în bucătărie, unde îi aştepta masa aranjată pentru două persoane. Încăperea era slab luminată şi prin aer plutea încă un vag miros de detergent pentru vase. Însă Graham nu prea observa nimic din toate acestea: privirea îi era ţintuită pe rochia verde a lui Ellie, în timp ce ea făcea drumuri între bufet şi frigider

şi înapoi, cu o expresie de scuză pe chip.

— Nu că am avea noi vreodată prea multe bunătăţi pe-aici, zise ea, dar crezusem c-o să fie măcar o pizza congelată, sau altceva.

— Aşadar, ceea ce vrei să spui, o tachină Graham, e că nu ai homar?

Ea îl privi cu ochii îngustaţi.

— Foarte nostim.

— Nu-i nimic, zise el, ducându-se lângă ea și examinând conţinutul dulapului cu alimente. Scoase de acolo o cutie de biscuiţi aproape goală şi o conservă de ton. O să avem un talmeş-balmeş la cină, adăugă apoi. Câte un pic din fiecare.

— Scuză-mă, zise ea, rezemându-se de chiuvetă. Probabil ar fi trebuit să mergem în oraş. Nu pot să cred că-ţi dau să mănânci biscuiţi vechi.

— Glumeşti? zise el, făcând un gest larg cu braţul. Nu oricine ajunge să mănânce la Chez O'Neill. Am auzit că e unul dintre cele mai exclusiviste localuri din Mâine.

— E adevărat, răspunse ea. Nu servim decât vedete de prima mână.

Scotociră prin frigider, înşirând totul pe masă şi apoi, umăr la umăr, alcătuiră meniul, o varietate aleatorie, mergând de la popcorn pentru microunde, până la mere feliate, plus două felii rămase de pizza şi ceva mazăre congelată. Ceea ce arăta mai puţin apetisant ajunse direct la Bagel, iar restul fu mutat pe masa din bucătărie, unde aranjară farfuriile din faţa lor ca pentru un bufet suedez.

— Şi, spune-mi, o întrebă Graham, trăgându-şi un scaun,

ai reuşit să te hotărăşti cum faci cu tabăra de poezie?

Ellie fu surprinsă de întrebare, iar el zâmbi, pentru că exact la fel se simţise el atunci când pomenise ea, mai devreme, despre desenele lui, de parcă i-ar fi extras gândul direct din creier. Ea se ridică pe vârfurile picioarelor ca să ia un castron de pe un raft mai înalt, iar când se întoarse la loc, făcu un semn de încuviinţare.

— O să mă duc în august, zise, însă în tonul ei se simţea o reţinere. Sunt foarte emoţionată. Au un profesor acolo care…

— Prin urmare, ai găsit cum să plăteşti taxa? o întrerupse el, iar Ellie deveni rigidă.

Se întoarse iar cu spatele la el şi turnă în castron conţinutul unei pungi pe jumătate golite de fulgi din tortilla. Încă o dată, Graham regretă că pusese întrebarea. Când discutaseră despre asta prin e-mail, ei îi fusese uşor să-i povestească toate lucrurile 150

Acelea, însă acum era altceva, iar întrebarea nu mai părea potrivită, când era pusă personal.

— Nu tocmai, răspunse ea, pe un ton nepăsător. Dar mai am cam o lună la dispoziţie ca să văd ce fac.

— Cât îţi mai trebuie? o întrebă el, iar ea păru stânjenită.

— Destul, zise, îmbujorându-se la faţă.

Urmă o tăcere incomodă, iar Graham îşi înţelese greşeala. Ceva din el îşi dorea s-o salveze, să sară cu banii de care avea ea nevoie, însă vedea limpede acum că n-ar fi făcut decât să înrăutăţească totul. Şi, prin faptul că adusese cu atâta neglijenţă în discuţie subiectul banilor, reuşise să-i amintească, încă o dată, cine era: nu băiatul cu care

conversase prin e-mail, ci starul de cinema prezent în bucătăria ei. Simţea cum legătura uşoară dintre ei devine fragilă, şi-şi drese glasul în timp ce ea punea pe masă bolul cu chipsuri, căutând cu disperare să schimbe subiectul.

— Arată bine, zise el, şi o văzu cum i se destind umerii. N-am mai mâncat niciodată plăcinte cu răvaşe alături de chipsuri și salsa.

— Ei bine, răspunse ea, cu un zâmbet care i se răspândea lent pe chip, aici, la Chez O'Neill, suntem pe culmile mişcării culinare de fuziune mexicano-chineză.

— Îmi place, exclamă el. Trei stele.

— Cum? zise ea, aşezându-se de cealaltă parte a mesei. Numai trei?

— Mai mult de-atât nu cred că ai putea să obţii.

— Nu mi se pare prea grozav, protestă ea. Aş prefera zece.

— Atunci, două degete mari în sus?

— Acum deja confunzi realitatea cu filmele, remarcă ea, lingându-şi un pic de unt de arahide de pe deget. Apropo, cum merge?

— Filmul?

Ea îi făcu un semn de încuviinţare.

— Bine, răspunse el.

— Nu pari prea entuziasmat.

— Ba da, sunt, zise el, întinzându-se după o felie de măr şi vârând-o în gură. E plăcut să fac cu totul altceva. Iar regizorul e de-a dreptul… interesant.

— Te gândeşti să mai lucrezi cu el? îl iscodi ea. Adică, poţi să şi alegi, nu?

— Aşa cred, răspunse el. Dar încă nu m-am gândit ce-o să fac mai departe.

— Păi, şi ce-ai vrea să faci?

— Ceva care să conteze.

Ea îşi înclină capul într-o parte, stând să se gândească.

— Vrei să spui, ceva care să conteze pentru tine?

— Aşa sper, încuviinţă el.

— O să ştii, când o să vină timpul, zise ea. Dar cred că e distractiv să joci un personaj nou. Am văzut trailerul de la primul film, şi era partea aia când…

Graham se aplecă în faţă.

— Ia stai, zise, râzând. Tu n-ai văzut decât trailerul?

Ellie întinse mâna după cana cu apă şi sorbi din ea, ascunzându-se în spatele recipientului din plastic înnobilat cu o balenă zâmbitoare.

— Filmele nu le-ai văzut niciodată?

— Păi, al treilea nici n-a apărut încă, replică ea, punându-şi cana la loc pe masă şi luând o plăcintă.

— Mda, dar primele două?

Ea ridică din umeri.

— Quinn a încercat să mă ducă pe sus la primul, dar nu prea sunt genul meu.

— Eu crezusem că toate adolescentele din America sunt obsedate de ele, comentă Graham, uimit.

Trecuse jenant de mult timp de când nu mai întâlnise pe cineva care să nu-i fi văzut filmele alea două, sau cel puţin să nu fi pretins că le-ar fi văzut.

— Te referi la tine, îl corectă Ellie. Toate adolescentele din America sunt obsedate de tine.

— Prin urmare, să înţeleg că nu eşti o mare fană a lui Graham Larkin? întrebă el, râzând.

— Sunt acum, răspunse ea, rupând în două plăcinta cu răvaş.

Scoase afară bucăţica împăturită de hârtie, încreţindu-şi fruntea, după care izbucni în râs.

— Uite ce scrie: Vei primi o plăcintă cu răvaş.

— Nu se poate, exclamă Graham, iar ea îi întinse răvaşul, ca să vadă cu ochii lui. Asta-i cea mai tare prezicere din toate timpurile!

Ellie muşcă din plăcintă.

— Mă rog, în orice caz, e cea mai evidentă.

— Cele mai multe preziceri nu se adeveresc niciodată, comentă el, clătinând din cap spre bucăţica de hârtie. Însă asta deja s-a adeverit. Altfel spus, ai prefera o prezicere care să-ţi garanteze o prăjitură delicioasă şi să se adeverească imediat, sau una care să-ţi promită un milion de dolari şi să nu se îndeplinească niciodată?

— În clipa asta, eu cred că aş alege milionul de dolari, răspunse ea, măturând cu palma firimiturile de pe masă, astfel încât câinele, care ajunse lângă ea ca fulgerul, să le poată înfuleca. Iar plăcinta n-a fost nici pe departe atât de delicioasă pe cât au lăudat-o.

— Bagel pare să aibă o opinie total diferită.

— Bolta lui palatină e cam acelaşi lucru cu sacul unui aspirator, zise ea, privindu-şi cu drag patrupedul. Şi, eşti pregătit pentru secvenţa ta de mâine?

Graham ridică din umeri, însă nu foarte convingător.

— Pun pariu că ar fi trebuit să-ţi înveţi replicile, în loc să-

ţi pierzi toată după-amiaza cu mine, zise ea, aplecându-se în faţă şi rezemându-se în coate. Le ştii?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse el, îndoindu-şi o felie de pizza.

Bagel, care-şi ocupase noua poziţie lângă el, bătu de câteva ori cu coada în podea, iar Graham îi aruncă o coajă.

— Mi-am cărat scenariul toată ziua după mine în buzunar, aşa că sper să se producă o reacţie de osmoză.

— Sunt convinsă că toţi marii actori se bazează pe osmoză, replică Ellie, după care întinse o mână peste masă. Pot să văd? Am putea să exersăm.

Graham se lăsă pe spătar.

— Nu e nevoie, zise, dintr-odată jenat.

Să joace pe platou era una; să joace în faţa fetei de care-i plăcea era cu totul altceva. Doar nu era să între în pielea personajului de faţă cu Ellie.

— Mă descurc, o asigură el.

— Haide, insistă ea, legănându-şi mâna întinsă. O să ne distrăm.

— Bine, acceptă el, aplecându-se în faţă ca să-şi poată scoate foile de hârtie împăturite din buzunarul de la spate. Dar să ştii că n-o să joc de-a binelea, da? Doar trec prin replici.

— N-o să am parte de întregul fenomen Graham Larkin? glumi ea, luând fragmentul de scenariu din mâna lui. Cred că va trebui până la urmă să mă opresc mâine lângă locul de filmare.

— În cazul ăsta, ar trebui să fii o foarte bună înotătoare, îi zise el. O să filmăm în larg, pe o barcă.

— Bine, Ahab, răspunse ea, examinând replicile de pe foaie.

Când îşi ridică privirea din nou, chipul părea să-i arate altfel: îşi ţinea buzele strânse, şi-l privea pe sub gene. Îşi azvârli părul pe spate cu un gest ostentativ, şi Graham avu nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama unde mai văzuse gestul acesta: ea o imita pe Olivia.

— Nu e rău, aprecie el, dar se simţi uşurat când o văzu că renunţă la imitaţie şi reîncepe să examineze scenariul, cu o înfăţişare ceva mai familiară.

— Bun, hai să-i dăm drumul, anunţă ea, dregându-şi glasul. „Unde te duci, Jasper?" Se întrerupse şi-l privi cu sprâncenele ridicate. Pe tine te cheamă Jasper?

Graham ridică din umeri, iar ea continuă.

— „Vino înapoi!", strigă ea, cu o intonaţie melodramatică şi îndeajuns de tare încât să-l determine pe Bagel să se ridice anevoie pe picioare, cu blana zbârlită la ceafa şi capul înclinat într-o parte.

Graham se aplecă spre el şi-l mângâie uşor.

— A fost grozav, îi zise lui Ellie. Deloc exagerat.

— N-am zis că eu n-o să joc de-a binelea, preciză ea. E rândul tău.

— „Am nevoie să fiu singur acum", rosti Graham, pe un ton plat, care sublinia faptul că nu voia să joace cu adevărat. „îmi trebuie doar ceva timp ca să meditez".

Ellie îşi lăsă capul într-o parte.

— Ştiu că nu sunt o expertă, dar am convingerea că puteai s-o spui cu ceva mai mult sentiment.

— Toţi sunt critici acum, Bagel, i se plânse el căţelului,

care-i răspunse cu un scheunat compătimitor, în timp ce Ellie revenea la scenariu.

— „Tu nici nu ştii de ce ai nevoie acum. Tu nici nu ştii..

Deodată se întrerupse, rămânând cu privirea spre foaie.

Graham chiar nu putea să-şi aducă aminte ce urma. Îşi pusese în gând să studieze replicile mai târziu, în camera lui de hotel, iar programul de filmare începea pentru el abia mâine la amiază, aşa că avea şi dimineaţa la dispoziţie. Altădată memorase întregi scene în mai puţin timp decât avea acum.

— Trebuie să mă săruţi, anunţă Ellie, privindu-l cu o expresie indescifrabilă.

Graham simţi un gol în stomac şi o fixă cu privirea peste masă, incapabil să formuleze un răspuns. În încăpere se aşternu tăcerea, auzindu-se numai ticăitul ceasului de deasupra maşinii pentru gătit şi uşoara răsuflate a câinelui, şi mai trecură câteva secunde până ca Ellie să scuture din cap. Iar când vorbi, o făcu pe un ton foarte vesel.

— Aşa scrie în scenariu, preciză, arătând spre foaie, fară să-l scape din ochi pe Graham.

El se grăbi să încuviinţeze.

— Corect, zise, clipind iute.

— Trebuie să mă săruţi, repetă ea, după care se înroşi, ridicând foile mototolite. Adică, pe Olivia. Sau…

Aruncă o privire pe scenariu.

— Pe Zoe. Serios? Jasper şi Zoe? Cine scrie chestiile astea?

Acum se întorsese la examinarea scenariului, însă Graham chiar nu mai era atent. Cuvintele ei încă i se

rostogoleau prin minte: Trebuie să mă săruţi.

Avea dreptate, bineînţeles. El trebuia s-o sărute. Trebuia s-o sărute chiar acum puţin timp, când ajunsese la ea acasă. Trebuia s-o sărute mai devreme, când erau pe plajă. Şi în ziua aceea, în oraş. Şi în acea primă seară, chiar afară, pe veranda ei.

Dintr-odată, parcă-i veneau în minte milioane de situaţii în care trebuia să fi sărutat-o, chiar şi fară pretextul unui scenariu, chiar şi fară vreo indicaţie regizorală. Aproape tară să se gândească, îşi propti palmele pe masă şi-şi împinse scaunul înapoi, făcându-l să scârţâie. Şi abia atunci când ea îi zâmbi îşi dădu seama că zâmbea şi el.

— Cred că e important, zise, în timp ce se ridica, să respectăm scenariul.

— Da? întrebă ea, şi zâmbetul i se făcu şi mai larg.

Însă tocmai atunci o lumină săgetă prin ferestrele întunecate pe deasupra chiuvetei, dispărând pentru o fracţiune de secundă şi apoi oprindu-se drept în ochii lui Graham. El făcu un pas în lateral, clipind, iar când se întoarse spre Ellie, văzu că şi ea se ridicase.

— Fir-ar să fie, bombăni ea. S-a întors mai devreme.

— Cine? întrebă Graham, simţindu-se dezorientat.

Cu o clipă înainte, totul se derulase cu încetinitorul, iar acum parcă strigase cineva „tăiaţi” şi vraja se rupsese. Trebuia s-o sărut, se gândi el, şi deodată întreaga seară i se păru ca un cântec care a fost întrerupt înainte de a se derula şi ultimele măsuri, lăsând doar o senzaţie violentă de neterminare.

— Mama, răspunse Ellie, în timp ce strângea masa.

Înseamnă că probabil nu i-a plăcut cartea.

Afară, farurile se stinseră, iar Graham auzi portiera unui automobil trântindu-se. Bagel porni în trap spre uşa de la intrare şi, după un minut, apăru mama lui Ellie, crispându-se la faţă când îl văzu pe Graham, stând în picioare în mijlocul bucătăriei ei, cu mâinile în buzunare.

De multă vreme nu-l mai privise cineva cu o asemenea suspiciune făţişă. În vechea lui viaţă, se simţise perfect cu părinţii; fusese un copil drăguţ, îndeajuns de fermecător cât să cucerească aproape pe oricine. Iar în viaţa cea nouă, se obişnuise ca oamenii să se dea peste cap în eforturile lor de a-i face pe plac. Însă felul în care-l privea acum mama lui Ellie, cu un soi ciudat de neîncredere, însemna ceva întru totul nou.

Graham îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi încercă un zâmbet cuceritor, care însă păru să nu aibă câtuşi de puţin efect.

— Credeam că era vorba să vină Quinn, îi zise doamna O'Neill lui Ellie, privind-o cu sprâncenele ridicate şi lăsându-şi poşeta să cadă pe bufet.

— A apărut o schimbare de planuri, bâigui Ellie. Îl mai ţii minte pe Graham, nu?

Doamna O'Neill încuviinţă, dar nu-şi însoţi gestul şi cu vreun zâmbet.

— Încântată de revedere, zise, deşi izbuti să facă astfel încât din ton să nu reiasă aşa ceva. Îţi place în Henley?

— Da, răspunse Graham, înghiţindu-şi cuvântul „doamnă”. E încântător aici.

Tuşi încet şi-şi coborî privirea spre podea. Până acum, de

când se ştia, nu mai folosise vreodată cuvântul „încântător”.

— Şi pentru cât timp urmează să fiţi toţi în oraş?

— Încă vreo câteva săptămâni, zise el. Dar mi-aş fi dorit să fie mai multe. Chiar e un loc încântător.

Tuşi mai tare, şi faţa începu să-i dogorească. I se părea imposibil ca tocmai să fi rostit cuvântul „încântător” de două ori în mai puţin de un minut.

— De fapt, tocmai i-am invitat pe părinţii mei să vină aici pentru 4 iulie, adăugă repede, dându-şi seama că începe să vorbească aiurea, însă neputând să se mai oprească. M-am gândit c-o să le placă şi lor aici.

Din cealaltă parte a bucătăriei, Ellie îi adresă un zâmbet încurajator.

— Ar fi frumos, zise ea. Cât timp ar fi să stea aici? Am putea să vă dăm vreo câteva idei despre ce puteţi să faceţi cât timp sunt ei în oraş.

— Probabil, vreo patru, cinci zile, răspunse Graham, dar gândindu-se chiar în timp ce vorbea la cât de improbabilă era venirea părinţilor lui acolo.

Însă totodată se pomeni că-și dorește cu disperare să fie aşa.

— Eu şi tata cam suntem amatori de pescuit, aşa că probabil cu asta ar urma să ne ocupăm, o bună parte din timp.

— Sună drăguţ, aprecie Ellie, aruncând o privire spre mama ei. Bine, acum s-a cam făcut târziu…

— Mda, încuviinţă Graham, făcând un pas spre ieşire. Mda, s-a cam făcut.

Îi făcu doamnei O’Neill un semn stângaci de salut cu

mâna.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru ospeţie, zise, apoi se întoarse spre Ellie, zâmbindu-i de la ceea ce i se părea o distanţă foarte mare, cu toate că nu-şi dorea altceva decât să traverseze încăperea şi să termine ceea ce începuseră. Ne vedem.. Începu, pregătindu-se să spună „mâine”, dar se gândi mai bine şi încheie cu un „curând”.

Şi, cu asta, ocoli cu grijă căţelul şi ieşi în antreu. Chiar când ieşea pe uşă, păşind pe verandă, fu surprins să le audă certându-se, şoaptele lor plutind prin uşa din plasă, aspre şi scrâşnite şi mult prea sonore.

Afară, aerul serii se răcise, şi el se opri acolo pentru câteva clipe, încercând să găsească o noimă în ceea ce se întâmplase. Poate că ea era una dintre acele mame care nu vor ca fiicele lor să-şi petreacă timpul cu băieţii. Sau, poate, doar faptul că fuseseră singuri în casă, după lăsarea întunericului. Sau că avusese o zi proastă. Însă, oricare ar fi fost motivul, Graham ştia că ar fi de preferat să iasă cât mai repede din scenă, aşa că trase adânc aer în piept şi coborî fără zgomot de pe verandă.

Ajunsese aproape de celălalt capăt al aleii, când auzi uşa din plasă trântindu-se în spate, apoi zgomotul scos de tălpile goale ale lui Ellie, alergând spre el şi clătinând din cap în timp ce se apropia.

— Îmi cer scuze… începu ea, dar numai atât apucă să spună, pentru că Graham nu mai putea să aştepte.

Se aplecă, iar buzele i le întâlniră pe ale ei, simţindu-le uşorul gust de unt de arahide, şi închise ochii, şi o prinse de umeri, şi o sărută.

Era exact aşa cum îşi închipuise că va fi, ca prima dată şi ca a milioana oară în acelaşi timp, ca şi cum ar fi pe deplin treaz, ca şi cum şi-ar pierde echilibrul. Numai că, de data asta, nu era vorba doar despre el; de data asta, îşi pierdură echilibrul împreună.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: luni, 10 iunie, 2013 10:43PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: Re: dacă te rătăcești…

Mă bucur că nu te-ai rătăcit.

11

Ellie se trezi în miros de clătite: o ofrandă a păcii. Încă de când era mică, atât le trebuia ca să semnaleze sfârşitul unui conflict. Nu se certa prea des cu mama ei, dar când se întâmpla, asta ținea strict o seară. Regula nerostită era ca a doua zi, dimineaţa, să se ia de la zero, iar totul – inclusiv privirile încruntate, inclusiv cuvintele tăioase – să fie lăsat în urmă, cedând locul clătitelor modelate în formă de inimi. Cel mai bun armistiţiu posibil.

În dimineaţa aceasta, totuşi, fu altfel. Mama stătea ca de obicei în dreptul maşinii de gătit, în pijamaua ei din bumbac, cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi o spatulă în cealaltă. Însă când Ellie se strecură pe scaunul ei de la masă, mama îi adresă numai un zâmbet subţire, după care

se întoarse să-şi vadă de treabă.

Ellie fusese de vină pentru că discuţia lor în contradictoriu de aseară fusese întreruptă brusc. Însă în clipa în care plecase Graham, ea vibra ca un diapazon, tremurând de furie din cauza comportamentului mamei sale.

— Cum poţi să fii atât de nepoliticoasă, şoptise ea, de îndată ce fusese sigură că el s-a îndepărtat suficient ca să n-o audă. N-a fost el de vină. Eu l-am invitat aici.

— Fără să-mi spui şi mie, completase mama, privind-o cu asprime. Habar n-am ce căutai tu aici, în primul rând, cu un adolescent răpitor de inimi…

— *Mamă*, exclamase Ellie, înroşindu-se.

— Știi care e riscul, și totuși, în mod intenționat, aranjezi pe la spatele meu…

— Nu făceam decât să mâncăm, protestase ea, ridicându-şi braţele exasperată. Iar motivul pentru care l-am chemat aici a Ibst tocmai ca să nu ne surprindă vreun fotograf prin oraş. Aşa că nu poţi să spui că…

Dacă tu crezi că ei n-or să afle oricum, dacă-ți închipui că toată lumea n-o să ştie în mai puţin de două secunde, atunci ești chiar mai desprinsă de realitate decât crezusem!

Mama își dusese câte un deget la fiecare tâmplă, ca şi cum ar fi avut o cumplită durere de cap, după care răsuflase cu încetineală.

— Ellie, tu măcar îl cunoşti pe băiatul ăsta?

— Da, răspunsese Ellie, pe un ton scăzut şi înfocat. ÎI cunosc. Da.

Mama clătinase din cap, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

— E un star de cinema, pentru numele lui Dumnezeu! Locuieşte în California. O să plece de-aici peste doar câteva săptămâni. Cum e posibil să crezi că merită tot riscul?

Ellie nu făcuse altceva decât să stea pe loc, lăsându-se izbită de cuvintele mamei ca de valuri. Aerul părea să fi dispărut complet din încăpere, şi până şi Bagel rămăsese complet nemişcat, însă întrebarea nu era una grea; ceea ce nu înţelegea mama ei era că Graham nu însemna o aventură oarecare de-o vară, şi nici vreo idilă efemeră. Motivele pentru care merita să rişte nu aveau nimic de-a face cu motivele pentru care atâtea fete îi sorbeau din ochi fotografiile de pe coperţile revistelor.

Era ceva mult mai simplu. Era că el fusese fericit să mănânce fulgi de tortilla vechi la ea acasă în seara asta. Şi că-i schiţase un oraş întreg când îl rugase. Era felul în care glumea, şi ce se ascundea dincolo de privirea lui când o întâlnea pe-a ei. Erau sutele de e-mailuri pe care i le trimisese ei, cuvintele pe care le schimbaseră unul cu celălalt timp de atâtea luni, ca pe o valută de preţ.

Era faptul că el părea deja s-o cunoască mai bine ca aproape oricine, şi trecuseră numai câteva zile de când se cunoscuseră personal. Şi, dacă aşa stăteau treburile, nu putem decât să ne imaginăm ce-ar putea aduce câteva zile în plus.

Mama continua s-o privească, aşteptând un răspuns, însă Ellie nu se obosise să i-l dea. În loc de asta, se răsucise pe călcâie şi pornise spre uşă.

— Ellie, strigase mama după ea, însă acum vocea nu-i

mai suna supărată, ci doar obosită şi derutată.

Şi oricum n-ar mai fi avut importanţă, fiindcă Ellie deja prinsese viteză, zorindu-se să iasă pe uşă şi să alerge pe alee spre locul în care cămaşa albă a lui Graham strălucea încă prin întunericul din jur.

Iar atunci când el o sărutase, fusese răspunsul la întrebare.

Era singurul lucru pe care avea ea nevoie să-l ştie.

— Îmi pare rău, şoptise, când se desprinsese de el.

O ţinea încă de umeri cu mâinile, şi-i strângea de parcă n-ar li ştiut dacă să-i mai dea drumul.

— Nu-i nimic, zisese Graham, privind spre fereastra luminată a bucătăriei. Dar probabil că eu ar trebui…

Ellie încuviinţase, iar el se aplecase s-o mai sărute o dată. Îşi închipuia că erau mii de fete care şi-ar fi dorit să-l sărute pe Graham Larkin, care-şi imaginaseră exact momentul acesta, însă cum stătea acolo, pe aleea întunecată, nu i se părea ceva ca dintr-un film. Era cu mult mai bine.

— Vino să mă cauţi mâine, bine? mai zisese el, începând să se îndepărteze.

— Succes la filmare, răspunsese ea, iar când el îi zâmbise, îşi simţise inima zvâcnind.

Pe urmă, când intrase la loc în casă, furişându-se în bucătărie cu o expresie spăsită pe faţă, descoperise că mama se dusese deja sus. Şi aşa, cearta lor rămăsese atârnată în aer, neterminată până în dimineaţa aceasta, când erau forţate să treacă peste ea cu tipicul lor mic dejun al clătitelor păcii.

— Uite ce e, începu mama, împingând o farfurie pe masă până în fața lui Ellie, și apoi așezându-se pe scaunul de lângă ea.

Se aplecă înainte, și o șuviță de păr castaniu îi scăpă din coadă.

— Poate că e nedrept din partea mea să judec, fără să cunosc întreaga poveste.

Ellie întinse mâna după sticla cu sirop.

— Am corespondat prin e-mail, zise, fară să-și ridice privirea. De câteva luni încoace.

— Cum? se interesă mama. Vreau să zic, cum ai…

— A fost o eroare, explică ea. O adresă de e-mail scrisă greșit. El încerca să-i scrie altcuiva, dar a nimerit la mine în schimb, și am început pur și simplu să conversăm. N-am știut că e el. Graham Larkin, adică. Am crezut că nu e decât un tip oarecare.

— Ei bine, asta mă liniștește, comentă mama. Presupun c-o să lăsăm pentru altă zi prelegerea despre siguranța internetului…

— Mamă, protestă Ellie, scoțând un geamăt.

Mama ridică brațele.

— Nu fac decât să spun că poți să nimerești peste mulți nebuni pe-acolo…

— Mamă, zise din nou Ellie. Nu despre asta e vorba.

— Bine, bine. Atunci, despre ce e vorba?

Ellie își ridică privirea.

— E vorba că… începu ea, însă se opri și trase adânc aer în piept. E vorba că mă bucur că n-am știut cine e, înțelegi? Altfel, n-aș fi ajuns niciodată să-l cunosc. Nu și în realitate.

Nu aşa cum îl cunosc în clipa de faţă.

Mama făcu un semn de încuviinţare.

— Şi-ţi place.

— Îmi place, confirmă Ellie, cu o voce brusc îngroşată. Mult.

Pe plita încinsă, a doua serie de clătite începea să se ardă, aşa că mama se ridică de la masă, rămânând acolo mult timp după ce le întoarse, cu spatele spre Ellie şi capul puţin aplecat spre fereastra de deasupra chiuvetei.

— Nu ştiu ce să zic, rosti în cele din urmă, întorcându-se. Nu vreau să suferi.

— El n-ar...

— Ellie, fii serioasă, o întrerupse mama, şi ceva de pe chipul ei o făcu pe Ellie să tacă brusc.

Dintr-odată, îşi dădea seama că nu mai vorbeau acum doar despre Graham. Vorbeau şi despre tatăl ei.

— Ştii că sunt milioane de moduri în care toate astea ar putea să iasă rău, continuă mama, cu o voce încordată. Nu doar datorită a cine e el. Şi nu doar din cauză c-o să plece curând.

Strânse din buze, cântărindu-şi cuvintele.

— Tu ai văzut cum e urmărit peste tot.

— Nu poţi să-mi ceri să nu mă mai întâlnesc cu cineva, doar pentru că e fotografiat foarte des, se împotrivi Ellie. Nu-ţi dai scama măcar că sună a nebunie?

— Totul legat de asta e deja o nebunie, zise mama, luând ultimele două clătite de pe plită şi punându-le pe o farfurie, după care se întoarse la masă. Lucrurile astea, zise, clătinând din cap, nu se termină cu bine.

— Spui asta din cauză că nu s-a terminat cu bine pentru *tine*, ripostă Ellie, încruntându-se. Nu e acelaşi lucru. El nu e un oarecare senator imoral. Eu nu sunt o oarecare…

— Ce? zise mama, privind-o drept în ochi. O oarecare chelneriţă ieftină?

— N-am zis asta, protestă Ellie, scuturând din cap. Ştii că nu asta am vrut să zic.

— Tatăl tău… începu ea, însă se întrerupse, cu privirea pierdută în depărtare. A fost complicat.

— Corect, aprobă Ellie. Dar acum e altfel. Graham e altfel.

— Nu asta e problema, zise mama, lăsându-şi ochii spre farfurie.

Niciuna dintre ele nu se atinsese de mâncare, iar clătitele începuseră să se răcească pe masă.

— El e o persoană aflată în vizorul publicului. Şi tu nu ţi-ai dori să fii târâtă în aşa ceva.

— Dar ce importanţă are? întrebă Ellie. Ce s-a întâmplat cu tine şi cu el – cu tatăl meu – doar nu mai e un secret. Deja a fost scos la iveală. Aşa că nu înţeleg de ce-ar fi o atât de mare scofală dacă ar afla oamenii. Nu mă prind de ce trebuie încă să ne ascundem.

— Nu ne ascundem, replică mama, înfigându-şi furculiţa într-o clătită. Doar ne ducem traiul ca oamenii normali. Nu e acelaşi lucru.

— Dar tu nu vrei ca mie să-mi apară fotografia în ziare.

— Nu e vorba doar despre asta, răspunse ea, oftând. E că nu vreau să te văd sub lupă. Fotografia ta n-ar însemna decât începutul. Înţelegi ce spun, nu? E nevoie doar de o singură fotografie în care să apari împreună cu Graham

Larkin, pentru ca fotografii să înceapă să te urmărească şi pe tine peste tot. Iar pe urmă oamenii încep să sape după informaţii. Și-și închipuie că au dreptul să facă public orice ar putea descoperi. Erai prea mică pe vremea aia, ca să-ţi mai aduci aminte.

Clătină din cap, tresărind uşor.

— E îngrozitor, ceea ce fac ei. Nu au absolut nicio limită.

Ellie muşcă dintr-o clătită și mestecă fără grabă, stând să se gândească.

— Dar, dacă ăsta ar fi singurul motiv, atunci n-ar trebui să rămână la alegerea mea? întrebă. Riscul meu asumat?

— Nu e chiar atât de simplu, zise mama. Mă afectează şi pe mine. Ca și pe tatăl tău.

Ellie pufni.

— Ce facem, acum încercăm să-l protejăm pe eR întrebă, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi braţele la piept. El n-a mişcat niciodată un deget pentru noi, nici măcar n-a încercat vreodată să ne găsească…

— Știi că asta e din cauză că aşa i-am cerut eu.

— … şi tu tot îţi mai faci griji pentru el? Dac-o s-ajungă să candideze la preşedinţie, probabil că oricum or să ne găsească. Și-atunci, care ar fi diferenţa?

— Ar putea să ne găsească, încuviinţă mama. Dar în acelaşi timp s-ar putea să nu. Asta s-a întâmplat cu trei campanii în urmă. Scandaluri noi apar mereu. Or să-l scoată la iveală, aşa cum fac de fiecare dată, dar asta nu înseamnă neapărat c-or să ne caute şi pe noi.

— Parcă tocmai ai zis că nu există nicio limită.

— Din punctul de vedere al politicii, e o ştire perimată,

explică ea. Dar dintr-al bârfelor despre vedete? E un subiect gras. Orice l-ar implica pe băiatul ăsta pare să fie un subiect gras.

Mama începu să-şi învârtească ultima clătită prin farfurie.

— Tot n-ai înţeles? Noi avem o viaţă aici. Am muncit pe brânci ca s-o obţinem. Iar de îndată ce apare la iveală o poveste ca asta, nu poţi s-o mai vâri la loc.

Vocea lui Ellie, atunci când se hotărî să vorbească, abia se auzi.

— Dar mie chiar îmi place de el.

— Ştiu, zise mama, punându-şi o mână peste a ei. Dar chiar şi să nu fi fost problema cu tatăl tău, nu ţi-ai dori aşa ceva. Crede-mă. Nimeni nu vrea să se trezească dând cu ochii de fotografii care şi-au instalat tabăra pe gazonul din faţa casei. Şi sunt sigură că Graham Larkin ţi-ar spune acelaşi lucru.

Mai târziu, în timp ce se ducea la muncă, Ellie se gândi dacă aşa o fi. Când îl întrebase pe Graham cum e să fii recunoscut, el nu voise să discute despre asta, cu toate că, atunci când venise vorba despre fotografii din oraş, păruse neobişnuit de resemnat, tratându-i cu tot atâta antipatie ca pe un maidanez enervant care refuză să asculte de vorbă bună. Văzuse foarte multe fotografii cu el prin revistele lui Quinn, ieşind de la sala de gimnastică, sau încercând să ia o cină în linişte într-un restaurant, şi nu i se părea posibil ca un om să ajungă vreodată să se obişnuiască în întregime cu astfel de lucruri.

Trecând pe lângă rulote, observă că mulţimea curioşilor

era mai subţire ca de obicei, şi-şi aduse aminte de ceea ce spusese Graham, că vor filma pe apă. Chiar şi-aşa, îl descoperi pe unul dintre fotografi fumând o ţigară într-o parte, aşa că grăbi pasul, încă tulburată de discuţia de la micul dejun. Era bucuroasă că lucra în primul schimb la Sprinkles; chiar să mai fi fost Quinn supărată pe ea, tot era mai bine decât să se înfunde într-un spaţiu strâmt toată ziua împreună cu mama, în timp ce încerca să-şi dea seama ce avea de făcut în privinţa lui Graham.

Însă când deschise uşa magazinului, fu mirată văzând că din spatele tejghelei se iţeşte capul cu păr creţ al lui Devon.

— Bună, zise, ducându-se spre el şi lăsându-şi jos geanta. Quinn unde e?

El îşi feri privirea.

— M-a rugat să-i ţin eu locul.

— Cum asta? se miră Ellie. Se simte bine?

Devon încuviinţă, dar tot evită s-o privească.

— Mă ocoleşte pe mine?

După câteva clipe, el îşi ridică ochii.

— Nu cred, răspunse. Sunt convins că doar o fi avut altceva important de făcut.

Ellie clătină din cap în semn de aprobare. ÎI cunoştea pe Devon de când avea el patru ani: era bun până la prostie şi de o sinceritate neabătută. Dacă minţea, o făcea numai ca să-i cruţe sentimentele. Oftând, luă cuva metalică pe care o foloseau la spălatul lingurilor pentru îngheţată şi se duse cu ea la chiuveta din spate, unde putea să fie singură.

Îşi petrecură o mare parte a dimineţii în tăcere. Când nu aveau clienţi, Devon stătea cocoţat pe un taburet de bar şi

citea un exemplar uzat din Marele Gatsby, iar Ellie se străduia să reziste ispitei de a-l bombarda cu întrebări.

Când își termină tura, începu să-și strângă lucrurile, iar Devon își lăsă cartea în jos.

— Interesantă faza, cu tipul din filme, zise el.

— Așa cred, răspunse Ellie, zâmbind.

— Vrei să-i transmit salutări lui Quinn?

— Ar fi drăguț din partea ta. Mersi.

El încuviință și-și reluă lectura, dar când fu aproape să iasă pe ușă, Ellie se opri și se întoarse din nou spre el.

— Hei, Devon? zise, iar el își ridică privirea și ochelarii îi alunecară spre vârful nasului. Interesantă faza și cu tine și Quinn.

Zâmbetul lui deveni și mai larg.

— Mersi.

Afară, vântul se înteţise, și Ellie stătu să clipească puţin, ca să-și alunge din ochi praful și nisipul care zburau peste tot. În josul străzii, zări o ambarcaţiune necunoscută apropiindu-se de debarcader, cu doi bărbaţi aplecaţi peste prova, și chiar înainte de a-i descoperi pe Graham și pe Olivia, ghici că era cea folosită pentru film. Cineva opri motorul când ajunseră aproape de balizele care marcau graniţa portului, și barca își încetini înaintarea, iar câţiva pescăruși începură să descrie alene cercuri deasupra ei.

Ellie era prea departe ca să poată distinge chipul cuiva, însă putea să vadă că Olivia stătea foarte aproape de Graham, chiar dacă el privea spre dâra lăsată de barcă. Se întrebă dacă ar fi cazul să fie geloasă. Își dădu seama că, probabil, majoritatea fetelor așa ar fi. Dar, din tot ce știa

despre Olivia, i se părea că trebuie să fii schizofrenic ca să manifeşti interes faţă de ea şi de Ellie, în acelaşi timp. Iar după felul în care o sărutase Graham aseară, ştia că nu era cazul. Ştia că el era interesat numai de ea.

Tocmai asta fu ceea ce o propulsă spre port: amintirea acelui sărut. În clipa de faţă, ar fi trebuit să se afle în magazinul mamei: programul ei tocmai începea, şi avea destule de făcut. Însă, pe măsură ce barca se apropia de chei, Ellie se pomeni îndreptându-se spre apă, ca atrasă de un soi de câmp magnetic.

Încă nu ştia ce avea să facă. În adâncul sufletului, înţelegea că mama ei avea dreptate. Şi nu doar în privinţa obiectivelor camerelor, ci în toate celelalte. Aceleaşi gânduri i se învălmăşeau prin minte, ca rufele lăsate în uscător prea mult timp. El era o vedetă prea mare. Viaţa lui era prea diferită. Avea să plece curând. Avea s-o facă să sufere.

Şi totuşi, pe moment, nimic din toate acestea nu părea să conteze.

Ea nu-și dorea decât să fie mai aproape de el.

Când ajunse în dreptul prăvăliei cu momeli pentru pescuit, care stătea cocoţată pe marginea debarcaderului, barca trăsese paralel cu docul, astfel încât ea putu să citească numele pictat la pupa: Go Fish. Graham sări pe scândurile cenușii ale docului. Era îmbrăcat în costum şi purta cravată, ceea ce i se păru lui Ellie o alegere ciudată ca echipament pentru navigaţie, dar numai până îşi aminti că secvenţa avea loc imediat după ce era înmormântat tatăl personajului, când Jasper fuge din biserică şi iese în larg cu

barca, dar se trezeşte cu Zoe după el.

O rafală de vânt mătură suprafaţa apei, şi Olivia îşi ţinu fusta cu o mână, în timp ce cu cealaltă se sprijinea de cineva care o ajuta să debarce. După ce ajunse în siguranţa terenului ferm de sub picioare, ea şi Graham porniră pe lunga pasarelă, încadraţi de regizor şi de câţiva asistenţi, cu toţii având echipamente de comunicaţie prin căşti şi mape cu clemă şi înfăţişări necruţătoare. Doi dintre membrii echipei rămaseră în urmă ca să se ocupe de aparatură; Graham spusese ieri că aveau programat să-şi termine filmarea abia după-amiaza târziu, însă Ellie bănuia că fuseseră nevoiţi să încheie mai repede din cauza vremii.

O mică gloată se adunase de-a lungul zidului care mărginea portul, iar ţipetele atinseră cote febrile când se apropiară cele două vedete. Câţiva agenţi de pază supradimensionaţi patrulau pe marginea drumului, însă asta nu-i împiedica pe turişti să filmeze totul cu telefoanele lor mobile, şi pe fete să se aplece peste gardurile de protecţie cu ochii căscaţi de extaz, la apariţia lui Graham, în sacou şi cu cravată. Olivia se opri să-i şoptească ceva la ureche, apoi dădu câteva autografe, şi ceilalţi paparazzi apărură ca din neant, apropiindu-se să fie martori ai momentului cu camerele lor grele.

Ellie se oprise lângă căpitănia portului, la o distanţă încă prudentă faţă de gloată, însă în timp ce se îndrepta spre rulota lui, Graham întoarse capul într-acolo. Privirile li se întâlniră imediat, atât de repede, încât parcă el ar fi ştiut că ea avea să fie acolo. Ea îi zâmbi dintr-un reflex, însă înainte de a putea să facă orice altceva – să scuture din cap, sau să-

i transmită vreun semn oarecare – el îşi schimbă direcţia şi porni spre ea, fără să pară a observa că atenţia tuturor celor de pe doc se mutase în direcţia lor.

Ellie simţi că i se înmoaie genunchii şi c-o lasă picioarele, şi pentru un scurt moment de panică, rămase împietrită pe locul ei, neştiind ce să facă. Graham era total neatent la restul lumii, făcându-i semne cu mâna în timp ce se apropia, şi zâmbindu-i din ce în ce mai larg. Peste umărul lui, văzu că fotografii renunţaseră la şedinţa de autografe a Oliviei şi-l urmăreau pe Graham cu obiectivele lor. Cuvintele rostite mai devreme de mama ei îi fulgerară prin minte lui Ellie – de îndată ce apare la iveală o poveste ca asta, nu poţi s-o mai vâri la loc – şi se pomeni că începe să se îndepărteze.

Mu pot, îi transmise în gând, sperând că el o să înţeleagă.

Dar evident că el nu înţelese. Îi prinse privirea doar pentru o clipă, exact cât avea nevoie ca să-i zărească nedumerirea de pe chip, şi simţi imediat un junghi de vinovăţie. Însă era prea târziu. Deja o tăia pe lângă prăvălia cu momeli, pe scurtătura care cobora spre plajă. Şi apoi, precum cel mai iscusit dintre iluzionişti, dispăru, lăsând în urma ei tot restul circului mare.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: marţi, 11 iunie, 2013 12:18PM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: buletin meteo

E,

Ne-am întors mai devreme din cauza vântului. O să anticipez și să presupun că tot el te-a furat și pe tine. Lucrăm până diseară târziu, dar încerc să trec pe la tine după...

G

12

Toată după-amiaza, Graham fu urmărit ca o umbră de un soi de uşoară panică, din cauza aceasta devenindu-i imposibil să se concentreze. În timp ce aşteptau o ameliorare a vremii, se prefăcu că studiază scenariul, însă mintea îi umbla în altă parte, Afară, vântul izbea pereţii rulotei. Se frecă la ochi, impunându-și să se adune.

După două ore de aşteptare, vremea începu să dea semne clare de schimbare şi liniştea se aşternu din nou peste lume. Echipa de producţie intră iarăși în alertă în timp ce ieşeau încă o dată în larg, încercând să recupereze timpul pierdut cât mai aveau lumină bună. Graham simţea că toţi nu mai au răbdare cu el să se împleticească printre replici, să se împotmolească în cuvinte, să-şi greşească postura sau să bâjbâie cu echipamentele, deşi un specialist îi tot striga instrucţiuni din afara cadrului. Apa era agitată, muşcând bordurile bărcii din lemn, şi chiar dacă vântul se domolise, cei responsabili cu coafura încă purtau o bătălie dinainte pierdută în sforţările lor de a ține în bună rânduială părul prins în coadă al Oliviei.

Graham stătea cu picioarele depărtate, ferm înfipte în lemnul punţii, aproape de prova, în timp ce Mick se

consfătuia cu doi dintre operatorii de imagine, încercând să hotărască dacă trebuie să strângă iar aparatura, sau să insiste mai departe şi să vadă ce-o ieşi. Go Fish se înălţa şi cobora printre valurile gri-albastre, puntea aplecându-se când într-o parte, când în cealaltă. Dacă era să-i ia în considerare prestaţia, Graham se simţea convins că se vor îndrepta spre ţărm. Secvenţa necesita emoţii pure şi declaraţii de dragoste smulse cu greutate. Era nevoie de priviri îndurerate și de voci sugrumate, însă Graham se simţea pur și simplu incapabil să-și invoce o astfel de pasiune pe moment. Astăzi, în niciun caz. Şi nu faţă de Olivia. Nu și după ce a văzut-o pe Ellie îndepărtându-se de el.

Ar fi trebuit să aibă încă aripi după ce se întâmplase aseară. Când o sărutase, simţise ceva ca atunci când scaperi un chibrit, ceva tare şi luminos în piept, o parte din el despre care nici măcar nu ştiuse că aştepta să fie aprinsă.

În dimineaţa aceasta, însă, îi văzuse expresia feţei, dincolo de poteca ducând spre port, imediat înainte ca ea să-i întoarcă spatele, şi imaginea aceasta îi tăiase imediat respiraţia. Nu putea să i-o ia în nume de rău. În primul rând, el n-ar fi trebuit să-i facă semne cu mâna. De îndată ce făcuse gestul, simţise valul brusc de atenţie în spatele lui, și oricine s-ar fi aflat în locul ei ar fi procedat la fel, văzând că are de înfruntat o astfel de năvală. Dar, chiar şi de la distanţă, el reușise să-i descifreze atât de limpede expresia, ca și cum ar fi rostit cuvintele cu voce tare: îmi pare rău, izbutise ea să-i transmită, fară să pronunţe nici

măcar un cuvânt.

Şi apoi dispăruse.

Probabil că n-a fost decât un moment de panică. Probabil că el exagera. Dar, oricum, Graham nu se putea debarasa de senzaţia că ea fugise nu numai de mulţime şi de camerele fotografilor.

Soarele coborâse deja dincolo de clopotniţa bisericii când traseră pentru a doua oară la chei, însă ziua era departe de a se li încheiat. Îşi programaseră să filmeze o altă secvenţă în seara aceasta, în faţa unuia dintre barurile din localitate, şi când traversă drumul spre rulota lui, Graham putu deja să vadă cum se instalau enormele reflectoare, o mică oază de amurg artificial le strada altfel din ce în ce mai întunecoasă.

Un asistent de producţie îl strigă de dincolo de platou, însă el nu era programat să înceapă decât peste douăzeci de minute, aşa că îşi continuă drumul cu capul în jos, scoţându-şi telefonul din mers. Trecu peste e-mailurile din partea managerului şi agentului său de publicitate, ca şi peste ale unei fete pe care o cunoscuse în sala de sport înainte de plecarea din L.A. Însă tot nu găsi măcar o vorbă din partea lui Ellie, aşa că, în timp ce 111 ca în salturi treptele rulotei, apăsă pe butonul pentru apelare, ascultând cum sună. Deja îşi compunea în minte mesajul pe care avea să-l lase dacă ea nu răspundea – ceva uşor şi optimist, ca să-i mascheze îngrijorarea crescândă provenită din faptul că ea nu-i răspunsese la e-mail – dar când deschise uşa tresări văzându-l pe Harry, care stătea la măsuţa din interior. Lăsă jos telefonul, bâjbâind să-l

închidă.

— Cine era? îl întrebă Harry, punând deoparte un mănunchi de documente.

Graham nu-i răspunse. Îşi scoase din mini-frigider o sticlă cu apă, după care se aşeză de cealaltă parte a mesei.

Managerul lui îi zâmbi, însă în zâmbetul lui exista o nuanţă de avertisment.

— Roşcata?

Graham îşi lăsă capul pe spate şi luă câteva înghiţituri zdravene de apă, cu privirea spre tavan. Când termină, se şterse la gură cu dosul palmei şi zise, cu o voce care nu semăna prea bine cu a lui.

— Care roşcată?

— Fii serios, replică Harry. Toată lumea te-a văzut cum fugeai după ea mai devreme.

— Dar nu…

— Ar fi cazul s-o laşi mai moale cu localnicele astea, îl povăţui Harry, lăsându-se pe spate şi scărpinându-se în creştet. Crezi că n-am mai văzut întâmplări din astea? Ieşi din L.A., și dintr-odată o mie de fete încep să ţipe, strigându-ţi numele…

— Aici e altceva.

— Sunt sigur că e, zise Harry, deşi după ton se vedea că nu e deloc convins. Însă ideea e că nu ar fi momentul potrivit ca să te transformi brusc într-un soi de vânător de fuste.

Graham pufni.

— Şi care ar fi momentul potrivit pentru aşa ceva?

— Eu vorbesc serios. Suntem aici într-un moment de

răscruce, iar imaginea ta e foarte importantă. Nu-mi trebuie să aud că ieşi în fiecare seară cu câte o altă fată.

Extrase un tabloid de sub teancul de hârtii din faţa lui, împingându-l spre el.

— Ci doar cu una, adăugă.

Graham aruncă o privire prudentă spre revistă, şi fu surprins să vadă o fotografie lucioasă de la filmarea de ieri. Fusese făcută în momentul în care o ridicase prima dată pe Olivia pentru marele lor sărut, amândoi fiind încă în mişcare, cu ochii închişi, braţele încolăcite, un moment care foarte lesne putea fi răstălmăcit ca fiind mai mult decât o interpretare, dacă era scos din context. Explicaţia de dedesubt suna astfel: „Chimie pe ecran, sau poveste de dragoste în viaţa reală?"

— Frumos lucrat, aprecie Graham, lăsând să-i cadă revista pe masă.

Harry se lumină la faţă.

— De-asta îmi plăteşti un ban grămadă, ai uitat? Cu toate că mi-ai face viaţa mult mai uşoară dacă ai înceta să fugi după roşcată și ai scoate-o pe Olivia la cină măcar într-o seară.

— Eu sunt convins că meseria ta e să-mi faci mie viaţa mai uşoară, ripostă Graham, ridicându-se de la masă.

Îşi aruncă sticla de apă în coşul pentru gunoi de lângă frigider, deja dând pe-afară, după care, ca să pună capac, azvârli şi revista tot acolo.

— Şi să ştii că ea are un nume, mai adăugă.

— Cum o cheamă?

Însă Graham ieşise deja pe uşă.

Pe stradă, platoul de filmare prinsese din nou viață. După o zi dezamăgitoare pe apă, acum locul era străbătut de un flux energetic subteran, toată lumea mişcându-se cu un scop, animată de ideea unui nou început și a unei noi secvențe.

Se întunecase aproape de tot, doar o pată de roz pal licărind încă pe apă, la orizont. La o stradă distanță, reflectoarele enorme inundau cu lumină trotuarul din fața barului, locul dezvăluirilor lui Graham, iar el înțelese că trebuie să se concentreze asupra secvenței care avea să urmeze. Şi totuşi, se opri să-şi scoată încă o dată telefonul din buzunar, nerăbdător să vadă dacă o fi primit vreo veste din partea lui Ellie. În loc de aşa ceva, fu surprins să găsească un mesaj de la mama lui.

Undeva înaintea lui, o asistentă costumieră îi făcea semne să vină, însă Graham nici nu se sinchisi s-o urmeze, oprindu-se să-şi facă palma căuş în jurul ecranului luminos al telefonului, ea să poată citi. Parcurse mesajul pe sărite: o înşiruire de scuze, o listă cu planuri deja făcute pentru weekendul sărbătoresc, griji privitoare la călătoria cu avionul și costul zborului, insinuări cum că ar fi oricum nelalocul lor printre „prietenii lui din film", scuze şi promisiuni de revanşă pentru când se va întoarce în California.

În ciuda tuturor acestora, tot avu nevoie de câteva clipe până ca înțelesul deplin al mesajului să-i devină limpede.

Ei nu veneau.

Trebuia să se aştepte la asta. N-avea niciun motiv să-şi închipuie că răspunsul lor ar putea fi altul decât unul

negativ. Şi totuşi, abia când îşi lăsă jos telefonul, Graham îşi dădu seama că – împotriva oricărei logici – el chiar se bazase pe faptul că o să-i vadă.

Asistenta costumieră ajunsese acum chiar în faţa lui, şi tuşi sonor ca să-i atragă atenţia. El ridică privirea, simţindu-se un pic ameţit. Era o femeie scundă, cu umeri rotunzi şi cel puţin cu zece ani mai mare decât Graham, însă tot îl privea cu un soi de veneraţie, de parcă el i-ar fi făcut o uriaşă favoare acordându-i, în sfârşit, atenţie.

— Totul e pregătit pentru dumneavoastră, îl anunţă ea, iar el făcu un semn de încuviinţare, vârându-şi la loc telefonul în buzunar, cu o expresie de o neutralitate prudentă pe chip.

Chiar şi mai târziu, după ce se costumă, îşi lăsă părul să-i fie dat cu gel şi fu înştiinţat că e gata pentru filmare, avea pe chip aceeaşi expresie, o bine întreţinută impenetrabilitate, modalitatea lui de a-i face loc unei cu totul alte persoane: lui Jasper, cu tot cu problemele sale, lui Jasper, cu gândurile sale, lui Jasper, cu complicatele lui sentimente faţă de Zoe.

Însă toate celelalte se aflau încă acolo, imediat sub pojghiţa superficială: Graham şi problemele lui, Graham şi gândurile lui, Graham şi complicatele lui sentimente faţă de Ellie. Şi mult mai mult: repulsia de a o vedea pe Olivia, iritarea faţă de Harry, dezamăgirea provocată de părinţii lui, nerăbdarea de a scăpa de afurisita asta de secvenţă şi de a termina odată ziua de filmare, ca s-o poată căuta pe Ellie, unicul antidot sigur împotriva a tot restul lucrurilor care i se învălmăşeau prin minte.

Terminară de filmat devreme. Numai că, de data asta, nu din cauza condiţiilor meteorologice, nici a luminii, şi în mod cert nu pentru că Graham n-ar fi reuşit să-şi invoce combinaţia corespunzătoare de trăiri. De fapt, de îndată ce încheiară filmarea, şi o armată de maşinişti apăru ca din pământ ca să demonteze platoul, Mick se apropie de el şi-l bătu pe umăr.

— A fost o chestie destul de intensă, îi zise. Crezi că am putea să vedem aşa ceva şi mâine?

Hohotul de râs al lui Graham sună aspru.

— Să văd ce pot să fac.

Însă ce gândea în realitate era că-şi dorea exact contrariul. El îşi dorea linişte. El o dorea pe Ellie.

În drum spre casa ei, îşi lăsă capul pe spate să privească puzderia de stele de deasupra, care până atunci fusese ascunsă de reflectoarele cu halogen de pe platou. Acum se vedeau pe cerul bleumarin dese ca puricii pe ecranul televizorului, ceea ce-i aminti lui Graham de lada din subsolul de acasă, în care tatăl lui ţinea un telescop străvechi. Lemnul acestuia era cioplit cu desene complicate înfăţişând soarele şi luna în miniatură şi în multiple exemplare, şi, când era copil, Graham nu-şi dorea altceva decât să-l ia în spinare, să-l ducă sus şi să-l potrivească la fereastră, ca să captureze stelele în ochiurile acelea concave de sticlă. Însă nu reuşea să-l vadă decât o dată pe an, atunci când tata aşternea o pânză peste masa din sufragerie şi aşeza acolo telescopul, la fel de grijuliu pe cât ar fi procedat cu o persoană decedată.

— Putem să-l încercăm? întreba de fiecare dată Graham,

aplecându-se să observe mai bine cum lustruia tatăl lui lemnul şi ştergea lentilele cu aceeaşi bucată de catifea.

— E prea valoros, răspundea tata. Nu trebuie să i se întâmple nimic.

Însă tocmai asta i se întâmpla: nimic. De când îl ştia Graham, zăcea mereu acolo în pivniţa plină de pânze de păianjen, şi ceea ce fusese mereu silit să accepte ca fiind ceva practic i se păru acum o colosală pierdere.

Când ajunse în vârful colinei care cobora apoi spre aleea din faţa casei lui Ellie, aproape că alerga. Văzu lumina aprinsă în bucătărie, şi se forţă să încetinească la pas când sosi în faţa treptelor, inspirând adânc. Urcă, ridică mâna să bată în uşă, dar descoperi că nu era în stare.

Începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al verandei şi înapoi, fără să-şi dea seama ce era în neregulă cu el. Dintr-odată, se simţea ca paralizat. Se opri în faţa soneriei, apoi se întoarse şi se lăsă să cadă pe balansoarul din lemn, unde-și propti coatele pe genunchi şi-şi ascunse faţa între palme. Ce se-ntâmpla cu el? Nu fusese niciodată atât de nesigur când fusese vorba despre vreo fată, nici măcar în vechea lui viaţă.

Încă era în aceeaşi poziţie – încovoiat şi deprimat, incapabil să-şi adune puterile ca să bată în uşă – când auzi paşi din interior, şi simţi că i se învolbureazå stomacul. Însă când se deschise uşa, mama lui Ellie fu cea care ieşi. Înălţă din sprâncene, dar nu zise nimic, şi Graham se ridică de pe balansoar.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, zise. Tocmai voiam să bat la uşă.

O văzu cum îşi arcuieşte uşor un colţ al gurii într-un început de zâmbet, replică fidelă a unei imagini pe care o zărise pe chipul fiicei ei.

— Aşa am crezut şi eu acum zece minute, zise ea. M-am gândit că poate ar fi mai bine dacă aş grăbi desfăşurarea.

Graham tuşi, dregându-şi glasul.

— Ellie e acasă?

— Da, răspunse ea. Dar e târziu.

Graham înţelese că prin asta îl îndemna să plece, şi simţi un fulger de iritare. Îşi îndreptă umerii şi-şi consolidă postura. Refuza să se dea bătut. Nu încă.

— Ar fi posibil s-o văd, numai pentru un minut?

— Nu cred, răspunse ea, şi Graham fu surprins să vadă cum o expresie de compătimire sinceră îi traversează chipul.

Avu nevoie de câteva clipe până să-i înţeleagă semnificaţia acestei expresii, să-i simtă din plin impactul, drept în piept.

Nu doamna O'Neill era cea care-i stătea în cale. Şi nu ea era cea care spunea nu.

Era Ellie.

Conştientizarea acestui fapt îl cufundă într-o muţenie stupefiată, şi se pomeni complet incapabil să adreseze următoarea întrebare logică: *de ce?* Sau: *ce s-a întâmplat?* Sau, cea mai rea dintre toate: *cu ce-am greşit?* în loc de toate acestea, nu fu în stare decât să-şi îndrepte privirea spre scândurile neregulate ale verandei.

— Pur şi simplu, nu e o seară tocmai grozavă, zise doamna O'Neill, punându-i o mână pe umăr.

Întrebarea următoare veni cu uşurinţă, deşi bănuia că şi în acest caz răspunsul, probabil, va fi unul nedorit.

— Atunci, mâine?

Ea ezită, deschizând gura şi apoi închizând-o la loc. După câteva clipe, scutură uşor din cap.

— Noapte bună, Graham, zise, după care intră din nou în casă şi-l lăsă de unul singur pe verandă.

De undeva din interior, Bagel lătră când auzi zgomotul uşii închizându-se. În timp ce se retrăgea pe trepte, Graham privi în sus. Era o singură fereastră luminată la etaj, iar în fâşia de spaţiu vizibil, zări o bibliotecă. Pentru o clipă, îşi dădu frâu liber imaginaţiei – Ellie, ghemuită pe patul ei, cu câinele alături – și gândul acesta parcă rupse ceva din el.

Citise scenariile. Ştia cum trebuia să decurgă povestea. Băiatul o întâlneşte pe fată. Fetei îi place băiatul. Băiatul o sărută pe fată.

Şi mai departe? Variantele erau infinite. Însă singurul lucru pe care-l ştia Graham era că printre ele nu se număra şi aceasta: ca el să rămână singur, de cealaltă parte a uşii, fară să aibă câtuşi de puţin habar unde a fost greşeala.

Crezuse că ar fi începutul a ceva. Dar era clar că ea se răzgândise, și se simţi buimăcit de iuţeala cu care se derulase totul, de faptul că sfârşitul sosise înainte ca începutul să poată măcar începe cu adevărat. Biata lui inimă ca un telescop – acel lucru fragil, preţios – probabil c-ar fi fost mai bine să rămână închisă în ladă.

PARTEA A II-A

Ciorne salvate

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: joi, 13 iunie 2013 11:27PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Dragă Graham,
Îmi pare sincer rău.

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: duminică, 16 iunie 2013 3:02PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Dragă Graham,

De la: EONeiil22hotmail.com
Salvat: duminică, 16 iunie 2013 3:05PM
Către: thisisquinn@gmail.com
Subiect: (fără subiect)
Quinn, îmi pare foarte rău. Mi-aş dori să-ţi pot explica.

De la: EONeill22hotmaii.com
Salvat: marţi, 18 iunie 2013 5:15PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
G --

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: miercuri, 19 iunie 2013 8:07AM
Către: @thisisquinn@gmail.com
Subiect: (fără subiect)
Q – am putea să stăm de vorbă, te rog?

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: joi, 20 iunie 2013 9:29PM
Către: cbodineharvard.edu
Subiect: (fără subiect)
Dragă Dră. Bodine,
Am vrut să vă anunţ că nu voi mai putea participa la cursul de poezie din august. Din nefericire, nu dispun de fondurile necesare

De la: EONeill22@hotmail.com

Salvat: joi, 20 iunie 2013 9:38PM
Către: paulwhitmanwhitman. Senate.gov
Subiect: (fără subiect)

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: vineri, 21 iunie, 2013 7:18PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Bună, Graham,

De la: EONeiii22hotmaii.com
Sai
lvat: duminică, 23 iunie, 2013 10:10AM
Către: cbodineharvard.edu
Subiect: (fără subiect)

Dragă Dră. Bodine,
Îmi pare foarte rău pentru că nu voi putea veni până ia urmă la Harvard pentru cursul de poezie. Din nefericire, planurile mele au fost modificate, și voi fi împreună cu părinţii într-o vacanţă în familie în perioada aceea.

De la: EONeiii22hotmaii.com
Salvat: luni, 24 iunie, 2013 4:51 PM Către: thisisquinngmaii.com
Subiect: (fără subiect)
Quinn, Nu e normal. Chiar ar fi cazul să stăm de vorbă. Am putea să ne întâlnim cândva? Cu drag, Ellie

De la: EONeill22@hotmail.com
Saivat: miercuri, 26 iunie, 2013 10:34PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Dragă Graham,
Sper că totul merge bine cu filmul.

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: joi, 27 iunie, 2013 3:40PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Bună.

De la: EONeill22hotmailcom
Salvat: vineri, 28 iunie, 2013 11:11 PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Salut.

De la: EONeill22@hotmail.com
Salvat: duminică, 30 iunie, 2013 7:31 AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)
Bună dimineaţa.

De la: EONeiii22hotmail.com
Salvat: iuni, 1 iulie, 2013 8:24AM
Către: GDL824@yahoo.com

Subiect: (fără subiect)
Mi-e dor de tine.

13

E aproape imposibil să eviţi pe cineva într-un oraş ca Henley. Există un număr limitat de locuri în care să mergi, un număr limitat de intersecţii şi de semafoare şi de restaurante. Şi un număr limitat de copaci cu trunchiuri suficient de groase ca să te poţi ascunde după ele.

Aşa că, după aproape trei săptămâni în care-l evitase pe Graham, Ellie se simţea destul de mândră de ea. Îl mai văzuse doar de două ori, de la distanţă, şi de fiecare dată era încadrat de un anturaj îndeajuns de numeros – paparazzi, echipa de filmare şi fanii – ca să aibă un comportament generator de alarmă.

Quinn, pe de altă parte, parcă era peste tot. Dar asta nu însemna că ar fi vorbit între ele; nu vorbiseră. De fapt, abia dacă-şi spuseseră vreun cuvânt una celeilalte de săptămâni întregi.

— Ce mai face Quinn? o întreba mama, total în necunoştinţă, de fiecare dată când se întorcea Ellie după tura ei de la Sprinkles, şi n-avea altceva mai bun de făcut decât să-şi lipească un zâmbet pe faţă.

— Foarte bine, răspundea ea, străduindu-se să nu divulge replica din subtext, prea deprimantă ca s-o recunoască: N-am absolut nicio idee.

Nu era întru totul vina ei, pentru ce se petrecuse între ele, şi dacă prietena ei n-ar fi fost atât de încăpăţânată,

totul s-ar fi stins încă de acum câteva săptămâni. Cu toate acestea, Ellie era cea de la care pornise, aşa că-şi dorea cu disperare să găsească o cale de a-şi cere scuze. Însă e-mailurile pe care i le scria nu reuşea să i le şi trimită, iar discursurile pregătite nu mai izbutea să le rostească.

La serviciu, Quinn ajunsese să-l aducă pe Devon, ca un fel de scut împotriva oricărei discuţii adevărate, aşa că ei doi stăteau la un capăt al tejghelei, discutând şi glumind, în timp ce Ellie rămânea, stingheră, la celălalt, cât de departe era posibil într-un spaţiu atât de mic. Din când în când, Quinn o mai ruga pe Ellie să-i dea un pahar sau o lingură, întrebuinţând acel ton politicos, dar glacial, pe care îl adopţi atunci când vorbeşti cu cineva complet necunoscut, despre care n-ai auzit altceva decât lucruri îngrozitoare… şi asta era tot. Până şi în zilele cele mai caniculare, când soarele se abătea asupra oraşului cu o ardoare răzbunătoare, ea nu se sinchisea niciodată s-o mai întrebe pe Ellie dacă şi-a aplicat loţiunea de protecţie solară.

Cam cu o săptămână în urmă, tocmai când Ellie începuse să se întrebe dacă nu cumva chiar izbutise să devină invizibilă, îi auzise discutând despre o petrecere pe plajă.

— Aveţi planuri măreţe pentru diseară? se interesă, pe un ton cât putu de indiferent, însă întrebarea ei fu întâmpinată doar cu o tăcere prelungită.

Când deveni clară intenţia lui Quinn de a nu-i răspunde, Devon îşi drese glasul.

— E doar o petrecere cu grătar, zise. O să fie destul de modestă.

— Cu alte cuvinte, fară vedete, adăugă Quinn, dar nu-şi

ridică privirea.

Ellie înghiți cu greutate. Nici gând să știe Quinn ce se întâmplase între ea și Graham. Și ar fi fost atât de ușor, chiar în momentul acela, să lase întreaga poveste să se reverse, să vadă cum se ilustrează totul pe chipul lui Quinn: mai întâi, remușcările pentru că o ignorase într-o astfel de perioadă, apoi regretul de a nu-i fi fost alături, și în cele din urmă compasiunea pentru ceea ce îndura.

Însă Ellie nu căuta milă. Ea își căuta prietena.

În plus, dacă i-ar fi povestit, ar fi intervenit și obligația de a-i răspunde la cele mai dificile dintre întrebări – de ce s-a îndepărtat de el, mai întâi de toate? — Care n-ar fi făcut altceva decât s-o readucă în punctul din care începuseră toate acestea: un secret pe care nu l-a putut destăinui.

— Pe care plajă? întrebă ea, și Quinn îi aruncă pentru prima oară o privire, cu fulgere în ochi.

— E secret, răspunse, tăios.

După scena aceasta, Ellie ajunsese la concluzia că nici măcar nu merită să mai încerce. Așa că începu s-o ignore pe Quinn în același fel în care o ignora Quinn pe ea, ceea ce avu ca unic rezultat ridicare unui zid între ele, unul mult mai gros decât dacă ar fi fost clădit de una singură.

Și totuși, mai rău era cu Graham. Poate că în cazul lui Quinn era o problemă de timp, însă Ellie știa că ea o să se dea pe brazdă, până la urmă. Nu era prima dată când se certau, și n-ar fi fost nici ultima.

Cu Graham, totuși, Ellie se temea că rupsese ceva care poate nu va mai fi dres niciodată. În seara când apăruse la ea acasă, stătuse ghemuită în vârful scării, ascultând vocile

care pluteau spre ea prin uşa de la intrare, şi dorindu-şi să fi avut suficient curaj cât să coboare şi să-i ceară mamei sale să-l lase înăuntru, să spună că nimic din toate celelalte nu are importanţă: nici trecutul, nici secretele lor şi, în mod special, nici tatăl ei.

Însă hotărârea ei fusese luată. Se îndepărtase de el în port, în ziua aceea, iar acum nu-i rămânea decât să continue jocul disperat de-a v-aţi ascunselea, furişându-se prin oraş şi străduindu-se din răsputeri să nu mai nimerească iar faţă-n faţă cu el.

Adevărul era că nu se simţea deloc convinsă că va fi în stare să se îndepărteze şi a doua oară.

Şi aşa că azi, ca în fiecare zi, Ellie se opri în pragul prăvăliei Gânduri Bune, privind în stânga şi-n dreapta înainte de a ieşi. Nu trecuseră decât trei săptămâni de când reuşiseră să strângă bani suficienţi ca să-şi repare aerul condiţionat de acasă, iar acum, în cea mai caniculară zi a verii, şi cel de la magazin se defectase, oprindu-se din funcţionare cu un ultim oftat de muribund. După o dimineaţă în care-şi făcuseră vânt reciproc şi bubuiseră în carcasa metalică ruginită, în cele din urmă, mama o trimisese pe Ellie să cumpere ceaiuri de la gheaţă.

Pe gazonul din piaţa centrală a oraşului, cineva montase un aspersor, şi câţiva copii cu costumele de baie atârnând pe ei se tot fugăreau prin apă. Aproape tot restul lumii stătea azi în casă, aşteptând să treacă odată arşiţa aproape incandescentă. Dar, chiar şi-aşa, Ellie scrută împrejurimile cu atitudinea agitată a unui infractor în timp ce traversa spaţiul verde, aruncând priviri pe furiş către prăvăliile

aflate de partea cealaltă.

Singurul fast-food al oraşului înlocuise, cu un an în urmă, o emblemă pentru Henley, un mic magazin universal numit Marv's, care se afla acolo de când lumea; şi, ca o reverenţă în faţa tradiţiei, purta acum numele de Magazinul cu Sandvişuri din Locul în care a fost odată Marv's, titulatură care, inevitabil, a fost prescurtată în Marv's. Imediat cum intră, Ellie suspină uşurată la contactul cu aerul răcoros, care mai lua ceva din greoiul palton al fierbinţelii de pe ea. Avea încă obrajii îmbujoraţi, iar maieul tot lipit de piele îi stătea, însă se simţi îndată mai bine. Era de parcă ar fi intrat într-un frigider.

În faţa tejghelei era coadă, aşa că mai zăbovi în apropierea uşii, mai mult decât bucuroasă să aştepte, din moment ce stătea chiar sub fanta pentru ventilaţie. Pe o măsuţă de sub fereastră se găsea presa zilei, aşa că luă ziarul local şi începu să-l frunzărească alene.

— Cu ce pot să te servesc, puştoaico? o întrebă Meg, proprietara, care venise spre ea, la capătul tejghelei, cu un carneţel într-o mână și un creion în cealaltă.

— Nu vă faceţi probleme, răspunse Ellie, fluturând un fascicol din ziar.

Era o regulă nescrisă, aceea ca localnicii să fie serviţi cu prioritate acolo, însă ea nu se grăbea să se întoarcă la Gânduri Bune, care azi i se părea ca un cuptor.

— Pot să aştept, adăugă.

— Arăţi înfierbântată, insistă Meg, ridicând din umeri. Pot să-ţi aduc măcar o limonadă, sau un ceai de la gheaţă, sau altceva?

— De fapt, pentru asta am şi venit, mărturisi Ellie. Aş vrea două ceaiuri de la gheaţă.

Meg îi făcu un mic semn de salut, după care-şi croi drum cu coatele spre spatele prăvăliei, iar Ellie puse ziarul la loc. Luă la întâmplare fascicolul cu imobiliare, şi citi pe sărite un articol despre cum influenţează dispariţia plajei uneia dintre insulele de hotar preţurile enormelor locuinţe de acolo, când observă un nume cunoscut pe o coloană îngustă din partea de jos:

În timp ce se pregătea pentru o binemeritată vacanţă prilejuită de apropiatul weekend sărbătoresc, senatorul Paul T. Whitman le-a spus reporterilor că plănuieşte să lase munca deoparte pentru câteva zile.

„Vom sărbători ziua de naştere a Americii”, a spus el. „Nu poate fi un motiv mai bun decât acesta pentru o pauză de lucru şi câteva zile de relaxare împreună cu familia mea.”

Prezidenţiabilul speră să petreacă patru zile în pitoreasca localitate Kennebunkport, din statul Mâine, un oraş celebru pentru faptul că găzduieşte reşedinţa de vară a fostului preşedinte George H.W. Bush.

Oare Whitman, senator cu vechime în Delaware, încearcă să meargă pe urmele lui Bush senior?

„Vom vedea”, a răspuns el, râzând. „Dar nu va fi vorba despre politică în acest weekend. Am de gând doar să ies cu barca împreună cu băieţii mei, să prindem ceva peşte şi să ne relaxăm.”

Ellie lăsă în jos ziarul, clipind mărunt.

Kennebunkport era la o distanţă de mai puţin de o oră, şi tocmai acest lucru – apropierea – făcea ca mâinile să-i

tremure pe ziar. Ştia că el este mereu pe undeva, tatăl ei, însă nu era conştientă de existenţa lui decât aşa cum eşti conştient de existenţa unei planete îndepărtate, mereu în mişcare, mereu gravitând în jurul tău, dar niciodată apropiindu-se îndeajuns încât să conteze cu adevărat. Toată viaţa, auzise despre el la ştiri, îi ascultase discursurile şi-i urmărise campaniile, vacanţele cu familia, dineurile şi balurile caritabile, însă nu era mai bine informată decât oricine altcineva din ţară.

El era, într-un fel, exact opusul lui Graham. Era o persoană pe care, conform tuturor preceptelor logice, Ellie ar fi trebuit s-o cunoască mai bine ca oricine, o persoană care trebuia să însemne pentru ea mult mai mult decât un simplu nume într-un ziar, în timp ce n-ar fi avut absolut niciun motiv practic să ajungă să-l cunoască pe Graham Larkin mai bine decât zecile de oameni care se adunau la marginile platoului de filmare în fiecare zi, sperând să-i obţină autograful.

Clopoţelul de deasupra uşii răsună tocmai atunci, iar când îşi ridică privirea, Ellie inspiră precipitat. Era de parcă el s-ar fi desprins direct din gândurile ei, materializându-se de cealaltă parte a geamului uşii, îmbrăcat într-un tricou albastru decolorat, în aceeaşi nuanţă cu a ochilor lui, ascunşi acum în spatele unor ochelari cu lentile fumurii.

Atât de uimită fu de vederea lui, încât se pomeni că porneşte de-a-ndărătelea, dar nu făcu decât doi paşi, că şi reuşi să se ciocnească de rastelul cu gume de mestecat şi bomboane, care se clătină timp de câteva secunde

cumplite, parcă interminabile, apoi se prăbuşi pe podea, pungile căzând cu zgomot, iar una dintre ele se sparse şi împrăştie bomboanele mentolate, de un verde pal, în toate direcţiile, ca nişte bile fugare.

Toată lumea aflată în jumătatea din spate a localului se întoarse să vadă ce s-a întâmplat. Graham deschise uşa până la capăt, împingându-şi ochelarii mai jos pe nas ca să poată privi, pe deasupra lor, dezastrul. Numai Ellie rămase împietrită pe loc, până şi când ţâşni Meg, din spatele tejghelei, cu o mătură în mână.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, zise ea, şi cuvintele i se auziră parcă mai tare în tăcerea subită care cuprinsese localul. Oricum voiam să mut rastelul ăsta de-acolo.

Îşi făcu loc pe lângă Graham fără să dea vreun semn că l-ar recunoaşte şi începu să măture, în timp ce Ellie stătea, neputincioasă, în mijlocul podelei acum multicolore. Era acut conştientă de faptul că avea maieul murdar şi părul răvăşit, precum şi că transpirase toată dimineaţa într-un colţ al magazinului alături de un uriaş homar din pluş. Îşi dădu seama că ţinea încă ziarul strâns în mână, aşa că-l făcu sul, neputând să găsească vreun cuvânt de spus. Tot ce putea să facă era să privească, inutil, podeaua.

Graham lăsă uşa să se închidă în spatele lui şi, fără să scoată o vorbă, se lăsă pe vine lângă Meg şi începu să adune, cu amândouă mâinile, bomboanele mentolate în mici grămăjoare, sub privările celorlalţi clienţi care păreau la fel de năuciţi ca şi Ellie. Ea îi privi spatele lat, acel spate pe care-l privise şi atunci, în timp ce-o aştepta pe plajă, şi inima începu să-i bată cu putere în piept. Chiar dacă stătea

chiar sub aparatul de aer condiţionat, simţi dintr-odată că i se face prea cald, c-o usturǎ ochii și c-o furnică toată faţa. Se întrebă în sinea ei dacă aşa or fi simptomele insolaţiei.

— Dezastrul a fost înlăturat, anunţă Graham, ridicându-se, în timp ce Meg se retrăgea în fundul magazinului cu mătura.

Ceilalţi clienţi începură să-şi aducă aminte de ce se aflau acolo, aşa că se întoarseră spre tejghea ca să-şi comande sandvişurile, şi spre uşurarea lui Ellie, tăcerea nefirească aşternută în interiorul magazinului se risipi din nou, lăsând locul clinchetelor argintăriei şi râsetelor.

— Mersi, zise încet, neputând să-şi ridice ochii spre el, cu toate că-i simţea privirea ca pe un fel de fascicol călduros.

El tuşi încet şi-şi ridică ochelarii pe creştetul capului, iar când îşi înălţă o sprânceană, cicatricea în formă de lună de deasupra ochiului stâng ţâşni şi ea în sus. Ellie simţi cum îi tresaltă inima în piept, ca şi cum ar fi fost legată, printr-un fir subţire, de sprânceana şi de cicatricea lui. Ar fi vrut să spună ceva, însă limba parcă i-ar fi fost de plumb, şi oricum, până să poată măcar încerca, uşa se deschise din nou, şi încă o dată se lăsă o tăcere generală când intră Olivia, cu chipul proaspăt şi insuportabil de calm.

— Scuză-mă, îi zise ea lui Graham, îndreptându-se direct spre el. Își flutură telefonul mobil, făcând să-i sclipească giuvaerurile de pe carcasă. Era agentul meu.

Privi, strâmbând din nas, bomboana mentolată care rămăsese lipită pe genunchiul lui.

— Tu erai acolo, pe jos?

— Am avut o mică urgenţă, replică el, pe un ton

indiferent. Echipa de curăţenie în Raionul Patru[21].

Olivia privi înjur, absentă.

— Dar nu aveau pe altcineva aici care să se ocupe de astfel de treburi?

— Ba da, au, răspunse Meg, ivindu-se deodată lângă ei, cu câte un pahar aburind cu ceai de la gheaţă în fiecare mână. Voi doi vreţi un sandviş, sau o masă, sau ambele?

— Ambele, cred, zise Olivia, părând nu prea convinsă în timp ce examina cu privirea minusculul spaţiu cu mese, la care mai multe familii de turişti îşi luau prânzul în coşuleţe din răchită.

Ellie îşi îndesă ziarul sub braţ, ocolind privirea întrebătoare a lui Graham, şi luă paharele de la Meg.

— Mulţumesc foarte mult, îi zise. Acum trebuie să mă întorc la magazin.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, i se adresă Graham, iar Ellie făcu un semn rigid de salut cu capul.

În timp ce ieşea pe uşă, o auzi pe Olivia întrebând:

— O cunoşti?

Nu mai aşteptă să audă răspunsul.

Ajunsă afară, se forţă să traverseze cât mai repede spaţiul verde, cu toate că picioarele i se înmuiaseră şi nu se putea debarasa de senzaţia că ar fi urmărită. Uşa magazinului era deschisă, proptită cu o veche capcană pentru homari, şi cu toate că fu întâmpinată de un zid de

---

21 Expresie care a devenit tipică pentru desemnarea situaţiilor de urgenţă, având ca sursă anunţurile la staţiile de amplificare ale hipermarketurilor, atunci când se întâmpla să se spargă ambalajele unor mărfuri, iar conţinutul să se împrăştie pe jos.

aer fierbinte, greu şi sufocant, Ellie tot simţi un val de uşurare pentru faptul că se întorsese.

Mama stătea rezemată de tejghea, proptită într-un cot, şi-şi tampona fruntea cu o eşarfa. Când o văzu pe Ellie, îşi îndreptă spinarea.

— Arăţi de parcă tocmai ai fi alergat la maraton.

— Aşa mă cam şi simt, răspunse Ellie, aşezând pe tejghea paharele cu ceai de pe care se scurgeau picăturile de condens.

Nu observase până acum că-i tremură mâinile, şi se strădui să le liniştească în timp ce-şi scotea ziarul de sub braţ şi-l ascundea după unul dintre coşurile cu jucării înşirate la picioarele ei, ca să-l poată lua mai târziu de acolo.

— Ești bine? se interesă mama, iar Ellie îi făcu semn că da.

— Foarte bine, zise, deşi nu era deloc adevărat.

Era năucită de întâmplarea de adineauri. Era zguduită de articolul despre tatăl ei. Era sătulă să tot fugă de Graham. Era nefericită. Era distrusă. Era oricum, numai bine nu.

— Bine, zise mama. Pentru că mă gândeam să fi terminat cu vitrinele.

Ellie oftă adânc. Mama avea obositoarea manie de a schimba aranjamentele din cele două vitrine la fiecare câteva săptămâni.

— Azi? întrebă ea, deşi ceea ce gândea în realitate era: *pe zăpuşeala asta?*

Mama preferă să n-o ia în seamă.

— E o zi la fel de bună ca oricare alta, declară ea. Mă

gândeam că tabla pentru şah cu crustacee ar putea să stea într-o parte, poate cu câteva cochilii în jurul ei, după care în partea cealaltă să punem vreo câteva dintre ramele tale.

— Bun, aprobă Ellie, ducându-se spre vitrine şi începând să ia mingile pentru plajă care zăceau acolo încă de la terminarea anului şcolar.

— Lasă că mă ocup eu de asta, o opri mama. Tu n-ai putea să mai adaugi câteva poezii în ramele noi? Acum ne lipsesc vreo două.

Ellie îşi vârî mâna în geantă după micul volum cu poezii pe care-l tot căra după ea. Vânduseră două rame săptămâna trecută, ambele găzduind poeme de Elizabeth Bishop[22], şi mama era convinsă că de-asta şi reuşiseră. Femeia aceea se pare că-şi petrecuse aproape un sfert de oră citindu-le pe toate, înainte de a se hotărî ce să cumpere.

Acum, instalându-se pe taburetul din spatele tejghelei, Ellie deja se gândea ce să aleagă între Auden şi Yeats[23]. Numai că, atunci când deschise cartea, din ea căzu o foaie răzleaţă, şi spre mirarea ei se pomeni în mână cu desenul lui Graham.

Urmări din ochi liniile de pe coală, întregul desen fiind ca un studiu de geometrie, cu muchii drepte ca săgeţile şi colţuri precis executate. Era ca şi cum s-ar fi cufundat într-un vis, şi simţi cum se pierde printre linii, simplitatea

---

22 Poetă şi nuvelistă americană (1911 – 1979), laureată, printre altele, a Premiului Pulitzer pentru poezie, în 1956.

23 William Butler Yeats (1865 – 1939), poet şi om politic irlandez, laureat al Premiului Nobel pentru literatură în 1923.

schiţei fiind ca o plasă de siguranţă suprapusă peste amintirea zilei în care fusese făcută.

Își trecu degetul mare peste micul orificiu străpuns de creion când îl întrerupsese ea. Dincolo de desen, vedea imprimate slab urmele anumitor cuvinte, iar când întoarse coala pe cealaltă lată şi examina meniul, se închipui deodată din nou în localul acela, împreună cu Graham, într-o atmosferă plină de mirosul dulce al ciocolatei.

Stătu aşa timp îndelungat, ţinând desenul de margini, cu gândurile zburându-i într-acolo. Apoi se ridică şi se duse cu foaia până în spatele prăvăliei, unde alese una dintre ramele noi – una neagră, cu aspect solid – şi-i scoase fundul. Când strecură desenul înăuntru, avu grijă să ascundă semnătura din partea de jos, acele linii neregulate, cenuşii, care ar fi putut să trădeze identitatea artistului.

Când veni cu ea spre vitrină, mama se încruntă.

— Asta nu e o poezie, zise ea, însă Ellie n-o luă în seamă.

Puse cu faţa în jos un cartonaş roz pe care scria „Desenul nu este de vânzare", apoi aşeză desenul înrămat deasupra, proptindu-l în vitrină alături de celelalte, astfel încât să fie orientat spre sud, cu faţa spre apă şi spre port. Cu faţa spre Graham.

— Ba da, replică ea, este.

De ia: GDL824@yahoo.com
Trimis: miercuri, 3 iuiie, 2013 11:44AM
Către: EONeill222@hotmaii.com
Subiect: (fără subiect)
Salut, Evan,

Se pare că, până la urmă, o să ajung acasă în weekendul ăsta. Pare greu de crezut, dar suntem în grafic cu filmarea, şi abia aştept să plec de-aici. Dacă doar ai putea să-i dai de mâncare sâmbătă lui Wilbur, în jurul prânzului, ar trebui să-i ajungă până mă întorc eu, ceva mai spre seară.

Mersi încă o dată, frate. Îmbrăţişează purcelul din partea mea.

GL

14

În clipa în care o văzuse în restaurantul fast-food, Graham îşi înţelesese greşeala.

El n-o uitase. Însă *renunţase* la ea.

Iar acum, stând la masă faţă-n faţă cu Olivia, avu o fulgerătoare senzaţie de certitudine, o conştientizare disperată şi zbuciumată a faptului că greşise. Trebuia să se fi străduit mai mult. Trebuia să fi apărut la ea acasă în fiecare seară, să fi sunat-o în fiecare zi, să-i fi trimis e-mailuri la fiecare oră. Nu trebuia să accepte răspunsul negativ.

Nu trebuia să fi renunţat.

Iar acum era prea târziu.

Ea nici măcar nu-l privise. Nici măcar o dată.

În faţa lui, Olivia mijea ochii spre meniul mâzgălit cu creta deasupra tejghelei fast-food-ului.

— Cum e posibil să nu aibă salate, comentă ea, cu acea

tentă plângăcioasă în voce pe care izbutea s-o abandoneze numai când intra în pielea personajelor.

— Sunt convins că ar putea să-ţi arunce vreo câteva frunze de salată într-un castron, dacă vrei, răspunse el, absent, iar ea îl privi de parcă i-ar fi propus să mănânce de pe jos.

De aproape trei săptămâni încoace, el îşi tot imaginase cum ar fi dacă ar nimeri iar peste Ellie. Însă niciunul dintre acele scenarii nu indusese şi prezenţa Oliviei.

— Fiţi amabilă, o auzi spunând, în timp ce-i făcea semne cu mâna femeii pe care o ajutase el mai devreme să strângă bomboanele împrăştiate. Aţi putea cumva să-mi daţi vreo salată de rucolă? Aveţi cumva pere? Sau brânză de capră?

Se întoarse spre Graham, adresându-i un zâmbet orbitor.

— Chiar mi-ar prinde bine ceva brânză de capră, îi zise.

Văzu limpede cum se străduia femeia să-şi stăpânească râsul.

— Avem doar ce scrie în meniu, răspunse ea, gesticulând spre o tăbliţă plină de variante ca fripturile de vită sau de curcan, şi jambon. Iar comanda se dă la tejghea.

— Mă duc eu, se oferi Graham, ridicându-se de la masă.

— Atunci, cred c-o să iau un sandviş cu carne de curcan, suspină Olivia, scoţându-şi telefonul. Fără pâine.

— Asta nu mai e sandviş, bombăni femeia, ocolind masa în drumul ei spre tejghea.

Vreo câteva persoane încercară să-i cedeze locul la rând lui Graham, însă el refuză politicos. Privi afară prin vitrină, putând să zărească magazinul familiei O'Neill de cealaltă parte a gazonului din piaţa centrală, după care întoarse

capul spre masa la care Olivia își făcea vânt cu o mână cu manichiura impecabilă.

Harry fusese neabătut în sforțările lui de a-l convinge pe Graham că, ieșind cu Olivia, făcea cel mai bun lucru posibil pentru cariera lui, în afară de cel principal. Acesta din urmă fiind, desigur, să-și aleagă următorul proiect dintr-o lungă înșiruire de scenarii răspândite în evantai pe măsuța din camera lui de hotel, fiecare sinopsis fiind mai rău decât cel precedent, numai filme despre extratereștri, roboți și vampiri. Mai era și o variantă muzicală a unui vechi sitcom în care Graham ar fi trebuit să joace rolurile a doi gemeni identici, precum și o comedie tinerească despre doi boboci de liceu care-și închipuie pentru o scară că ar fi la făcultate.

— Înțeleg, înțeleg, îi tot zicea Harry, ori de câte ori arunca la gunoi câte un alt scenariu. Dar trebuie să ne hotărâm ce urmează.

Graham înțelegea și el această necesitate, însă voia să aleagă cu grijă.

În ultimele două săptămâni, se dedicase cu totul filmărilor, abordând fiecare secvență cu o energie reînnoită, atingându-și toate țintele și bătându-și în cuie absolut toate replicile. Noaptea, adormea pe patul denivelat din camera hotelului cu un exemplar adnotat al scenariului pe piept, iar dimineața își parcurgea în minte rolul cât timp făcea duș și se spăla pe dinți.

Nu prea mai avea ce altceva să facă. Fără Ellie, orașul începuse să i se pară mărunt, și se săturase să-și tot ia fiecare prânz în rulota lui, și fiecare cină în camera de hotel. Harry îi măcina nervii, iar Mick nu voia să stea de

vorbă decât despre muncă. Uneori, mai făcea câte o partidă de cărţi cu alţi colegi din distribuţie, însă în majoritatea lor erau mai în vârstă, aşa că de regulă ajungea să-şi petreacă timpul de unul singur. Şi puţine lucruri îţi dau o senzaţie mai acută de singurătate decât ecranul pâlpâitor al televizorului şi un platou de la room-service pe jumătate golit pe un pat nefăcut de hotel.

În seara precedentă, când deschisese televizorul, fu surprins să constate că se difuza *Să ucizi o pasăre căutătoare*[24]. Nu mai văzuse filmul de când era mic, şi stătea covrig pe canapea alături de părinţii lui, captivat de atmosfera lui clasică. Toţi colegii lui n-aveau decât să-şi vadă de filmele lor muzicale şi dansante, sau de comediile grosiere, sau de peliculele de acţiune. Graham îşi dădu seama că asta era ceea ce voia să facă. Un film care să rămână.

Dimineaţă, în drum spre platoul de filmare, Olivia îl ajunsese din urmă şi mersese în pas cu el. Graham ştia că ea deja avea contractate următoarele două roluri: un film al companiei Disney, despre o prinţesă din zilele noastre, şi o comedie despre două colege de cameră la făcultate. Şi, oricât ar fi fost de sceptic privitor la opţiunile ei, o invidia dintr-un anumit punct de vedere. Ea ştia exact ce vrea, şi ştia exact spre ce se îndreaptă. Ceea ce nu putea să afirme despre el.

— Ce faci de 4 iulie? îl întrebase ea, potrivindu-şi

---

24 Celebru film din 1962, adaptare după romanul lui Harper Lee, în regia lui Robert Mulligan şi avându-i în rolurile principale pe Mary Badham şi Gregory Peck.

ochelarii de soare la ochi, în timp ce se îndreptau spre puzderia camerelor de filmat, toate cocoţate pe cărucioare mobile, pregătite să alerge după ei pe stradă ceva mai târziu, în cursul dimineţii.

Se produsese o mică revoltă în rândul echipei atunci când Mick propusese să lucreze şi în zilele de sărbătoare. Nu mai rămăseseră decât trei zile de filmare – chiar mai puţine pentru Graham, care era programat să încheie în cea de-a doua dimineaţă – şi regizorul ar fi vrut să tragă tare şi să se întoarcă în studioul din L.A. Însă după o lună în care munciseră aproape zi de zi, toţi simţeau nevoia disperată de o pauză, aşa că, în cele din urmă, el cedase. Urmau să aibă liber în weekendul sărbătoresc, după care să se întoarcă şi să termine, şi toată lumea părea acum să-şi ticluiască planurile. Graham îi auzise în treacăt pe câţiva dintre membrii echipei vorbind despre o băută pe o ambarcaţiune închiriată, în timp ce restul voiau să participe la festivităţile organizate în oraş.

— Eu mă gândesc să zbor până în Manhattan în ziua aia, îl informă Olivia, fără să-i mai aştepte răspunsul. Încep să uit cum arată lumea civilizată

— O să fie distractiv, aprecie el, iar ea îi aruncă o privire piezişă.

— Vrei să vii şi tu?

El ridică din sprâncene.

— În New York?

— În Manhattan, îl corectă ea, ca şi cum ar fi fost vorba despre două lucruri complet diferite. Trebuie să recunoşti că ar li drăguţ să mai evadăm de-aici.

Spre mirarea lui, propunerea nu-i era întru totul dezagreabilă, mai ales după atâtea zile de singurătate, şi se întrebă dacă ca chiar vorbea serios. Îi cercetă înfăţişarea, încercând să-şi dea scama dacă era o invitaţie adevărată, şi dacă ea spera sincer ca el să meargă. Să fi fost posibil ca ei chiar să-i placă de el, şi să nu fie numai de dragul publicităţii?

Dar, înainte ca el să-i poată răspunse, Olivia zâmbi.

— Nu e L.A., fireşte, dar sunt convinsă că n-o să scăpăm total neobservaţi, zise ea, încetinindu-şi mersul, fiindcă ajunsese aproape de rulota ei. Tu nu ţi-ai planificat încă nimic, nu-i aşa?

Graham se gândi încă o dată la acel weekend de 4 iulie pe e are şi-l imaginase: cu paradă şi artificii, focuri bengale şi muzică simfonică, o sărbătoare într-un oraş mic, şi o şansă de a-şi petrece un pic de timp împreună cu părinţii. Nu-i răspunsese la e-mail mamei lui, şi nu mai primise vreo veste de la ei până săptămâna trecută, când îl sunase ea ca să-l întrebe ce mai face. Timp de zece minute, discutaseră despre vremea din California şi despre ce mai citea ea pentru cercul literar. Când îl întrebase despre film, Graham ocolise subiectul, aşa cum proceda de fiecare dată când îl deschideau părinţii lui, pe deplin conştient de faptul că ei întrebau doar din politeţe. Dar când ea pomenise despre petrecerea în aer liber dată de vecinul lor, Graham tăcuse cu desăvârşire.

— Puiule, eşti acolo? întrebase mama lui, a cărei voce se auzea subţiată în difuzorul telefonului.

— Sună distractiv, răspunsese el scurt, iar ea oftase.

— Îmi pare rău că nu venim la tine, spusese, după câteva clipe de ezitare. Dar ştii ce părere are tatăl tău despre călătorii, şi…

— Nu-i nimic, mamă.

— Tu ce-o să faci?

— Se pare că oricum va trebui să lucrez, minţise el, ştiind că probabil va avea parte de aceleaşi activităţi ca în absolut toate zilele petrecute aici: va face lungi plimbări prin oraş, va privi după bărcile de pescari care intrau în port, va vedea filme, va desena şi va coresponda cu tipul care avea grijă de Wilbur, lucru pe care-l făcuse de atâtea ori, încât începuse să primească numai răspunsuri dintre cele mai sarcastice („Purcel în libertate", sau „Purcelul a părăsit clădirea" [25]).

La început, când sosise aici, fusese atât de entuziasmat că scăpase de L.A., încât nu-şi putuse imagina că patru săptămâni ar putea însemna un timp atât de lung. Însă acum îşi dădea seama că atracţia acestui loc fusese întru totul şi inextricabil legată de Ellie, iar de când ea lipsea din ecuaţie, el îşi dorea dintr-odată să plece acasă.

Totuşi, încă mai avea câteva zile de stat, iar acum căpătă convingerea că n-ar mai putea suporta încă un prânz împreună cu Harry în rulota lui.

— Nu pot să merg, îi zise Oliviei, care încă aştepta răspunsul cu privire la New York. Dar azi ce faci la prânz?

Cât timp mâncară – sau cât timp mâncă el, fiindcă Olivia

---

25 Parafrază a celebrului anunţ din încheierea concertelor lui Elvis Presley, când spectatorii aplaudau şi-i cereau să revină pe scenă: Elvis has left the building (Elvis a părăsit clădirea).

doar împungea cu furculiţa în farfuria cu friptură de curcan şi salată verde – Graham făcu tot posibilul să întreţină conversaţia, însă nu-i fu uşor. Olivia tot privea în jur, de parcă s-ar fi aflat într-un club din Hollywood şi s-ar fi aşteptat ca vreo vedetă fabuloasă să între pe uşă dintr-o clipă în alta. Avu de gând să-i adreseze ceea ce-i plăcea lui să creadă că ar fi întrebările adevărate – unde şi-a petrecut copilăria, şi cum erau părinţii ei, nu fleacurile standard ale industriei cinematografice, ca de exemplu cum arată viitorul ei proiect, sau cum și-a început cariera în domeniu – însă era conştient că stăteau şi alţi oameni peste tot în jurul lor, şi mesele erau prea înghesuite între ele ca să poţi discuta în tihnă despre orice subiect semnificativ. Plus că, oricum, Olivia era prezentă cu mintea acolo doar pe jumătate, împărţindu-şi atenţia între Graham şi telefonul ei.

Sincer vorbind, nici el nu era prezent în totalitate; încă se simţea prea zdruncinat de vederea lui Ellie, ca să se mai poată concentra.

În drum spre ieşire, dădură câteva autografe, iar Graham lăsă un bacşiş în borcanul de lângă uşă. Afară, fotografii intrară în acţiune şi, ca de obicei, Graham își acoperi ochii cu ochelarii de soare şi-şi lăsă capul în jos, dând să meargă cât mai repede spre platou. Însă Olivia își strecură braţul pe sub al lui, forțându-l să încetinească, iar el își dădu seama că ea savura astfel de momente. Se întrebă dacă nu cumva profita de faptul că sunt împreună, sau chiar n-o deranja atenţia acordată. Merse în pas de plimbare atât cât reuși să suporte, dar până la urmă şopti, scrâșnind din

dinţi:

— Trebuie să ajungem mai repede.

— Doar n-au cum să înceapă fără noi, şuşoti ea. Asta e avantajul de a fi vedetă.

— Voi doi sunteţi împreună acum? se interesă un fotograf, făcându-le cu ochiul, iar Olivia ridică din sprâncene şi-i adresă un zâmbet enigmatic.

Scurta plimbare i se păru interminabilă. În timp ce se apropiau de celălalt capăt al străzii, Graham fu uşurat să-l vadă pe Harry, şi-şi desfăcu braţul de al Oliviei când mai vârstnicul lui manager se apropie de ei, bucuros că-i vede împreună.

— Haideţi, le zise el, mânându-i dincolo de gardurile metalice care delimitau platoul de restul străzii, lăsând în urmă camerele foto care se declanşau într-una.

Şi, în drum spre rulote, întoarse capul spre ei, zâmbind cu gura până la urechi.

— A fost bun prânzul?

— De-a dreptul o delicatesă, răspunse Olivia, dându-şi ochii peste cap.

— Mie mi-a plăcut, zise Graham, fară să-şi dea seama de ce are tendinţa de a apăra oraşul.

— Sunt convinsă, replică ea, apoi se întoarse spre Harry. Când am intrat eu, el practic mânca de pe jos.

— Cineva a dărâmat un rastel cu bomboane, se justifică Graham. Eu doar i-am ajutat să strângă.

— Probabil nu te-a deranjat şi că era sexy, adăugă Olivia într-o doară, apoi izbucni în râs. Până acum nu mi-am dat seama că ai o slăbiciune pentru roşcate.

Graham strânse din dinţi, iar când îşi întoarse privirea spre Harry, fu surprins să-i vadă privirea întunecându-se. Însă privirea nu-i era adresată Oliviei. Îi era adresată lui.

— Eu trebuie să plec, rosti brusc, făcând-o pe Olivia să-şi ridice privirea de pe telefon. Mersi pentru prânz.

Harry îl urmă până în rulotă fără să scoată o vorbă, cu toate că o venă îi zvâcnea în apropierea tâmplei. Ajuns înăuntru, trânti uşa după el, apoi îşi încrucișă braţele la piept.

— Aceeaşi roşcată?

— Şi care-i problema? întrebă Graham, trăgându-şi un scaun. Credeam c-o să fii fericit pentru marea mea ieşire împreună cu Olivia. Crede-mă, a avut ea grijă să se facă fotografii cu duiumul.

— Uite ce e, zise Harry, luându-şi servieta de pe canapea şi începând să scotocească înăuntru. Ştii că nu vreau decât ca tu să fii fericit…

Graham pufni dispreţuitor.

— Dar nu se poate să te amesteci cu fata aia.

— Cu Olivia? întrebă el, făcând pe prostul, însă Harry îl săgetă cu privirea.

— Cu Ellie O'Neill.

Graham se simţi străbătut de un fior de surprindere la auzul numelui ei.

— De unde ştii…

— Am făcut mici cercetări, răspunse Harry, după care-şi ridică ambele mâini, într-un gest de apărare. E meseria mea, da? adăugă, scoţând din servietă un plic maro dolofan. N-aş fi vrut să te mai deranjez cu asta, din moment

ce, oricum, n-o să mai fim aici decât pentru vreo câteva zile. Dar văd că tu te tot agăţi de ea…

— Nu mă agăţ, protestă Graham, un pic cam prea grăbit.

— … şi e clar că încă n-ai trecut peste cine ştie ce-o fi fost între voi…

— N-a fost…

— … dar am vrut să mă asigur că, măcar, ai toate informațiile la dispoziţie, continuă Harry, întinzându-i plicul, pe care însă Graham nici nu se sinchisi să-l ia. Pur şi simplu, nu e momentul potrivit să te implici în ceva care s-ar putea dovedi… deranjant. Nu tocmai acum.

— Asta nu te priveşte pe tine, ripostă Graham, privindu-l furios.

— N-ar da bine pentru imaginea ta, zise Harry, ca și cum nu l-ar fi auzit. Toate ziarele ar scrie. Şi ar putea fi genul de lovitură de imagine pe care chiar nu ni-l putem permite.

Plicul încă atârna în mâna lui întinsă. Când își dădu seama că Graham n-are de gând să-l ia, îl lăsă până la urmă să cadă pe masă, cu un bufnet, apoi se ridică.

— Te rog să mă crezi, e pentru binele tău, mai zise, înainte de a se îndrepta spre ieşire.

O rază de lumină căzu pe mochetă când deschise uşa, dar apoi dispăru la loc, iar Graham rămase singur.

Fixă cu privirea plicul, prins în dilemă: să-l deschidă, sau să-l arunce? Nu-și putea imagina ce-o fi descoperit Harry și, în primul rând, habar n-avea ce anume I-o fi determinat să cerceteze. Şi nu era convins că ar vrea să afle.

Se pomeni ducându-se cu gândul la cel dintâi schimb de e-mailuri cu Ellie, la cât de uşor zburau cuvintele de la unul

la celălalt, la toate mesajele acelea ale lor care nu vorbeau despre nimic, dacă stăteai să te gândeşti, dar care tot reuşeau să dea impresia că ar însemna ceva. Că ar însemna totul.

Intre timp, trecuseră săptămâni de când nu se mai văzuseră. Şi cu toate că Graham îi simţea lipsa, cu toate că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i bată la uşă şi s-o strângă iar în braţe, nu era numai atât. Fu surprins să descopere cât de mult îi lipseau mesajele către ea. Timp de atâtea luni, ea îi fusese destinatara cugetărilor, însă acum nu mai era, iar gândurile lui rămăseseră să-i zbârnâie prin cap ca licuricii disperaţi că sunt captivi într-un borcan. Nu-şi dăduse seama cât de mult putea să însemne, să ai pe cineva cu care să discuţi astfel; nu înţelesese că putea fi ca un colac de salvare, iar fără el, n-ar mai avea cine să-l salveze de la înec.

Luă plicul de un colţ, trăgându-l mai aproape. Dintr-odată, fu conştient de cât de disperat era să ştie ce conţine, ce frânturi de informaţii despre Ellie O'Neill i-ar putea fi puse la dispoziţie, indiferent de ce natură ar fi, sau ce semnificaţie ar putea să aibă.

Plicul parcă îl privea şi el, enigmatic şi oficial.

Părea să fie un secret.

Probabil, comitea o greşeală.

Dar, după un moment de ezitare, tot îl desfăcu.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: miercuri, 3 iulie, 2013 1:21PM
Către: thisisquinn@gmailcom

Subiect: steagul alb

Vreo şansă de pace? Ştiu că eşti încă supărată pe mine, dar mi-ar prinde bine o prietenă acum. (Şi nu oricare prietenă…)

15

Zăpuşeala era prea apăsătoare ca să poată face mare lucru.

De îndată ce terminară de aranjat exponatele din vitrine, Ellie îşi trase un scăunel lângă ventilator şi stătu acolo cu faţa spre palele acestuia, însă abia dacă făceau să circule aerul cald prin interiorul prăvăliei. Singurii clienţi care avuseseră destul curaj ca să se aventureze înăuntru, pe tot timpul zilei, plecaseră înainte de a pătrunde prea departe de uşă, îngrămădeala din magazin dovedindu-se chiar mai puţin tolerabilă decât străzile pârjolite de soare din exterior.

În cele din urmă, cam pe la ora două, mama se ridică.

— Mă simt ca într-un cuptor, zise. Hai să închidem şi să plecăm odată de-aici.

Ellie îi răspunse printre palele ventilatorului, şi vocea i se auzi vibrantă.

— Unde zici să mergem?

Însă răspunsul îl ştia deja. Aveau să meargă unde se duceau totdeauna.

La o jumătate de oră după aceea, erau în drum spre plajă.

Nu spre cea din oraş, unde se duceau toţi turiştii să se însorească pe stânci ca focile, nici pe plaja pentru ţânci, cu salvamari și zonele pentru înot împrejmuite cu frânghii, şi nici măcar pe cea nisipoasă de lângă digul pentru pescari.

Ele se duceau în golfuleţ.

După ce atârnaseră un anunţ pe uşa magazinului – „Ne-am copt; revenim mâine” – poposiseră pe-acasă şi se schimbaseră în costume de baie, luaseră câteva prosoape şi câinele, iar acum se îndreptau spre mica limbă de apă aflată nu departe de casa lor, cu o plajă atât de nepopulată, încât ajunseseră s-o considere ca şi a lor. Încă de când era Ellie micuţă, acolo evadau împreună, luându-și loţiuni protectoare şi prosoape vara, sau cidru şi pături iarna. Își petrecuseră nenumărate după-amiezi lipăind printre valuri, colecţionând pietre şi studiind păsările. Era locul lor, şi până acum câteva săptămâni, când se întâlnise acolo cu Graham, Ellie nu mai invitase niciodată pe altcineva. Nici măcar pe Quinn.

Acum, în timp ce se îndreptau spre apă, se pomeni scrutând stratul de pietre care acoperea plaja, întrebându-se dacă o fi posibil să mai găsească o a doua piatră în formă de inimă într-un astfel de loc. Mama întinse prosoapele pe locul lor obişnuit, iar Bagel se şi repezi ca glonţul în apă, îndrăzneţ şi viteaz şi plin de bravură, dar fu alungat imediat înapoi de cel mai caraghios dintre valuri.

Ellie îşi azvârli şlapii din picioare şi intră în apă, înfiorându-se bucuroasă de răcoarea ei; valurile îi atingeau genunchii. Picioarele îi îngheţară, însă umerii tot înfierbântaţi erau. Își lăsă capul pe spate şi închise ochii,

întâmplările dimineţii evaporându-se din ea.

— Trei săptămâni întregi, zise mama, când ajunse lângă ea. Or să-mi lipsească toate astea.

Ellie nu avu nevoie s-o întrebe la ce se referea. În toată viaţa ei, nu fusese plecată mai mult de câteva zile, iar mama încă presupunea că ea o să plece curând în tabăra aceea de poezie, beneficiind de o bursă care nici nu exista. Dar nu era numai atât. Era felul ei de a se pregăti pentru ceva cu mult mai important. Când avea să parcurgă drumul cu maşina până în Boston şi s-o lase pe Ellie în camera aceea goală de cămin, pentru ea urma să fie doar o avampremieră a verii viitoare, atunci când ea va merge la făcultate cu adevărat. Excursia aceasta, din acest august, era, într-un fel, începutul sfârşitului. Ea marca începerea ultimului lor an împreună.

Aşa că ştiu ce înseamnă când zise mama trei săptămâni întregi, şi ştiu că ar trebui să se întindă pe deasupra valurilor şi s-o ia de mâna îmbibată de sare şi să-i spună ceva de genul ştiu, sau şi mie or să-mi lipsească. Însă o părticică întărită din inima ei o împinse să rămână mai departe cu privirea drept înainte, spre dunga aceea invizibilă unde se întâlnesc marea şi cerul.

— Trei săptămâni nu înseamnă chiar atât de mult, rosti până la urmă, iar cuvintele îi sunară reci şi necruţătoare.

Mama încuviinţă, privind în depărtare. Ea n-avea de unde să ştie ce gândea de fapt Ellie: că trei săptămâni însemnau totul, şi că ea s-ar putea să nu aibă această şansă. Economisise până acum 624 de dolari şi opt cenţi, şi dac-ar fi continuat să muncească în acelaşi ritm, până în august ar

avea un pic mai puţini de o mie. Ceea ce nu-i ajungea nici pe departe, iar gândul că va trebui să spună nu – să renunţe la ocazia aceasta, sau poate chiar mai rău, să ceară ajutor – făcea să se răsucească ceva înăuntrul ei, împingând-o să se simtă nefericită şi deznădăjduită şi urâcioasă.

Pe mal, Bagel se repezea de colo până colo, înnebunit că fusese lăsat de izbelişte. Ellie îl fluieră, iar el se avântă în apă cu un mic scheunat, având grijă să-şi ţină botul la suprafaţă în timp ce lipăia spre ele.

— Ascultă, începu mama. Ştiu că…

Însă Ellie nu vru să asculte; îşi umplu plămânii cu aer, după care plonjă în apă, contactul brusc cu răceala ei făcând-o să vibreze din tot trupul, tocmai până în dinţi. Pe sub pleoapele întredeschise, zări lăbuţele agitate ale lui Bagel, care-i tot dădea roată, alarmat, şi-şi întrebuinţă braţele ca să împingă apa, pro- pulsându-se înainte din câteva mişcări ample, după care ţâşni înapoi la suprafaţă.

Spre surprinderea ei, îşi găsi mama chiar alături, scoţându-şi apa din urechi.

— Nu scapi tu de mine atât de uşor, îi zise, iar Ellie se şterse la ochi cu o mână.

Fundul apei se adânci brusc sub picioarele lor, aşa că se văzură nevoite să calce apa, agitându-şi de zor tălpile.

— Nici nu încercam, răspunse ea, lăsându-se pe spate şi făcând pluta, printre valurile care-i răsunau cu putere în timpane şi cu gustul sării pe buze.

— Ştiu că încă eşti supărată pe mine, pentru Graham, zise mama, şi Ellie îşi întoarse privirea spre ea.

Avea picături de apă pe gene, şi faţa îi părea extrem de palidă pe fundalul apei.

— Ai fost foarte tăcută în ultimele două săptămâni, şi ştiu sigur că eşti necăjită, aşa că doar am vrut să-ţi spun că-mi pare rău.

Un val le ridică pe amândouă cu blândeţe, apoi le coborî la loc, iar câţiva pescăruşi se rotiră pe deasupra. Razele soarelui reflectate de apă erau supărător de strălucitoare, şi Ellie închise pe jumătate ochii ca să şi-i apere, neştiind prea bine ce să spună. Era adevărat că nu-i trecuse supărarea din cauza a ceea ce se întâmplase cu Graham. Crezuse că se va descurca foarte bine dacă păstra distanţa. Însă, când îl văzuse astăzi, când se aflase aproape de el… fusese ca o atracţie magnetică, puternică şi inevitabilă. Până şi acum, când călca apa sub globul soarelui din înalturi, simţea că-şi pierde echilibrul. Ieşise din fast-food de acum câteva ore, însă o parte esenţială din ea – una prea importantă ca să se piardă – rămăsese acolo.

— Nu-i nimic, îi răspunse, într-un târziu, cu o voce foarte firavă. Nu e vina ta.

Mama răsuflă adânc. Braţele i se mişcau iute pe sub apă, fantomatice şi palide.

— Oricum o să plece curând, zise. Şi-o să-ţi fie mai uşor.

Ellie deschise gura să spună ceva, dar constată că nu putea să articuleze nimic. Mama voise s-o consoleze, ştia bine, însă deodată tot ce-şi dorea ea era să plângă.

Cuvintele mamei îi răsunară din nou în minte: *Trei săptămâni întregi*. Exact cât timp fusese irosit. Exact cât timp trecuse de când îl sărutase pe Graham.

Trei săptămâni întregi.

Mai departe, în larg, un iaht enorm trecu plutind, deplasându-se încet peste albastrul orbitor al orizontului, iar Ellie se duse cu gândul la articolul din ziar despre tatăl ei, şi despre faptul că el va fi în Kennebunkport în weekendul următor, împreună cu familia lui, probabil pe un iaht nu cu mult diferit de acesta. Şi-l imagină locuind într-o vilă de pe malul oceanului, pendulând seara de la o petrecere şic la alta. Petrecându-şi zilele la pescuit cu băieţii săi cu ochi albaştri, arătând ca două modele din cataloage, însă – din câte auzise Ellie despre ei – neputând probabil să ajungă într-o tabără de poezie la Harvard, nici să fi vrut.

Îşi înghiţi nodul din gât, rănită de injusteţea situaţiei. Nu numai pentru că ea muncea atâtea ore ca să strângă bani pentru un curs la care probabil nici nu va mai putea să se ducă, oricum. Ci pentru că, de fapt, acesta era doar începutul. Avea să urmeze făcultatea: toate acele formulare pentru împrumuturi, şi mama stând până târziu în noapte la calculator, trudindu-se cu cifrele. Mai erau şi omniprezentele griji privind casa şi prăvălia, interminabilele discuţii despre bugete şi sertarele pline de chitanţe, toate lucrurile care n-ar fi constituit vreo problemă, dacă Paul Whitman ar mai fi fost prezent în vieţile lor.

Când o întrebase Graham, în seara aceea, câţi bani îi mai trebuiau, întrebarea o izbise ca un glonţ. Pentru el, o mie de dolari însemna probabil bacşişul lăsat personalului din hotel după o săptămână într-o staţiune. Probabil că atât

era venitul lui pe fiecare zi. Pentru el, era mărunţiş. Era nimica toată. Erau bani de seminţe.

Pentru ea, însă, părea în continuare să fie o sumă imposibilă. La fel de bine putea să fi fost vorba despre zece mii de dolari. Sau de un milion.

I se puse un nou nod în gât când îşi smulse privirea de pe iaht. Bagel începuse să lipăie spre mal, şi-l priviră amândouă îndepărtându-se, pata albă ca un romb din creştetul capului tresăltându-i în timp ce înota.

— Cred că are dreptate, zise mama, împingându-se uşor cu picioarele în aceeaşi direcţie. Încep să mă prăjesc. Vrei să mergem spre casă?

Ellie îşi cufundă bărbia în apă, scutură din cap, apoi se lăsă iarăşi pe spate, făcând pluta, cu părul răspândit în evantai în jurul capului.

— Nu încă, zise. Cred c-o să ne vedem ceva mai târziu.

— Bine, încuviinţă mama, începând să înoate spre mal. Să nu te duci prea departe.

Stropii de apă îi intrau în urechi lui Ellie, cum se legăna pe valuri. Deasupra, pescăruşii discutau între ei pe întinderea nesfârşită a cerului, iar soarele începea să coboare spre plajă. Nici nu ştiu cât timp rămase acolo, lăsându-se purtată de valuri, cu trupul uşor, în ciuda greutăţii a tot ce avea pe dinăuntru.

După o vreme, se răsuci cu faţa spre apă şi porni înot către mal, unde se înfăşură cu un prosop şi se aşeză pe stânca ei preferată – o lespede plată, care se înălţa deasupra golfuleţului precum o faleză în miniatură – simţind cum sarea din apă i se usucă pe faţă, iar soarele îi

încălzeşte pleoapele. Își încovrigă degetele pe marginea pietrei şi-și strânse genunchii la piept. Privind în jos, fu mirată să vadă un mic disc rotund, înfipt între stânci, iar când se aplecă după el, simţi hohotul de râs gâlgâindu-i în gât.

Era un dolar de nisip[26]. Nu tocmai genul de dolar care-i trebuia ei.

Îl luă în palmă, examinându-i marginile rotunjite, şi uşoarele contururi în formă de stea din mijloc. În larg, o altă ambarcaţiune scumpă trecu plutind, şi Ellie miji ochii spre ea, primele şi cele mai firave contururi ale unei idei începând să-i răsară în minte. Își îndreptă spinarea, mintea îmbibată cu apă i se trezi din nou, calculând variantele în timp ce răsucea, absentă, dolarul de nisip în mâini.

Începând de mâine, tatăl ei avea să fie la o depărtare de numai o oră.

Totul i se păru dintr-odată simplu, precum cea mai banală idee din lume. Acolo, pe stâncă, o senzaţie de certitudine – de inevitabil – se consolida înăuntrul ei, întărindu-se precum cimentul, şi atât de preocupată era să descâlcească firul unui plan, încât nu auzi că vine cineva printre copaci. Însă când zgomotul paşilor pe stânci răsună distinct, se răsuci într-acolo, şi inima îi tresăltă la vederea lui Graham.

El îi zâmbi de dincolo de plajă. Era îmbrăcat într-un şort kaki şi un tricou polo albastru, care-i făcea ochii să pară strălucitori prin contrast cu tot cenuşiul, şi ţinea în mână ceva despre care ea era sigură că e o piatră de forma unei

---

26 Specie de arici de mare, cu corpul plat și rotund.

inimi.

— Pari adâncită în gânduri, îi zise el, rămânând încă la marginea plajei.

Ellie nu fu în stare să-şi stăpânească zâmbetul.

— Bună, zise, iar el îşi lăsă capul într-o parte, privind-o amuzat.

— Visezi cu ochii deschişi, sau complotezi?

— Complotez, răspunse ea, iar el păru că se gândeşte la asta pe moment, înainte să facă vreo câţiva paşi spre ea.

— Ei bine. Orice ar fi, zise, mă bag.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: miercuri, 3 iulie, 2013 4:48PM
Către: harryfentonmanagement.com
Subiect: (fără subiect)

Harry,

Mersi pentru informaţii. Mi s-au părut extrem de folositoare.

Graham

16

Se întorcea la ea, într-adevăr. El era cel care ieşise din pădurice şi înainta spre plajă, reducând distanţa dintre ei. Însă nu era singurul. Se vedea în ochii ei: şi ea se întorcea la el.

În clipa în care deschisese plicul, toate îndoielile i se risipiseră. Harry în mod cert voise să fie un fel de avertisment, însă obţinuse exact efectul contrar. Stând

acolo, în rulotă, împrăştiase pe masă teancul de hârtii – o amestecătură de căutări pe internet şi articole de arhivă – şi citise totul despre trecutul ei.

Dar asta nu-i provocase dorinţa de a sta la distanţă de ea. Nu-i păsa dacă ar putea să fie, sau nu, fiica nelegitimă a unui senator băţos. Nu-i păsa de potenţiala publicitate negativă, sau de faptul că, ataşându-se de o astfel de persoană, ar putea să aibă probleme neplăcute în carieră.

Singurul lucru de care-i păsa era că asta explica tot ce se întâmplase între ei, absolut tot: expresia de pe faţa ei, când se îndepărtase de el, în port, în ziua aceea, e-mailul rămas fără răspuns, distanţa pe care o menţinuse în ultimele câteva săptămâni. Nu era din cauză că nu l-ar fi vrut. Ea doar încerca să se apere. Dar asta nu mai avea importanţă acum. Stăteau, unul în faţa celuilalt, pe o enormă stâncă înclinată, care se proiecta deasupra valurilor. Soarele cobora tot mai jos pe cer, şi cu toate că între timp se îmbrăcase cu un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, Ellie tot îşi strânse prosopul în jurul ei, ca pe o pătură, dârdâind cu toată căldura sfârșitului de zi. Părul ei lung era încă umed după scăldat, iar nasul i se făcuse trandafiriu de la soare.

Încercă să vorbească ea prima, dar la fel făcu şi el, şi cuvintele li se ciocniră între ele ca maşinuţele la iarmaroc, până când îl puse să se aşeze în faţa ei, și traseră amândoi adânc aer în piept, râzând fără vreun motiv întemeiat, în afară de acela că exista un soi rar de bucurie în faptul de a fi din nou împreună, acolo. Chiar şi fără explicaţii, sau scuze, părea să fie o reluare, o a doua șansă, un nou

început. Era un dar, şi Graham nu voia să fie cel care-i strică farmecul. Însă anumite lucruri trebuiau spuse, aşa că-şi drese glasul şi se apleca în faţă.

— Eu primul, zise, iar Ellie încuviinţă, seriozitatea cuprinzându-i chipul.

Îi venea greu să-şi dea seama de unde să înceapă, aşa că ezită.

— Ştiu ce s-a întâmplat, rosti, în cele din urmă. Ştiu că n-a fost vorba despre noi doi. A fost despre tatăl tău.

Ea tresări.

— De unde…

— Harry a descoperit, explică el. Managerul meu. El n-o să sufle o vorbă faţă de nimeni. Doar ştia că-mi place de tine, şi nu încerca decât să mă protejeze…

— Să te protejeze pe tine? îl întrerupse ea, cu ochii ei verzi scânteind.

— Îşi face doar meseria, zise el. Dar nu despre asta e vorba. Niciodată n-a fost vorba despre noi doi, corect? Ceea ce înseamnă că nu mai contează acum. Dacă tot am aflat.

Ellie se încruntă.

— Ba sigur că mai contează, zise ea. Asta nu schimbă nimic.

— Schimbă *totul*, o contrazise Graham. Nu mă interesează trecutul tău, şi nici cine ţi-e tată. Era vorba doar despre publicitate, corect? Despre fotografi? preciză, ridicând din umeri. Prin urmare, o să ne ţinem la distanţă de ei.

— Graham, replică ea, pe un ton aspru, chiar dacă un colţ. Îl gurii îi zvâcnea din cauza sforţărilor de a-şi stăpâni

un zâmbet. Gândeşte-te doar pentru o clipă. Nu e uşor să te ţii la distanţă de ei. Fac parte din ceea ce eşti.

— Nu e ceea ce sunt, zise el, simţind o undă de iritare, iar trăsăturile ei se îndulciră.

— Nu asta am vrut să spun, zise ea, după care, spre surprinderea lui Graham, întinse mâna și i-o lipi de obraz.

Îi simţi căldura palmei pe piele, incredibil de delicată, dar înainte să poată avea o reacţie, ea și-o retrase din nou, arătându-se rușinată.

— Am vrut să spun doar că e un risc prea mare de asumat. Mă bucur că ştii povestea. Eu n-am fost în stare s-o spun nimănui. Dar să fiu cu tine… e ceva prea public. Pur şi simplu, nu pot să-i fac mamei una ca asta.

Se opri și-și îndreptă privirea spre apele oceanului.

— Iar Harry probabil că are dreptate. Nu pot să fiu nicio bună publicitate pentru tine.

— Nu mă interesează, insistă el. Nu e important.

— Este, îl contrazise ea, privindu-l puţin întristată. Şi, pur şi simplu, nu merită riscul. Oricum, mai eşti aici doar pentru câteva zile.

— Exact, zise el, apropiindu-se câte puţin. Am pierdut trei săptămâni întregi.

Ea își lăsă privirea în jos.

— Știu.

— Asta înseamnă foarte mult timp, argumentă el. N-am stat niciodată trei ore fară să ştiu ce faci, de când am început să corespondăm.

Ea zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru aproape imediat.

— Nu putem să facem așa ceva.

— Din cauza fotografilor?

Ellie încuviinţă.

— Ştii că, din clipa în care ne vom întoarce în oraş…

— Bine, o întrerupse Graham, privind înjur pe plajă.

Soarele se cufundase în sfârşit îndărătul copacilor, iar valurile erau nuanţate cu auriu.

— Atunci, o să rămânem aici.

Ea izbucni în râs.

— Pentru totdeauna?

— Sigur, încuviinţă el. Pare un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Vedere la mare foarte drăguţă.

— Lumină din belşug.

— O proprietate pe plajă.

— Şi fără fotografi.

— Fără fotografi, încuviinţă el.

Ea se întinse şi-l luă de mână, şi-i simţi căldura degetelor pe ale lui.

— Nu vreau să mai pierd o secundă în plus, rosti ea încet, iar când se aplecă s-o sărute, îi simţi gustul sării pe buze.

Era ca o forţă gravitaţională, ceea ce se întâmpla între ei, o atracţie la fel de puternică precum cea a mareelor, şi diferită de tot ce simţise el vreodată. Spusese în glumă că ar putea să rămână acolo pentru totdeauna, însă deodată simţi că grăise adevărul.

Când ea se trase înapoi, simţi că încă nu vrea să-i dea drumul, aşa că-i înconjură umerii cu un braţ, iar ea îşi lăsă capul să cadă pe pieptul lui, privind oceanul fară să vorbească, în timp ce soarele apunea în spatele lor.

— Aici stai tu să vezi răsăritul? o întrebă. Sunt convins că e locul perfect.

Ellie își întoarse fața spre el, cu o expresie rușinată.

— Sinceră să fiu, nu l-am văzut niciodată.

— Ce? Cum e posibil?

— Mereu am dormit până după răsărit, recunoscu ea. Știu, c- îngrozitor.

— Dar aveai și asta pe listă!

— Care listă?

— Cu lucrurile care te fac fericită.

— A, exclamă ea. Ai dreptate. Cred că era mai degrabă o dorință. În orice caz, și tu ai spus o minciună.

El ridică din sprâncene.

— Când?

— Când ai spus că-ți place să faci noi cunoștințe…

Nu mai avu nevoie să-și termine ideea. El înțelese la ce se referea. Și era adevărat… sau, cel puțin, fusese, până s-o cunoască pe Ellie. Însă acum totul se schimbase.

— N-am mințit, răspunse, rezemându-și bărbia de creștetul ci. Mă refeream la tine.

— E bine, zise ea, și el îi simți zâmbetul din voce. Pentru că și mie mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— Sper că mai mult decât îți plac răsăriturile.

Pe care nu le-am văzut niciodată, completă ea, iar el încuviință.

— Exact. De unde știi că te fac fericită, dacă nu le-ai cunoscut niciodată?

— Sunt feluri diferite de fericire, răspunse ea. Unele nu ai nevoie să fie dovedite.

— Cum ar fi răsăriturile?

— Exact, confirmă ea. Ştiu îndeajuns ca să-mi dau seama că aduc fericire. Pur şi simplu, n-are ce să fie trist într-un răsărit.

— Prin contrast cu apusurile.

— Nici ele nu mi se par triste, în mod special.

— Mie, da, mărturisi Graham. Înseamnă sfârşituri, iar sfârşiturile sunt totdeauna triste.

— Sunt începuturi ale nopţilor, precizǎ ea. Înseamnă ceva.

— Mda, dar toată lumea ştie că nopţile sunt mai înfricoşătoare decât zilele.

Ellie râse.

— Atunci, poate c-ar trebui să ne întoarcem spre apus.

— Cum adică?

— Nimic nu mai e atât de înfricoşător, dacă vezi cum se apropie. Cu toate acestea, nu se clintiră. Soarele continuă să apună în spatele lor, lunecând spre copaci şi spre case şi spre întregul oraş Henley, în timp ce în faţă, apa se aglomera de ambarcaţiunile care se întorceau în port. Priviră cum se apropia o barcă enormă cu vele, vântul biciuindu-i frumoasele steaguri albe. Graham închise ochii.

— Părinţii mei nu vin, zise el, iar Ellie i se întoarse puţin în braţe.

— Pentru 4 iulie?

— Crezusem c-or să vină, continuă el, apoi clătină din cap. Nu e întru totul adevărat, cred. Ei nu pleacă nicăieri, niciodată. Dar nici eu nu i-am invitat până acum.

— Sunteţi apropiaţi?

— Am fost, răspunse el. Înainte.

— Înainte de toate astea? vru să ştie ea, iar el încuviinţă, dându-şi seama la ce se referă.

Amândoi rămaseră tăcuţi, urmărind înaintarea ambarcaţiunii, după care Ellie îl apucă iar de mână.

— Ei pierd, îi zise.

— Ei nu înţeleg, zise el. Toate chestiile astea legate de cinema.

— Şi poţi să le-o iei în nume de rău?

— Presupun că nu, răspunse el încet. Nici măcar eu nu le înţeleg, în bună parte din timp.

— Măcar îl ai pe Wilbur, zise ea, iar el izbucni în râs.

— E adevărat.

— Şi pe mine.

El se aplecă şi-o sărută pe creştet.

— La fel de adevărat.

Barca începea să se profileze tot mai întunecat pe fundalul auriu al apei, şi o briză călduţă îi suflă lui Graham părul de pe frunte.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu tatăl tău, zise el, cu toate că se gândea încă la problemele lui.

Ea avu nevoie de câteva clipe până să răspundă.

— Niciodată nu m-a deranjat, zise. Am avut mare noroc cu mama. Însă vara asta a fost mai greu ca de obicei.

— Din cauza mea? întrebă el, însă ea nu-i răspunse.

În loc de asta, se desprinse de el şi se întoarse ca să-l privească drept în faţă, cu ochii strălucitori şi o privire hotărâtă.

— El o să fie în Kennebunkport pe timpul weekendului

prelungit.

Graham o privi stupefiat, întrebându-se ce legătură ar putea avea asta cu tot restul.

— Asta unde vine?

— Imediat la nord de aici, îi răspunse ea, împingându-şi bărbia înainte într-o atitudine hotărâtă. O să fie acolo cu familia lui, iar eu o să mă duc mâine până acolo ca să mă văd cu el.

— Asta puneai tu la cale mai devreme? întrebă Graham. El ştie c-o să vii?

Ellie scutură din cap.

— Şi nu l-ai mai văzut de când erai mică?

— Exact, confirmă ea, clătinând afirmativ din cap.

— Dar mama ta ştie?

— Nu, răspunse Ellie, muşcându-şi buza.

Graham oftă, scărpinându-se la ceafa.

— Şi crezi că ar fi o idee bună?

— Nu e adevărat ce se spune, că starurile de cinema sunt nesăbuite şi iresponsabile? zise ea, încercând un zâmbet, dar care-i dispăru repede.

— Nu, doar că nu cred…

— Nu mă interesează, îl întrerupse ea, pe un ton impregnat de o hotărâre de cremene. Deja m-am hotărât.

Graham ezită pentru o clipă, după care clătină aprobator din cap.

— Bine, zise. În cazul ăsta, merg şi eu.

Ea se arătă surprinsă.

— Ba nu, nu mergi.

— Am primit liber de la filmare, şi oricum n-am altceva

de făcut pe 4, insistă el. O s-o transformăm într-o expediţie rutieră.

— Tu eşti mult prea bătător la ochi.

— O să mă pierd în mulţime.

Fără voia ei, izbucni în râs.

— Imposibil.

— Promit, zise el. O să port o pălărie de cowboy. Şi mustaţă falsă.

— Nu sună câtuşi de puţin romantic.

— Riscurile meseriei, replică el, zâmbind.

— Ce zici despre ăsta? întrebă Ellie, ridicându-se în picioare, cu prosopul încă petrecut pe după umeri. O să dorm pe el.

— Perfect, zise el, ridicându-se la rândul lui. Dar eu o să-mi pregătesc costumaţia, pentru orice eventualitate.

În timp ce porneau pe plajă, el o luă de mână. Erau tăcuţi, pietrele scrâşneau sub tălpi, iar valurile se spărgeau de ţărm în spatele lor.

Încă trei zile, îşi zise în gând Graham.

Nu voia să mai piardă nici măcar una.

— Aşadar, ai terminat pe ziua de azi? îl întrebă Ellie, fără să-l privească, mergând cu capul în jos şi alegându-şi drumul pe solul neregulat.

— Da, răspunse el. Eşti liberă în seara asta?

— O, da, exclamă ea, iar el aproape că-i auzi râsetul din voce. Mă gândeam că am putea să facem o plimbare prin oraş. Să mergem la The Lobster Pot, poate să ne şi pupăm puţin pe spaţiul verde din piaţa oraşului…

— Foarte nostim, replică el, când ajunseră la micul val de

pământ care despărţea plaja de pădurice şi, împreună, începură să se caţere. Dar ce-ai zice despre un picnic? Am putea să ne întâlnim chiar aici, mai târziu.

Ea încuviinţă.

— Sună ideal.

Era şi mai întuneric în pădurice, amurgul albăstrui instalându-se în fiecare petic de spaţiu, şi Graham se lăsă condus de Ellie, împiedicându-se puţin în timp ce-şi bâjbâiau drumul către stradă. Era ceva ca de vis în toate acestea, auzindu-se doar scrâşnetul paşilor şi sunetul respiraţiilor, iar mâna ei mai mică, într-a lui, îl călăuzea mai departe. Plaja era la numai câţiva metri în urma lor, iar strada, la numai câţiva metri în faţă, însă acolo, printre copaci, părea că sunt la milioane de kilometri depărtare de orice. Aşa că, atunci când primul blitz se declanşă în faţa lor, el avu nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama ce-a fost.

Dacă s-ar fi aflat în Los Angeles, sau în New York, sau chiar pe stradă, în mijlocul oraşului Henley, poate că mintea i-ar fi funcţionat mai repede, însă aici, în penumbra tot mai densă, ieşind din singurătatea plajei, înţelese ceva mai greu implicaţiile. În faţa lui, Ellie se oprise brusc, lăsându-i mâna liberă. Dar, până şi când se declanşă cel de-al doilea fulger, iar decorul căpătă, pe bâjbâite, limpezime – sclipirea unei motociclete, năvala paşilor, încă un blitz – tot ce putu el să facă fu să rămână pe loc, clipind.

— Graham, se auzi cel dintâi strigăt şi, alături de el, o simţi pe Ellie devenind rigidă. Graham, ai putea să ne oferi un zâmbet? Dar un sărut?

Erau numai trei dintre ei, însă păreau mai mulţi; avu senzaţia că ar fi înconjurat.

— Cum te cheamă, scumpo? o întrebă pe Ellie unul dintre ei, un individ enorm, chel, care mişuna prin oraş încă de când sosise echipa de filmare.

Făcu un pas înainte, păşind pe marginea drumului. Încă erau, în mare măsură, ascunși printre copaci, însă nu mai aveau unde să se ducă de-acolo.

— Putem să mai facem măcar una? ceru fotograful.

Graham mai avu nevoie de câteva clipe până să-şi recapete stăpânirea de sine. Se întoarse spre Ellie, apucă prosopul care-i înfăşură umerii şi-l scutură prin faţa ei. Când înțelese ce vrea, ea i-l luă din mână şi-şi ascunse faţa în spatele imprimeului cu căluţi de mare. El o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi, cu toate că-i simţi împotrivirea, o îndemnă oricum să meargă mai departe, împiedicându-se amândoi de rădăcini şi pietre, în timp ce-şi croiau drum spre stradă.

Tustrei fotografii declanşau acum la foc automat, şi părea altfel, să-i vadă acolo pe un segment liniștit al drumului, unde nu se mai găsea nimeni altcineva: era o senzaţie neliniştitoare şi, chiar dacă numai un pic, periculoasă. Se retraseră cu câţiva paşi când tălpile lui Graham atinseră caldarâmul, strângând-o şi mai aproape de el pe Ellie şi pornind grăbiţi în direcţia opusă, fără să scoată o vorbă.

— Haide, Graham, zise chelul, apărându-le în pas alergător în faţă, apoi mergând de-a-ndărătelea, cu camera foto izbindu-i pieptul.

Ceilalţi doi îl flancau, înaintând la trap pe marginea

drumului. Graham îi aruncă o privire furioasă celui din faţa lor.

— Numai una, tocmai zicea acesta. O poză bună, şi vă lăsăm în pace.

— Dispari, scrâşni Graham printre dinţi.

Fotograful îşi lăsă camera în jos şi, pentru o clipă, Graham crezu că asta fusese tot. Dar tocmai atunci individul ţâşni spre Ellie, apucă de un capăt al prosopului şi-l smuci. Ea scoase un inie ţipăt de surpriză exact în timp ce se declanşa blitzul, iar Graham, până să se poată gândi mai bine, se aruncă spre el şi făcu să-i zboare camera din mâini. Aparatul se izbi de asfalt cu un zgomot asurzitor, zăngănind, după care se auzi un şir de înjurături bombănite de fotograful care se repezise să-şi adune echipamentul.

Ceilalţi doi se opriră, doar pentru o clipă. Prosopul lui Ellie era la pământ, aşa că, sesizând ocazia, unul dintre ei se postă în faţa lor. Însă până să-şi poată ridica măcar camera, Graham şi era la un pas de el.

— Las-o jos, îi ceru, cu o voce scăzută şi pe un ton scrâşnit.

Fotograful ezită, privind peste umărul lui Graham spre cel de-al treilea, care-şi ridica nesigur camera, cu obiectivul îndreptat spre Ellie, aplecată să-şi ridice prosopul.

Urmă o clipă de nemişcare, apoi alta, rămânând toţi acolo, eu camerele ridicate precum armele într-un moment de impas.

Dar, imediat când Ellie se ridică la loc, un blitz străpunse întunericul – îndeajuns de strălucitor cât să-i facă pe toţi să

clipească – și, ca și cum cele două gesturi ar fi fost în conexiune, ca şi cum unul l-ar fi declanşat pe celălalt, mâna lui Graham se transformă în pumn, braţul îşi luă elan, apoi îl pocni pe individ.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: miercuri, 3 iuiie 2013 10:24PM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect: (fără subiect)

Ai avut dreptate. Trebuia să fi rămas pe plajă pentru totdeauna.

17

Lumina chiar n-ar fi putut să se deplaseze mai repede. Sau o apă curgătoare. Sau un tren de mare viteză. Nimic, după cum avu impresia Ellie, n-ar îi putut întrece în iuţeală fotografia strâmbă și relatarea însoţitoare care se revărsară pe insondabilele pagini de internet ceva mai târziu, în aceeaşi noapte.

Aşezată pe marginea patului, a doua zi dimineaţă, cu laptopul în poală, privea ca paralizată cum se înşiruiau articolele pe ecran. Însă ea nu se gândea la versiunea dată de mass-media întâmplării care nu semăna absolut deloc cu ce se petrecuse în realitate. În schimb, ea se gândea la momentul în sine, la felul în care se clătinase fotograful, răsturnându-se pe spate ca o marionetă.

Se izbise cu capul de sol, cu un sunet care părea prea violent ea să poată proveni de la un om, şi Ellie îl privise îngrozită, încremenită de şoc pentru câteva înfricoşătoare secunde, înainte ca el să clipească mărunt, încercând sa se ridice. Graham fusese cel care reacţionase primul, deja clătinând din cap în semn de scuză şi întinzându-i o mână ca să-l ajute. Însă fusese oprit în plină mişcare de un alt blitz, şi se întorsese la unul dintre ceilalţi fotografi, cu o căutătură ameninţătoare.

— Nemernic ce eşti, bodogănise chelul, neluând în seamă mâna întinsă de Graham şi zbătându-se să se ridice de unul singur.

Deja, ochiul lui nu era altceva decât o fantă, obrazul de sub el se umfla şi se contura o semilună roz care, fără îndoială, avea să se coloreze cât de curând într-un vineţiu turbat. Se apăsase cu două degete acolo, tresărise de durere, apoi îşi explorase acea parte a capului care luase contact cu caldarâmul. Când îşi întorsese din nou privirea spre Graham, în ochi îi apăruse o scânteie atât de neaşteptată – de infatuare, poate, sau chiar de bucurie – încât Ellie se trezise făcând un pas înapoi.

— Ai face bine să te pregăteşti, îl ameninţase individul pe Graham. O să-ţi iau şi pielea de pe tine.

Însă Graham deja o prinsese de braţ pe Ellie, întorcând-o cu o sută optzeci de grade şi îmboldind-o să se depărteze mai repede de haita înveşmântată în negru. Ea se grăbise să-l urmeze, lăsând în spate insistentul ţac-ţac-ţac al camerelor. Însă, spre uşurarea ei, paşi nu se auziseră şi, nu peste mult timp, până şi sclipirile blitzurilor se stinseseră.

— Eşti bine? se interesase el, după ce ajunseseră la o depărtare sigură.

Ellie încuviinţase, deşi încă simţea usturimi la încheietura mâinii din care-i fusese smuls cu atâta violenţă prosopul, şi abia atunci îşi dăduse seama că-l uitase acolo. Cumva, în ciuda tuturor celor care abia se petrecuseră, tocmai asta – ideea că prosopul cu căluţi de mare, pe care-l avea de când era mică, zăcea mototolit pe caldarâm, în mijlocul unei şosele pustii – făcuse să i se pună un nod în gât.

Între timp, se întunecase aproape de tot, iar ei mergeau repede, cu capetele aplecate şi umerii cocârjaţi, alimentaţi de un neliniştitor amestec de furie şi teamă. Lui Ellie îi clănţăneau dinţii, deşi nu-i era frig. Mintea îi zbârnâia de întrebări, atât importante, cât şi minore, însă se împiedicase să le dea glas.

Felul în care oamenii aceia îi încercuiseră, precum hienele, ciripitul neîntrerupt al aparatelor acestora… niciodată nu se mai simţise atât de expusă. Nu se putea debarasa de senzaţia că ar fi urmăriţi, şi tot întorcea capul ca să se asigure că nu e nimeni în spatele lor.

Când ajunseseră mai aproape de casă, Graham încetinise şi se întorsese spre ea. Privirile li se întâlniseră imediat prin întuneric, şi ea îi remarcase îngrijorarea din ochi. ÎI văzuse deschizând gura, vrând parcă să spună ceva, şi apoi închizând-o la loc, cu o ligură îndurerată.

Deja, Ellie începuse să inventarieze în minte ce-i putea aduce ziua de mâine, şi ştia că şi el se gândeşte la acelaşi lucru, programându-şi convorbirile telefonice cu juriştii şi

avocaţii, pregătindu-şi discuţia cu managerul lui, calculând cum să scape de inevitabila catastrofa. Nimic nu era mai interesant pentru omenire decât o celebritate care se autodistruge, nimic mai palpitant decât un cataclism derulat în public. N-avea importanţă că fotografii îi pândiseră, sau că fuseseră de o agresivitate peste orice limite. Tot ce avea să conteze era că Graham îl pocnise pe unul dintre ei.

Ellie aruncase o privire spre casă. Chiar şi printre copacii din capătul aleii, putea să vadă că în bucătărie lumina era aprinsă. Parcă trecuseră zile de când o lăsase mama să se legene pe apă lângă plajă, şi probabil acum se întreba unde s-o fi dus.

I se făcea greaţă la gândul că trebuia să-i explice tot ce se întâmplase puţin mai devreme.

Când se întorsese la loc spre Graham, văzuse că el continuă s-o privească.

— Îmi pare rău, îi zisese el după câteva clipe, iar ea îi urmărise buzele cum articulează cuvintele, şi-şi amintise de sărutul lor de pe plajă.

La ora asta ar fi trebuit să fie la un picnic, îşi dăduse ea seama, iar ideea aceasta i se păru incredibil de îndepărtată, ca şi cum ar fi fost enunţată de cu totul alte două persoane.

Scuturase din cap.

— N-ai fost tu de vină.

— Dar eu am înrăutăţit totul, zisese Graham, pe un ton inexpresiv. Acum o să fie mult mai umflată. Povestea.

— Nu-i nimic, insistase ea, deşi ştia că s-ar cam putea să fie.

Se hotărâse să se ţină la distanţă de el, într-un efort de a ocoli exact astfel de situaţii, însă apoi căzuse din nou pradă farmecelor lui, din toată inima şi, poate, inevitabil. Iar acum, nu i se părea corect să fi adunat atât de mult elan, numai ca să fie trasă brusc înapoi, smucită în sus şi-n jos ca un yoyo dintre cele mai prăpădite.

Inimile lor, pur şi simplu, nu erau construite pentru aşa ceva.

— Ar trebui, probabil, să mă duc, zisese, şi privirea îi fugise din nou spre casă.

Atmosfera dintre ei părea încărcată, şi Graham se forţase să zâmbească. Însă era un zâmbet de actor – palid şi crispat – şi dispăruse când ea l-a luat de mână.

— Hei, zisese el, ţinând-o pentru o clipă, cu o expresie înverşunată. O să fac tot ce-o să pot ca s-o dreg, bine?

Ea încuviinţase, străduindu-se să pară convinsă, apoi se întorsese şi pornise de-a lungul aleii, lăsându-l singur acolo, pe stradă. Abia când ajunsese pe verandă se lăsase moale, rezemându-se de uşă, şi respirase profund de câteva ori înainte de a apăsa pe clanţă. Îşi auzise mama umblând prin bucătărie, şi-şi dăduse cumva seama că o discuţie cu ea ar face-o să cedeze nervos şi să izbucnească în plâns, şi nu se simţea pregătită deocamdată pentru asta – pentru explicaţii şi mărturisiri, pentru împovărătoarele consecințe ale serii – aşa că strigase un „bună seara” cu o voce înecată şi se grăbise să urce în camera ei.

Ajunsă acolo, îşi luase laptopul şi se aşezase turceşte pe pat, începând să caute numele lui Graham. Cele mai recente intrări constau într-o fotografie cu el şi Olivia în

faţa restaurantului fast-food, şi în câteva articole care speculau posibila lui implicare într-un alt film, dar nimic deocamdată despre un fotograf cu un ochi învineţit, sau despre o cameră stricată, sau despre o lată misterioasă cu părul roşu, al cărei tată înstrăinat de ea ar putea, sau n-ar putea, candida la preşedinţie într-o bună zi.

Îşi petrecuse restul serii acolo, strigându-i mamei prin uşă că nu-i e foame şi apăsând pe butonul de actualizare a paginii de atâtea ori, încât cuvintele începuseră să plutească şi să se înceţoşeze, prefăcându-se în simple înşiruiri de litere fară vreo semnificaţie.

Nu-şi dădea seama pe la ce oră adormise, ci doar că, atunci când s-a trezit, afară era încă întuneric, şi a avut nevoie de câteva secunde de bâjbâială cu telefonul până să constate că era abia trecut de cinci. Amintirea serii precedente îi reveni în grabă, şi se întinse după computer, ameţită de îngrijorare.

De data asta, era acolo. Cu totul. Inima i se prăbuşi când parcurse titlurile: Graham ham-ham; Larkin nici nu dă cu pumnul; Larkin, bătăuş meschin. Derulă articol după articol, cu stomacul învolburat, întrebându-se dacă Graham le-o fi văzut deja. Primele fuseseră publicate încă de la ora unsprezece a serii precedente, probabil imediat după ce-o furase somnul pe Ellie, iar câteva erau însoţite de o fotografie înfăţişându-l pe Graham imediat înainte de a lovi, cu cotul tras înapoi ca un arcaş încordându-şi arcul, întunecat la faţă. În fundal, Ellie reuşi să distingă prosopul cu căluţi de mare zăcând grămadă pe stradă, iar în spatele lui, doar o aşchie din ea: un braţ palid şi câteva şuviţe

Ic păr roşu.

Nu reuşiseră să găsească nimic demn de folosit împotriva ei, îşi dădu seama, cu toate că în fiecare articol era menţionată „o prezenţă feminină neidentificată". Asta părea să fie totul cel puţin deocamdată, însă Ellie ştia că nu trebuie să se culce pe o ureche. Înţelese magnitudinea cauzei, ţelul ei absolut, şi grija pentru Graham pulsă prin ea ca bătăile unei inimi. Unele dintre articole pomeneau despre o posibilă acţiune injustiţie, în timp ce altele doar îl catalogau ca fiind un subit pericol necunoscut până acum, de parcă ar fi fost vreun soi de fiară care hibernase şi, în sfârşit, se trezise. Chiar şi dacă nu era dat în judecată, ştia câte daune putea să-i aducă întâmplarea în privinţa imaginii, a carierei lui, a filmului, şi-şi dori să fi putut găsi o cale de a-l apăra, de a explica tot ce se întâmplase, şi că oricine ar fi procedat la fel.

Dar ştia că n-are cum. Şi mai ştia că nu va trece mult până când va aduna cineva doi şi cu doi şi-o va identifica, poate vreun turist care i-o fi văzut împreună, sau vreun localnic căutând să scoată un ban, vreun reporter care să fi pus întrebările potrivite. Nu era decât o problemă de timp până când avea să se dezvăluie şi restul.

Se gândi să-şi verifice e-mailul, ca să vadă dacă nu primise vreun mesaj de la Graham, însă nu era convinsă că ar putea suporta să citească orice i-ar fi scris el, sau, mai rău, să constate că nu i-a scris. Aşa că-şi luă mâinile de pe tastatură şi privi afară pe fereastră, observând că la orizont apăruse deja o geană de lumină, despicată de umbrele întunecate ale crengilor de copac.

Era 4 iulie, îşi dădu seama, ziua în care se gândise să-şi caute tatăl. Acum, însă, nu mai era convinsă că ar fi o idee atât de bună. Dacă între timp îi descopereau numele, toţi acei bloggeri şi jurnalişti anonimi? Dacă îi apărea în pragul uşii, doar ca să constate că el aflase deja ştirea? Şi că era furios pe ea, din cauză că reînviase o poveste de mult îngropată, una care ar distrage atenţia publicului de la mesajul său şi ar avea un impact negativ asupra viitoarei campanii?

Oftând, apăsă pe butonul de actualizare a paginii, şi şase noi articole despre Graham Larkin apărură pe listă. Înghiţi în sec şi privi din nou pe fereastră cerul care începea să se lumineze pe la margini. În depărtare, ţipară câţiva pescăruşi, iar mai încolo, pe palier, se auzi geamătul boilerului, semn că mama pusese duşul în funcţiune.

Ar fi o nebunie, să facă una ca asta. Trebuia să găsească o cale de a împrumuta o maşină, fară să-şi anunţe mama. Să se asigure că nu i se va simţi lipsa la festivităţile oraşului. Să afle exact unde stătea tatăl ei, şi să-şi adune curajul necesar ca să-i ceară bani. Spera că povestea nu va ajunge înaintea ei, şi că nimic n-o va trăda când va sosi acolo: nici picioarele, nici glasul, nici curajul.

Şi, dacă tot era să facă asta – să pornească într-o călătorie imprudentă, într-o tentativă disperată de a îndrepta lucrurile – atunci era cazul s-o facă imediat.

De la: GDL824@yahoo.com
Trimis: miercuri, 3 iulie 2013 11:01PM
Către: EONeill222@hotmaii.com

Subiect: Re: (fără subiect)

Nu e prea târziu. Tu adu biscuiţii. Eu o să-mi aduc mustaţa falsă.

18

Graham ştia că n-ar fi trebuit să-l surprindă. Dar când deschise uşa camerei de hotel şi-l găsi pe Harry pe fotoliul de sub fereastră, tot îi zbură mâna spre piept, parcă încercând să domolească bătăile năvalnice ale inimii.

— Dumnezeule, rosti, cuvântul ieşindu-i odată cu aerul din plămâni.

Harry doar ridică un deget, ca să-l informeze că vorbea la telefon, aruncându-i o privire înnegurată, iar Graham se lăsă să cadă pe un capăt al patului, frecându-se la ochi cu podul palmelor.

Nu prea avu ce să culeagă din participarea lui Harry la conversaţie, iar când, în sfârşit, managerul lui îşi lăsă jos telefonul, rămaseră amândoi tăcuţi. Graham îşi lungi gâtul, ca să privească peste maldărul de ciorapi murdari şi de haine împrăştiate, de cutii de pizza şi tăvi de la room-service, spre locul în care stătea grămadă Harry pe fotoliu. Părul lui rar era zbârlit, şi purta ochelari, în locul obişnuitelor lentile de contact. Pe masa de lângă el stătea cocoţat un laptop, şi Graham nu avu nevoie să vadă ecranul ca să-şi dea seama ce căutase, deşi îi venea greu să creadă că informaţia putea să se fi răspândit atât de repede.

Însă îl avea în faţa lui pe Harry, evident în cunoştinţă de

cauză, deşi totul se petrecuse cu nici măcar o oră în urmă. Iar dacă el ştia deja, Graham presupuse că era posibil ca şi restul lumii să ştie.

— Cum ai intrat aici?

Harry se ciupi de rădăcina nasului.

— I-am spus recepţionerului că probabil eşti beat mort.

Graham se încruntă.

— De ce-ai spus una ca asta?

— Fiindcă nu mi-a putut trece prin minte altă explicaţie a faptului că umbli brambura şi-i iei la pumni pe fotografi, replică Harry, şi cu toate că în mod evident glumea, când privirea i se abătu spre cealaltă parte a camerei şi-o întâlni pe a lui Graham, în ea exista o tentă de iritare provocată de ceea ce, fără îndoială, avea să urmeze: o furtună de presă în toată regula.

— Se poate vedea cu ochiul liber că nu sunt beat, zise Graham, după care făcu semn cu capul spre laptop. A apărut deja?

— Încă nu, îi răspunse Harry.

— Atunci tu de unde…

— M-a sunat Mitchell.

Graham îl privi nedumerit.

— Asistentul personal care umblă tot timpul printre fotografi, îi explică el. O să se răspândească repede.

Telefonul din mâna lui Harry începu să sune, iar acesta privi numărul de pe ecran, apoi îl dădu deoparte. Auzi cum familia din camera vecină iese pe culoar. Ei sosiseră acum câteva seri, iar când îi întâlnise Graham pe hol prima dată, se opriseră toţi, fără să vrea. Tatăl fusese primul care-şi

revenise în fire, zorindu-şi fetele să meargă mai departe, chiar în timp ce una dintre ele îşi ducea mâna la gură şi cuvintele îi scăpau printre degete, exprimând surprinderea şi năuceala: „Vai de mine, vai de mine, vai de mine!” Chiar şi după ce se înghesuiseră în liftul din capătul holului şi uşile se închiseră după ele, Graham tot putu să audă ţipetele stridente ale celor două fete, şi nu-şi putuse stăpâni zâmbetul.

Acum, se strădui să nu-şi imagineze ce-ar putea ele să creadă când i-ar vedea fotografia pe prima pagină a unuia dintre ziarele locale care se găseau mereu risipite prin holul recepţiei. Dacă nu mâine, Iară îndoială că se va întâmpla în ziua următoare, fotografia sigur va fi întunecată și granulată, paginată sub cine ştie ce soi de titlu stupid și melodramatic, de genul Luminile s-au stins mulțumită lui Larkin.

— Nu ţi-a fost destul că i-ai stricat aparatul? tocmai îi zicea Harry, şi Graham îşi lăsă capul pe spate, mormăind. Trebuia să-i mai tragi şi un pumn?

— Știu ce spui, răspunse. Dar se băgase în sufletul meu. Toţi se băgaseră. Practic, ne hăituiau.

Harry îşi ridică privirea la auzul ultimelor cuvinte.

— Ne? repetă el, ridicând o sprânceană. Dă-mi voie să ghicesc…

— N-ai nevoie, îl întrerupse Graham, susținându-i privirea.

Harry se întunecă la faţă şi începu să-şi scarpine părul de la ceafa. Graham parcă-l şi vedea străduindu-se să-şi înghită cuvintele pe care ar fi dorit, cu disperare, să le

rostească: Ţi-am spus eu. Dar oricum i le citea în ochi, şi Graham ştia că avea dreptate. Ar fi trebuit să se ţină departe de Ellie. Însă el nu regreta din aceleași motive. Nu-i păsa de publicitatea negativă. Nu putea nici măcar să se îngrijoreze câtuşi de puţin cu privire la ce reacţie ar putea avea Mick în privinţa asta. Lui altceva nu-i trecea prin cap decât Ellie. Nu voia decât ca totul să fie bine pentru ea.

— Aşadar, acum ce facem? se interesă el, aplecându-se în faţă. Putem s-o ţinem sub preş? Sau s-o întoarcem cumva?

— Asta şi încerc, răspunse Harry. Dacă n-ar fi fost decât fotografiile…

Graham nu mai avu nevoie să-l întrebe la ce se referea.

— Adică, dacă nu i-aş fi tras un pumn.

Telefonul lui Harry începu iar să sune, dar de data asta şi-l duse la ureche.

— Mda, răspunse el, după care rămase tăcut, ascultând.

Graham se ridică şi se duse în baie, unde deschise robinetul şi se stropi cu apă rece pe faţă, încercând să alunge şocul întâmplărilor din seara aceea.

Se propti cu ambele mâini de marginile chiuvetei şi se aplecă în faţă, furios pe sine pentru faptul că se dusese pe plajă. Numai că, atunci când își observase desenul pus în ramă în vitrina magazinului mamei ei, printre toate poemele acelea, ceva parcă îl mânase drept spre golfuleţ. Şi nu putea să regrete nici măcar pentru o clipă tot ce se întâmplase acolo, simțind, încă, un fel de pecete pe piept, acolo unde stătuse capul lui Ellie când fusese cuibărită în braţele lui.

La lumina din baie, își examină articulaţiile pumnului

care intraseră în contact cu pometul fotografului, în timp ce asculta cum vocea lui Harry devenea tot mai furioasă în camera alăturată.

— Deja a apărut, îl anunţă acesta câteva clipe mai târziu, fa. Cându-şi apariţia în pragul sălii de baie. Toată lumea îi dă zor cu asta.

Graham îşi ridică privirea de pe mâna rănită, peste care lăsase să curgă un jet de apă rece.

— Dar cu ea cum e? se interesă, străduindu-se să-şi menţină tonul normal. Au prins-o clar în vreo poză? Au dat vreun nume?

— Prezenţă feminină neidentificată, răspunse Harry. Deocamdată, în orice caz.

— Bine, zise Graham, răsuflând adânc. Putem face să rămână aşa?

— Mă străduiesc.

— Ştiu că te străduieşti, încuviinţă Graham, închizând robinetul şi luând un prosop. Şi ştiu că n-ar fi trebuit să fac una ca asta. E vina mea în totalitate.

— Adevărat, aprobă Harry, însă în ochii lui, în timp ce se rezema de tocul uşii, văzu o duioşie atipică.

Ar fi trebuit să se arate furios. Graham îl văzuse ieşindu-şi din sărite pentru mult mai puţin de-atât: o chitanţă de parcare, un agent neajutorat, un producător lacom, ba chiar o dată şi din cauza unui actor copil cu mania farselor nesărate.

Până în seara aceasta, Graham reuşise să evite orice scandal semnificativ, aşa că Harry avea toate motivele să se învineţească la faţă acum. El urma să fie cel obligat să se

ocupe de avocaţi, şi să încerce să-l convingă pe fotograf că nu e cazul să se adreseze justiţiei. În următoarele câteva zile, urma să-i coordoneze pe jurişti şi pe reporterii linguşitori. Să-l convingă pe Mick că Graham era în continuare concentrat asupra filmului. Să evite ieşirea la iveală a secretelor lui Ellie, să încerce să înăbuşe cât mai multe informaţii, de parcă nu i s-ar strecura printre degete ca apa.

O parte din furia aceasta era vizibilă, după felul în care-şi încleştase maxilarele şi după zvâcnetul pleoapelor, o furie care fierbea mocnit în imediata apropiere a suprafeţei. Dar mai exista la el şi o deloc familiară senzaţie de înfrânare, iar pentru. Ista, Graham îi era recunoscător.

— Spune-mi doar ce vrei să fac, zise, simţind pentru prima oară după multă vreme că nu era vorba doar despre afaceri, şi că ei doi alcătuiau o echipă.

— Să-ţi pui ceva gheaţă pe alea, răspunse Harry, gesticulând spre deja învineţitele articulaţii ale pumnului lui Graham. Şi să mă laşi pe mine să-mi fac treaba.

Telefonul din mâna lui începu iar să sune, şi clipi în semn de complicitate înainte de a-l duce la ureche, deja ascultând concentrat în timp ce se întorcea în cameră. Neavând altceva mai bun de făcut, Graham luă frapiera cu gheaţă de pe o masă de lângă şifonier şi ieşi pe hol, oprindu-se pentru câteva clipe, rezemat cu spatele de uşă.

Ştia că există actori care fac mereu astfel de lucruri, şi că lor nici prin gând nu le trece să aibă remuşcări pentru dezastrele pe care le provoacă, sau pentru managerii care sunt nevoiţi să cureţe după ei, cu atât mai puţin să-şi facă

griji pentru tipii pe care-i pocnesc. Şi chiar dacă nu vedea alt mod în care s-ar fi putut derula scena, Graham nu mai pocnise niciodată pe cineva, iar zgomotul loviturii – scrâşnetul audibil de os pe os – îi răsuna până şi acum în minte.

Ţinu frapiera goală sub braţ ca pe un balon de fotbal american când păşi, împleticindu-se, pe culoar. Ajungând la şirul de aparate, privi cum se rostogolesc cuburile de gheaţă într-o năvală de zgomote şi aer rece, după care-şi vârî cu totul pumnul printre ele, tresărind în contact cu răceala.

Când se întoarse în cameră, îl găsi pe Harry aplecat asupra laptopului. Telefonul de lângă el fusese comutat pe difuzor, şi Graham putu să audă vocea cunoscută a lui Rachel, jurista lui, înşiruind o listă de surse ale ştirii.

— Toate astea? o întrebă Harry, cu o voce încordată.

— În ultima oră, îi răspunse Rachel. Aparatul stricat n-a avut nici el un efect prea favorabil.

— Scuze, zise Graham, trântindu-se pe unul dintre paturi, şi parcă simţi cum întregul ei comportament se modifică, aidoma unui diapazon, subit şi vibrant.

— Bună, iubire, zise ea. N-am ştiut că eşti acolo.

— Mda, răspunse Graham. Sunt aici.

Ce s-a întâmplat? se interesă ea, cu o voioşie forţată. Tu erai de obicei cel mai uşor client al meu.

Graham părea probabil nepregătit să răspundă la o astfel de întrebare, fiindcă Harry se amestecă înainte ca el să poată spune ceva.

— O să te sunăm noi, Rach, bine? zise. Tu doar să ne ţii la

curent.

— Bine, acceptă ea, adăugând, înainte să închidă: Dar încercaţi să evitaţi necazurile.

După ce ea închise, Harry aruncă o privire spre Graham.

— Arăţi groaznic, îi zise. Ce-ar fi să faci un duş? O să fie o noapte lungă.

Terminându-şi duşul, Graham îşi trase pe el aceiaşi pantaloni scurţi plini de nisipul de pe plajă şi acelaşi tricou polo în dungi, încă mirosind a sarea din apa oceanului. Când ieşi din baie, îl găsi pe Harry angrenat într-o altă convorbire telefonică, aşa că se trânti iarăşi pe pat, ascultând una dintre laturile conversaţiei. Cu tot zgomotul – ridicările şi coborârile din tonul lui Harry, bâzâitul intermitent al telefonului de pe masă, neobositul huruit al laptopului – nu-i trebui mult până să se cufunde într-un somn fără vise.

Când se trezi, afară era încă întuneric, iar în cealaltă parte a încăperii, Harry stătea cu laptopul în poală, chipul fiindu-i luminat de albeaţa strălucitoare a ecranului. Nu exista nimic din Graham care să-şi dorească să afle ce scria acolo, să descopere ce mai fusese scos la iveală pe parcursul nopţii. Nu-i păsa de ceea ce s-ar fi putut să scrie despre el; singura lui grijă era pentru Ellie.

— E ceva? întrebă, ridicându-se în capul oaselor şi frecându-se la ochi, iar Harry tresări, privindu-l cu ochii cârpiţi.

— Despre tine? replică el. Grămezi. Vrei să vezi?

Graham scutură din cap.

— Dar despre ea?

— Încă nimic, răspunse Harry, zâmbindu-i obosit.

Se simţi inundat de uşurare.

— Ești formidabil.

— De-asta îmi dai o căruţă de bani.

— Categoric de-asta, încuviinţă Graham, şi se duse în baie, unde se opri în dreptul chiuvetelor. Văzu în oglindă că avea ochii cârpiţi şi înroşiţi, iar de-a lungul maxilarului îi crescuse o umbră de barbă care-i dădea o aparenţă vag ameninţătoare, ca şi cum chiar ar fi fost genul de tip care umblă să-i pocnească pe fotografi. Simţi dintr-odată nevoia stringentă de aer.

— Te deranjează dacă ies la o scurtă plimbare? întrebă când se întoarse în cameră, iar Harry încuviinţă fără să-şi ridice privirea de pe ecranul laptopului.

— Deloc, îi răspunse el. Am situaţia sub control deocamdată.

— Grozav, zise Graham, luându-şi o bluză de trening. N-o să stau mult.

Închise încet uşa după el, apoi se grăbi pe coridor până la lift, iar când ajunse jos se năpusti orbeşte prin holul recepţiei spre lumea care de-abia se trezea, spre cerul brăzdat cu portocaliu şi spre răcoarea dimineţii, oprindu-se pe trotuar şi luând o gură zdravănă de aer, ca să-şi calmeze bubuiturile inimii.

Hotelul era situat la celălalt capăt al spaţiului verde, unde trona de la înălțime deasupra magazinelor şi a portului, iar când îşi ridică privirea, Graham fu surprins să vadă că oraşul era deja cuprins de agitaţie. Ştia că festivităţile încep devreme – debutând cu un mic dejun şi

întinzându-se tocmai până seara târziu, cu focurile de artificii ca încheiere grandioasă – dar oricum, se aşteptase să vadă doar câţiva pescari și poate unul sau doi amatori de alergat, la ora asta. Când colo, era lume peste tot: unii aranjau mesele în apropierea foişorului, iar alţii descărcau lăzi din maşinile lor. Câţiva copii cu ochii cârpiţi de somn se învârteau pe iarbă, şi un câine lătra, legat de un stâlp pentru iluminat. Graham avu nevoie de câteva clipe până să-l recunoască pe Bagel.

O căută cu privirea pe Ellie, simţind un inexplicabil junghi de panică. Dac-ar fi citit articolele înainte de a pleca din cameră, poate că nu s-ar mai fi simţit atât de expus. Însă acum avea impresia că toată lumea ştia ceva, şi el nu, cine știe ce amănunte despre seara trecută pe care blogurile şi ziarele s-ar fi hotărât să le împrăștie pe paginile lor.

De cealaltă parte a spaţiului verde, o femeie se lupta cu o lată de masă umflată de vânt, iar culorile – roşu strălucitor, alb şi albastru – îi amintiră deodată.

Era 4 iulie.

Mai multe femei ducând în mâini tăvi cu prăjiturele trecură grăbite pe lângă el, prea preocupate ca să-l observe că stă acolo, paralizat de nehotărâre. Ştia că ar fi trebuit să se întoarcă în cameră, să discute cu Harry și să afle cu exactitate care părţi din toată povestea se scurseseră în presă şi cam în câte belele se vârâse. Ar fi trebuit să examineze fotografiile, să-și sune părinţii ea nu cumva să-i ia prin surprindere vestea – un gând care-l umplu de un soi de groază șovăitoare – şi să obţină planul de I a taie din

partea juristului. Trebuia să-i explice lui Mick ce se întâmplase, să-i ceară scuze fotografului şi să-şi asume răspunderea pentru acţiunile lui.

Însă tot ce-şi dorea el era să fugă în direcţia opusă.

Când o văzu pe doamna O'Neill – urcată pe un scaun ca să fixeze capătul unui banner pe foişor – îşi aminti ce planuri îşi făcuse Ellie pentru ziua aceea, şi gândul îl spintecă precum o foarfecă. Fără să mai stea pe gânduri, porni de-a lungul străzii. Îşi trase pe cap gluga bluzei de trening, ca să-şi ascundă faţa, trecând cu mâinile în buzunare pe lângă oamenii care pregăteau festivităţile. În capătul străzii, coti pe drumul care ducea spre port, trecând pe lângă ambarcaţiunile legănate cu blândeţe de valurile domoale. Toţi homarii trebuincioși pentru sărbătoarea de astăzi fuseseră deja pescuiţi, iar peste docurile, care de obicei erau aglomerate la ora aceea, acum domnea numai tăcerea. Mai târziu, fară îndoială, oamenii vor ieşi în larg ca să privească focurile de artificii, însă la ora aceea matinală, până şi Go Fish moţăia somnoroasă, scutită de o zi de filmare, exact ca Graham.

Până când ajunse acasă la Ellie, răcoarea dispăruse din aer. Se aştepta s-o găsească dormind, sau deja pornită la drum, sau ocupată cu altceva prin casă, aşa că, după ce trecu de colţul aleii, fu mirat s-o vadă în cadrul uşii deschise a garajului. Ţinea într-o mână un mic rucsac, iar pe cealaltă tocmai o pusese pe portiera maşinii, o berlină cu vopseaua mâncată de sare şi de rugină, care în mod sigur avea ceva ani la activ.

— Bună, strigă el, iar ea se răsuci pe călcâie, cu ochii

mari şi cu o îmbujorare vinovată răspândindu-se pe obraji.

Dar când văzu că nu e decât el, se destinse la loc, izbucnind într-un râs tremurat.

— Am crezut că e mama, zise ea, deschizând portiera şi aruncând rucsacul în interiorul maşinii.

Era îmbrăcată în blugi şi un maieu vişiniu, cu o pereche de ochelari de soare pe vârful capului şi cam o mie de pistrui nou apăruţi pe obraji după ziua de ieri petrecută pe plajă.

— Mi se întâmplă foarte des, replică Graham, apropiindu-se şi rezemându-se de portbagaj. Distribuire inspirată.

Ea zâmbi, însă doar pentru o clipă.

— Ai văzut?

Nu avu nevoie s-o întrebe despre ce vorbea.

— Nu, răspunse, scuturând din cap. N-am putut suporta să citesc. Dar Harry mi-a zis că nu ţi-au aflat numele.

Ellie îşi lăsă privirea în jos.

— Oricum, nu încă.

Tăcură amândoi pentru câteva clipe, după care ea îşi drese glasul.

— Eu trebuie să plec, îl anunţă.

Graham clătină afirmativ din cap.

— Merg şi eu.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu, tu nu mergi.

— La ce oră plecăm? întrebă el, ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, însă ea doar se încruntă şi miji ochii spre el.

— Înţeleg, zise. Înţeleg că vrei să dispari de-aici pe ziua

de, azi. Dar întâmplarea de aseară a schimbat totul. E ceva important, iar tu eşti mult prea bătător la ochi.

— Ţi-am mai spus, replică el, încercând să zâmbească. O să mă deghizez.

Ellie scutură încă o dată din cap.

— Nu. Îmi pare rău.

Când ea se întoarse să între la loc în casă, Graham o urmă, Iară să fie invitat.

— Şi ce crezi c-ar putea să se-ntâmple?

Ea se răsuci spre el, măsurându-l cu ochii ei verzi.

— Există un milion de posibilităţi diferite, îi răspunse. Am putea să ne oprim la o benzinărie şi să fii recunoscut de cineva. De nu ştiu ce fată aflată în maşina din spate, care ar începe să trimită mesaje la toate prietenele ei. Ar putea să ne urmărească fotografii, pe motociclete.

Se întrerupse şi clătină din cap.

— Pe *tine.* Ar putea să te urmărească fotografii, pe motociclete. Şi-aşa o să fie destul de complicat, şi fară să-l am pe Graham Larkin în calitate de copilot.

Felul în care-i pronunţase numele îl ustură, de parcă ar fi fost o persoană pe care ea nici măcar n-o cunoştea, dar refuza s-o lase în pace. Ajunseseră acum în bucătărie, şi Ellie deschise uşa frigiderului, zgâindu-se la rafturile lui de parcă ar fi uitat ce căuta acolo, mai întâi de toate. El veni lângă ea, simţind răcoarea artificială pe gambele dezgolite.

— Trebuie să fac asta singură, mai zise ea, pe un ton mai blând.

Din locul în care se oprise, putea să-i vadă pistruii presăraţi pe umărul palid, şi să-i simtă mirosul

şamponului, ceva dulceag, de genul lavandei. Înghiţi cu greu, dar nu zise nimic.

După câteva clipe, Ellie scutură din cap.

— Ești prea bătător la ochi, zise ea din nou, numai că, de data aceasta, vocea îi sună ezitantă, şi Graham se mai apropie cu un pas.

— Atunci, hai să nu mergem cu maşina, propuse el, fiindcă tocmai începea să i se contureze o idee în minte.

Ea întoarse capul, numai puţin, însă destul ca să constate că era prinsă între Graham şi uşa frigiderului.

— Atunci, cu ce? întrebă, iar el zâmbi.

— O să mergem cu barca.

De la: EONeill22@hotmail.com
Trimis: joi, 4 iulie, 2013 7:18AM
Către: GDL824@yahoo.com
Subiect:

Sunt cu câteva minute în întârziere, dar ne vedem acolo. Pot doar să presupun că tu vei fi cei cu mustaţă…

19

Se înţeleseră să se întâlnească în port peste o oră.

Graham se duse să ia vreo câteva lucruri din oraş, inclusiv cheile de la Go Fish, din rulota cu recuzită, în timp ce Ellie bâjbâi pe laptop, încercând să planifice itinerariul de la Henley la Kennebunkport. Din câte află, dacă se

descurcau cu bine, puteau să facă doar puţin peste două ore până acolo. Nu era nici şapte, aşa că, şi dacă s-ar fi răspândit veştile devreme, tot ar li putut să ajungă înaintea lor.

Afară, cerul oferea deja premisele unei zile perfecte de vară, iar apa se întindea, la fel de vastă şi de nemişcată ca un gigantic covor albastru. În timp ce trecea prin oraş, cu rucsacul ei greu pe umeri, Ellie estimă calităţile planului lor cam în acelaşi fel în are ar fi putut calcula avantajele unui cornet de îngheţată în plus (calciu) sau a câtorva minute suplimentare de somn (energie). Erau zeci de căi prin care putea încerca să justifice luarea bărcii, însă principala era că, astfel, evitau cel mai important obstacol din planul ei anterior: acela că ar fi fost nevoită să împrumute, cumva, maşina mamei. Încă se gândea cum ar putea să rezolve această problemă aparte când apăruse Graham, plin de încredere şi de convingere, şi ea se lăsase luată de valul entuziasmului lui.

Adevărul era că n-avea importanţă cum ajungea acolo: cu maşina, cu barca, sau cu un balon cu aer cald. Indiferent cum ajungea, finalitatea urma să fie aceeaşi: ea urma să-şi întâlnească tatăl. Iar gândul că va sta în faţa lui, în timp ce el va încerca să-şi dea seama precis cine e ea – o umbră de derută în ochi, sau, mai rău, poate ceva chiar mai respingător, o expresie de sâcâială –, aproape că era prea dureros ca să-l mai analizeze.

Motivul pentru care se ducea să-l caute era simplu: avea de gând să-i ceară bani. Dar, în acelaşi timp, ştia că era mult mai complicat.

În apropierea oraşului, drumul cobora faţă de pădure, curbându-se spre apă, iar acolo unde atmosfera, în mod normal, ar fi fost plină de zgomotele ambarcaţiunilor – clopotele cu dangăte profunde, zbieretele sirenelor – acum se auzeau doar notele discordante ale fanfarei care-şi acorda instrumentele pe spaţiul verde. În depărtare, Ellie zărea o ceaţă de roşu, alb şi albastru, în obişnuitul haos cu mâncare, muzică şi jocuri, care dădea culoare festivităţilor, şi conta ca toate acestea să-i distragă mama, ceva mai târziu, când fără îndoială îi va trece prin minte că nu-şi văzuse fiica toată ziua.

Când pătrunse pe lunga pasarelă, zorindu-se pe lângă prăvălia cu momeli, acum cu obloanele trase, îşi lungi gâtul să vadă dacă Graham era deja la bordul bărcii. Echipa de filmare primise bilet de voie pentru ziua aceea, şi Ellie ştia că partea cea mai riscantă va consta în a ieşi neobservaţi din port. Întreaga populaţie a oraşului se afla în centru la ora aceea, însă nu avea să treacă mult până când unii vor veni să se urce în propriile ambarcaţiuni. Astăzi era o zi pentru navigaţie şi băutură, o zi în care să pluteşti sub soarele dogoritor până când pe cer avea să se aştearnă întunericul, şi focurile de artificii să-l mâzgălească peste tot. Deocamdată, se consola cu ideea că, şi dacă i-ar vedea cineva, tot n-ar putea să le ghicească planul; singura care o nelinişte a era mama ei.

Apropiindu-se de poarta pentru intrarea în port, Ellie fu uimită s-o vadă pe Quinn ceva mai departe, în faţa ei, pe drum. Era derutant să nimerească peste ea aici, tocmai acum, şi nu-şi putu stăpâni senzaţia că o prindea pe

nepregătite. Erau încă suficient de departe ca să se fi putut preface că n-o observă, însă când li se întâlniră privirile, remarcă o aproape imperceptibilă ezitare a paşilor lui Quinn, o cât de mică întrerupere în elanul ei. Ellie îi adresă un zâmbet, iar prietena ei se opri, cu şovăială, după doar câţiva paşi, privindu-se amândouă pe deasupra răzorului cu flori galbene care separa pasarela de strada paralelă cu ea.

— Bună, o salută Ellie, iar Quinn îi oferi un zâmbet politicos.

Avea pe ea o bluză albastră de la Sprinkles, şi Ellie avu nevoie doar de o clipă până să-şi dea seama care anume era.

— Ai reuşit să-i scoţi petele, remarcă, zâmbind, şi ceva se trezi la viaţă în ochii lui Quinn, acolo unde până acum nu fusese decât o răceală întreţinută cu grijă.

— N-au ieşit prea grozav, răspunse ea, ridicând bluza de tiv ea s-o examineze. Însă celelalte ale mele erau murdare.

Când îşi ridică iar privirea, păru să se gândească la ceva.

— Încă rămăsese să ţi-o dau înapoi pe a ta.

— Păstreaz-o, îi zise Ellie, iar Quinn zâmbi; de data asta, le-a binelea. Măcar atât pot să fac, în calitate de specialist vestimentar al tău.

— Ziua aia a cam fost un dezastru, zise Quinn, şi Ellie îşi dădu seama că nu se referea numai la milk-shake. Vorbea în ansamblu, despre tot ceea ce se întâmplase de când sosiseră în oraş rulotele echipei de filmare.

— Auzi… începu Ellie, însă Quinn o întrerupse.

— Vii mai târziu la petrecere, da? o întrebă, pe un ton

vesel.

Merseseră împreună încă de când erau mici, an după an, alergând pe iarbă cu câte o prăjitură într-o mână şi artificii în cealaltă. Când aveau zece ani, şterpeliseră o cutie întreagă cu petarde şi se furişaseră pe plajă spre sfârşitul serii, făcându-le să explodeze una câte una, ceea ce, de atunci, devenise o tradiţie. Din cauza tuturor celor întâmplate în vara aceasta, Ellie presupusese că va fi anul în care tradiţia va înceta să existe. Însă acum, după felul în care o privea Quinn, nu mai era atât de sigură.

Aruncă o privire în direcţia bărcilor.

— Nu ştiu, răspunse încet, mirată să constate că avea gâtul ca strâns de o menghină.

Îşi dorea să-i fi putut spune lui Quinn unde se ducea. Ele două mereu trecuseră împreună prin toate – aventură după aventură, expediţie după expediţie – dar acum se creasе distanţa asta îngrozitoare, şi se strădui să nu se gândească la câte rataseră, toate momentele mărunte şi importantele cotituri petrecute în ultimele câteva săptămâni în viaţa fiecăreia, fără ştirea celeilalte.

Quinn o privi, încreţindu-şi fruntea.

— Nu ştii?

— Am o treabă de rezolvat, zise ea, încercând o explicaţie cât mai apropiată cu putinţă de adevăr. Dar sper să mă pot întoarce la timp.

Cu coada ochiului, îl zări pe Graham apropiindu-se din cealaltă direcţie, şi răsuflă uşurată când îl văzu cotind spre barcă, îşi mută privirea la loc spre Quinn.

— Tu o să fii acolo?

Quinn făcu semn că da.
— Cu Devon?
— Normal, replică ea, pe un ton tăios, însă apoi își dădu seama și ezită pentru o secundă, înainte de a încuviința din cap. Și Graham?
— Nu știu, răspunse Ellie, cu sinceritate.
Quinn dădu impresia că stă să se gândească, în timp ce trăsăturile ei își pierdură asprimea care în ultima vreme devenise atât de obișnuită când se aflau împreună.
— Ei, atunci, poate o să ne întâlnim.
— Așa sper, răspunse Ellie, străduindu-se să nu se arate prea nerăbdătoare.
Însă fu copleșită de o bruscă și puternică dorință ca lucrurile să redevină așa cum fuseseră. Își dorea să stea în picioare pe plajă și să privească artificiile, cum se rotesc pe cerul întunecat. Și-o dorea pe Quinn alături. Nu pe Quinn, aceasta din fața ei, mai precis, ci pe cea veche. Și-o dorea pe prietena ei cea mai bună.
— Sunt în întârziere, îi zise ea, iar pentru auzul lui Ellie, replica sună în genul cel mai neplăcut de expediere. Trebuie să plec, adăugă Quinn.
— Bine, îi răspunse. Mi-a făcut mare plăcere să te văd.
Expresia de pe chipul lui Quinn era greu de descifrat, și dură mult timp până ca ea să-i dea replica, atât de mult, încât Ellie era convinsă că n-o să mai spună absolut nimic.
— Știi, cu e-mailul tău, rosti ea, într-un târziu. N-am mai avut ocazia să-ți răspund…
— Nu-i nimic, se grăbi să zică Ellie, și Quinn mai avu un moment prelungit de ezitare, după care clătină din cap, cu

duioşie în ochi.

— O să ardă soarele azi, zise ea. Nu uita să-ţi dai cu loţiune protectoare.

Ellie zâmbi.

— Nu uit, răspunse, însă ceea ce gândea era de fapt: mulţumesc. Ceea ce gândea era: bine ai revenit.

În timp ce-şi continua drumul spre intrarea în port, avu o stranie senzaţie de efervescenţă, o sprinteneală care o purta spre barcă. Ţipetele pescăruşilor se auzeau, stridente, peste vuietul înfundat al valurilor, şi totul părea că sclipeşte în bătaia soarelui. Dimineaţa parcă era un bol pentru mixat, aşteptându-şi doar ingredientele: dădea un sentiment de posibilitate, de promisiune că avea să se întâmple ceva.

Când deschise poarta care ducea spre docuri, îl văzu pe Graham aşteptând-o lângă barcă, arătând derutant de atrăgător până şi în hainele mototolite de ieri. Îi cercetă chipul, căutând vreun semn al unei posibile discuţii cu Harry în timpul cât fuseseră despărţiţi, vrând să evalueze dacă s-o fi produs vreo schimbare, însă nu găsi acolo nimic, în afara obişnuitului său zâmbet, un zâmbet care părea să fie numai pentru ea.

— Ahoi[27], zise el, ridicând o mână când ea ajunse mai aproape. Gata pentru lansarea la apă?

— N-au avut nimic împotrivă să iei barca împrumut? îl întrebă Ellie, în timp ce el îi întindea mâna, ajutând-o să se

---

27 Strigăt marinăresc care la origine era folosit pentru semnalarea apropierii unei alte ambarcaţiuni. Ulterior, a început să fie întrebuinţat şi ca formulă de salut.

suie la bord.

Sări peste spaţiul dintre tribordul ambarcaţiunii şi doc, aterizând nesigură pe scândurile punţii. Barca era mult mai mare decât i se păruse de la distanţă, dar şi mai veche: nu făcută astfel încât să pară veche, aşa cum presupusese, ci veche de-a binelea. Aproape că se aşteptase să i se pară contrafăcută, mai degrabă ca o butaforie din filme, decât o barcă în toată legea pentru pescuit homari, însă în afara câtorva chingi metalice prinse de borduri pentru prinderea şi fixarea camerelor pe timpul filmărilor, nu se vedeau alte semne ale unei producţii cinematografice.

— Totul e perfect, rosti Graham, pe un ton voios, urcându-se după ea.

Apele păreau liniştite, însă deja Ellie simţea puntea legănându-se sub picioarele ei, aşa că se ţinu de umărul lui Graham şi-şi lăsă rucsacul pe o bancă din lemn montată în dreptul babordului. În faţă era o cabină micuţă, închisă cu geam, şi o timonă cu aspect de modă veche pentru căpitan. În spate, mai multe capcane pentru homari, goale, se ciocneau între ele, şi câteva geamanduri roșii se rostogoleau înainte şi înapoi, odată cu valurile.

Ellie păşi peste unul dintre numeroasele odgoane care stăteau, strânse colac, în diverse locuri de pe punte. De sus, din deal, acordurile fanfarei pluteau până spre apă. Erau programaţi să cânte toată ziua, ştia bine, iar dacă avea să se oprească pe-acolo mai târziu, după-amiaza, sau chiar seara, îi va găsi interpretându-şi cu aceeaşi energie piesele, pline de forţă şi de alămuri şi de patriotism, un perfect acompaniament pentru startul unei expediţii maritime.

— Eşti gata pentru plecare? îl întrebă pe Graham, care tocmai examina numeroasele cadrane din cabina pentru pilotaj.

Brelocul din mâna lui avea prins de el un dop plutitor portocaliu, pentru eventualitatea în care ar cădea peste bord.

— Sigur, răspunse el, întinzându-i cheile. Ellie îl privi nedumerită.

— Credeam c-o să conduci tu.

— Ce?

Ea făcu semn cu capul spre cheile care continuau să se legene în mâna lui.

— Nu conduci tu? îl întrebă. Doar a ta a fost ideea.

Graham clătină din cap.

— E o barcă pentru pescuitul homarilor, zise, şi văzând că ea nu reacţionează, făcu ochii mari, de parcă afirma ceva cât se poate de evident. Tu eşti din Mâine, preciză el.

— Şi, prin urmare, tu presupui că ştiu să conduc o barcă pentru pescuit?

— Păi, mda, zise el. Nu ştii?

— Arăt eu a pescar de homari? replică ea, încruntându-se. Credeam că tu ştii. Te-am văzut pilotând alaltăieri.

El o privi dezorientat.

— Când?

— Când filmai.

— Asta era în film, gemu el. Jucam doar.

Ellie oftă.

— Bun, şi-atunci, cum de ţi-au împrumutat barca, dacă nu ştii s-o pilotezi?

— N-am zis niciodată că mi-ar fi împrumutat-o.

Avu nevoie de câteva clipe până să descifreze informaţia, iar când izbuti, îi expedie un pumn în umăr.

— Îţi baţi joc de mine? strigă ea. Ai furat cheile?

— Doar ţi-am spus, se justifică el, frecându-şi umărul lovit. N-o să-i deranjeze dac-o luăm cu împrumut.

Ellie deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc. Se întoarse şi se duse spre capătul celălalt al bărcii, de unde privi oraşul, încercând să-şi dea seama dacă nu era prea târziu să se ducă după maşina mamei.

Tot acolo era când îşi făcu apariţia Graham lângă ea.

— Nu-i nimic, zise el. Ştiu, cât să ne descurcăm.

— Cum asta? îl întrebă ea, fără să-l privească.

— M-au pus să iau câteva lecţii înainte de filmare. Suficient cât să ajungem acolo şi înapoi. Mi-am închipuit doar că tu eşti mai expertă.

Ellie îşi întoarse faţa spre el.

— Pentru că sunt din Mâine.

— Pentru că eşti din Mâine, încuviinţă el.

— Ei bine, să știi că am pilotat barca pentru schi nautic a lui Quinn. Ani de-a rândul, mărturisi ea. Dar asta arată cu totul altfel.

— O să ne dăm noi seama cum merge, o asigură el. Noi doi.

— Noi doi? repetă ea, iar el îi răspunse cu un zâmbet ruşinat.

— Mă rog, mai mult tu.

Ea întinse mâna cu palma desfăcută în sus, iar el lăsă cheile să cadă.

— Înseamnă că alaltăieri ai jucat chiar foarte bine, îi zise Ellie, pentru că arătai ca un căpitan de navă în toată regula.

— Atunci, nu trebuie să-ţi faci griji, replică el, conducând-o înapoi spre partea din faţă a ambarcaţiunii. Dacă mi-ai fi văzut şi celelalte filme, ai fi ştiut că mai sunt şi magician.

— Hopa.

— Ce e?

— Mi-am uitat telefonul Şi?

— Şi, acum nu mai am cum să-ţi scriu e-mailuri.

— Atunci, bănuiesc că va trebui doar să vorbim.

20

Imediat cum ieşiră din port – prin întortocheatul labirint i Ic balize şi docuri – Graham se destinse. Apele oceanului se aşterneau în faţa lor, cu valurile albastre-verzui şi crestele lor albe, ca nişte prăjituri uriaşe presărate cu zahăr pudră, până hăt departe, la linia subţire unde cerul mai deschis la culoare întâlnea oceanul mai întunecat într-o perfectă simetrie. Totul sclipea sub privirea soarelui, şi Graham închise ochii în bătaia vântului şi a stropilor din siajul produs de-o parte şi de cealaltă, i bărcii, în timp ce spinteca apa.

Lângă el, Ellie stătea cu o mână pe timonă, răsucind-o din când în când, ba în stânga, ba în dreapta, minuscule ajustări care rămâneau neobservate în timp ce barca gonea

înainte, lăsând în urmă o dâră de spumă albă. La început, nu vorbiră mire ei: vântul le şuiera prea puternic în timpane. Dar, chiar şi fără cuvinte, exista în momentul acesta al lor o anume complicitate pe care o simţeau mai intens decât tot restul. *Împreună*, *reuşiseră să evadeze*.

— Vezi? strigă Graham, pe deasupra vântului, iar Ellie îşi înclină capul spre el. Eşti o profesionistă.

Ea ridică din umeri.

— Se pare că nu diferă chiar atât de mult de pilotarea bărcii pentru schi nautic.

Ultima oară când ajunsese el în larg, Olivia fusese cea care-i stătuse alături, şi-şi amintea că între două duble îşi tot ştergea picăturile de apă de pe faţă şi se încrunta. Nu mai aveau decât două zile de filmare rămase, şi Graham ştia că ea era entuziasmată la gândul întoarcerii în L.A. Pentru ea, filmarea aceasta nu era altceva decât un timp pierdut, o deloc bine-venită pauză în viaţa ei obişnuită, care consta în şedinţe foto şi petreceri de fiţe, manichiură şi întruniri.

Acum, însă, când Ellie se întorsese la el, Graham simţi apropierea ultimei zile cu un profund sentiment de groază. Aveau să-i lipsească momentele când urmărea cu privirea ieşirea bărcilor la pescuit, dimineaţa, soarele, scăldând spaţiul verde din centru, sunetul valurilor, care părea să te urmeze pretutindeni. Şi, evident, avea să-i lipsească Ellie. Încă nu era pregătit să-şi ia rămas-bun, iar gândul referitor la momentul acesta era unul pe care şi-l tot alunga din minte cu o frecvenţă alarmantă.

— Pot să încerc? întrebă, şi Ellie se dădu deoparte,

ţinând totuşi uşor timona cu două degete, până când fu sigură că el a apucat-o cum trebuia.

Graham privi cu atenţie prin geam, urmărind cum se ridica şi cobora botul ambarcaţiunii ca un balansoar.

— Eşti un talent înnăscut, îl lăudă ea.

Şi, spre surprinderea lui, Ellie se rezemă de el, găsindu-şi sprijinul sub braţul lui liber, cu care el îi încolăci umerii. Se jena de cât de înalt îl făcea să pară poziţia aceasta, cât de matur, cu o mână pe timonă şi cu fata lui alături; deodată, îşi îndreptă spinarea, îşi ridică bărbia şi scoase un suspin de fericire.

— Cred că mi-am descoperit noua chemare, îi zise, iar ea râse şi se desprinse din nou de el, iute ca o fâţă.

Se duse la rucsacul ei, şi scoase din el o sticlă cu apă, din care luă o gură, apoi i-o întinse lui Graham, care însă refuză, scuturând din cap.

— Mă simt ca Ahab, zise el. Plecat într-o nouă expediţie.

— Să sperăm că va fi mai cu noroc de data asta.

— Va fi, îi garantă el.

— Şi, dacă n-o fi, măcar ţi-ai descoperit o carieră alternativă la chestia asta cu actoria, glumi ea. Navigator pe mările şi oceanele lumii.

— Nu e cea mai rea variantă posibilă, aprecie el. În orice caz e mai bine decât în L.A.

Ea se aşeză pe una dintre băncile întinse de-a lungul ambelor lat un ale bărcii, un loc pentru depozitarea tachelajului, a năvoadelor şi a balizelor.

— Nu ştiu, zise. Probabil că nici circul nu consideră că oraşele în care poposeşte ar fi plictisitoare.

— Ce vrei să spui, că eu aş fi circul?

Ea zâmbi.

Spun că eşti un clovn, în orice caz.

— Mersi, replică el, râzând, cu privirea îndreptată spre țărm, unde mai multe locuinţe enorme stăteau cocoţate pe coasta stâncoasă.

Trecură pe lângă o iolă, și perechea de la bordul acesteia le făcu semne de salut. Graham ridică şi el o mână, ca răspuns.

— Asta o să înrăutăţească situaţia, nu-i aşa? îl întrebă Ellie, când îşi întoarse capul spre ea. Faptul că ai luat barca.

— S-ar putea, admise el, ridicând din umeri. Totuşi, doar nu facem contrabandă cu droguri, sau alte alea.

Ea îl privi pieziş.

— Ciocolata se pune?

— Nu, sunt destul de convins că e permisă de lege.

— Bun, zise ea, scoţând o pungă cu bomboane de ciocolată din rucsac şi aruncând-o spre el.

Graham o prinse cu o mână, apoi propti cârma cu antebrațul ca s-o poată desface. Ciocolata se înmuiase din cauza soarelui, şi i se topi pe limbă. Simţi cum i se răspândeşte o anume căldură în tot pieptul, şi-şi dori să fi putut rămâne amândoi aşa, în larg, toată ziua. Cu toate acestea, ştia că sunt într-un fel de misiune, ceea ce se vedea în fiecare mişcare a lui Ellie: o senzație de hotărâre îndârjită.

— Şi, ai emoţii? o întrebă, întinzându-i înapoi punga. La gândul c-o să-ţi vezi tatăl?

Ea încuviinţă, cu buzele strânse într-o linie dreaptă.

— Ai vreun plan?

De data asta, ea nu-i răspunse, ceea ce-l făcu pe Graham să se întrebe dacă nu cumva cuvintele i-or fi fost luate de vânt: aproape avea impresia că ea nu-l auzise. Însă după câteva clipe ea își ridică pe frunte ochelarii de soare, şi el putu să-i vadă din nou ochii verzi, ţintuindu-l cu o asemenea intensitate, încât inima îi tresăltă la fel ca botul bărcii peste valuri.

— Ţi-aduci aminte de cursul meu de poezie? îl întrebă ea, dar nu-i mai dădu timp să şi răspundă. E mare lucru să fii selectat pentru participarea la el. Iar eu chiar vreau să mă duc.

— Parcă era vorba că te duci, zise el, încreţindu-şi fruntea.

— Mă duc, afirmă ea, cu un pic cam prea multă ardoare. Dar încă n-am destui bani. Şi nu există burse.

Graham trase pripit aer în piept şi-o aşteptă să continue, înghiţindu-şi întrebarea pe care ar fi vrut s-o pună, conştient fiind de faptul că ar fi total nepotrivită în clipa aceasta: momentul i se părea delicat, lesne de destrămat, aşa că preferă să tacă.

— O să-i cer lui restul de bani, mărturisi ea, şi cuvintele îi ieşiră ca un torent. Mamei nu pot să-i cer atât de mulţi, şi el doar nu duce lipsă.

— Câţi… începu el, neputând să se mai abţină, însă ea îl întrerupse, ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Şi am impresia că măcar cu atât îmi e dator, adăugă Ellie, râcâind cu unghia o crăpătură a lemnului. Atâţia ani, şi nimic. Şi doar n-aş folosi banii pentru ceva nebunesc, sau

frivol, ca o maşină nouă, sau un tatuaj.

Graham ridică din sprâncene.

— Corect, zise.

— Banii sunt pentru şcoală, argumentă ea. Sunt pentru Harvard.

Contrar tuturor îndemnurilor raţiunii, el îşi drese glasul şi puse întrebarea.

— Câţi bani ţi-ar mai trebui?

Ea îşi ridică privirea, întâlnind-o pe-a lui.

— O mie de dolari, răspunse încet, cuvintele aproape pierzându-se în bătaia vântului; apoi, îşi lăsă din nou capul în jos.

O mie de dolari, repetă Graham în sinea lui, ruşinat de cât de mică i se părea o astfel de sumă. Îşi aminti de banii cu care-l ţinuseră părinţii lui în şcoala particulară, cât de enormă i se părea cheltuiala pe vremea aceea, cât de multe sacrificii făcuseră pentru asta. Acum, lucrurile stăteau altfel. O mie de dolari. Nu mai departe de luna trecută, îi plătise aproape dublu unui constructor ca să-i facă un ţarc pentru Wilbur în casă, în fundul spălătoriei. Văzuse cum colegii lui de filmare cheltuiseră o astfel de sumă pentru o masă festivă, şi era convins că numeroasele poşete împrăştiate prin toată rulota Oliviei valorau cel puţin atât, probabil şi mai mult.

Îşi întoarse privirea spre umerii încovoiaţi ai lui Ellie, cum stătea acolo, pe bancă. Pentru ea, o mie de dolari însemna evident un obstacol de netrecut, îndeajuns cât s-o aducă pe o barcă furată în căutarea tatălui de care fusese înstrăinată. Cât de simplu i-ar fi fost să-i scrie un cec, sau

să-i întindă un teanc gros de bancnote, sau să-i facă o surpriză, expediind suma la Harvard fară să-i sufle o vorbă. Însă aici nu erau într-un film, iar el o cunoştea îndeajuns cât să-şi dea seama că ea nu l-ar considera un erou, şi nici nu şi-ar arunca braţele pe după gâtul lui, recunoscătoare. Exista la ea acea fragilă mândrie care nu i-ar fi permis niciodată să accepte un astfel de act caritabil. Era o problemă pe care trebuia să şi-o rezolve singură.

— Dar dacă… începu Graham, lipindu-şi umerii drepţi de geamul cabinei. Dacă el o să te refuze?

În spatele lui, Ellie îşi lăsă mâna să-i atârne peste bord, trecându-şi degetele prin jetul de apă.

— Atunci, n-o să mă mai duc, răspunse, hotărâtă. Dar cum ar putea să mă refuze?

Ceea ce nu mai spuse Graham – ceea ce nu spuse niciunul dintre ei – era că senatorul în mod sigur ar refuza-o, dacă ar fi ca întâmplarea din seara trecută să ajungă în articolele presei de scandal tocmai când el îşi accelera procesul strângerii de fonduri pentru campanie. Graham înţelese acum de ce se grăbise ea atât de mult să plece. Încerca să ajungă înaintea ştirilor.

Ea se ridică şi ocoli pe lângă el, întinzând mâna şi preluând timona. El se dădu deoparte, lăsând-o să piloteze, iar ea trecu motorul într-o treaptă superioară de viteză, şi barca îşi ridică botul deasupra apei, accelerându-şi deplasarea.

Privind dincolo de bord, Graham zări umbrele întunecate ale peştilor, în imediata apropiere a suprafeţei. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că s-ar fi aflat aici, în larg, în

clipa asta, împreună cu tatăl lui, cu undiţele atârnând deasupra apei, şi o tăcere comodă între ei, în timp ce aşteptau ca peştele să muşte.

Ţărmul era mai aspru pe-aici, impunătoarele reşedinţe lăsând locul mai măruntelor căsuţe de pescari, ceea ce-l făcu să se gândească la toate celelalte cupluri tată-fiu care poate că-şi strângeau chiar în clipa aceasta echipamentele pentru pescuit, pregătindu-se să-şi petreacă sărbătoarea într-o companie tăcută. Totul părea atât de paşnic, de senin, cu căsuţele acelea presărate pe mal. Cât de mult i-ar fi plăcut şi lui să aibă o casă acolo: deloc luxoasă, doar o căsuţă ridicată de-a lungul coastei, un loc pe care să-l viziteze ori de câte ori s-ar sătura de peisajul artificial din Los Angeles, o modalitate de a păstra cu el bucata aceasta de lume chiar şi după ce avea să plece.

— Hei, zise deodată, răsucindu-se spre Ellie şi arătându-i spre ţărm. Ştii ce localitate e aici?

Ellie se întoarse să privească, după care scutură din cap a negaţie.

— De ce?

— Mi se pare drăguţă, atât.

— Caută pe hartă, îi sugeră ea, iar el îşi pipăi buzunarul în căutarea telefonului, abia apoi amintindu-şi că-l uitase la hotel.

Nu-l lăsase intenţionat, şi-i constatase lipsa doar când ieşeau din port, însă nu i se păruse că ar fi momentul cel mai nepotrivit ca să renunţe la ceea ce-l ţinea legat de restul lumii. Nu voia să audă pe nimeni într-un astfel de moment, nici pe Harry, nici pe Rachel, nici pe Mick, nici pe

oricine altcineva. Fără telefon, crezuse că s-ar putea să se simtă dezrădăcinat, însă tot ceea ce simţea era libertatea.

— Pe-al meu nu-l am la mine, ai uitat? zise el. Mi-l împrumuţi puţin pe-al tău?

Ea îşi lăsase telefonul pe tabloul de bord din faţa ei, aşa că-l împinse spre el. Graham porni aplicaţia cu hărţi, aşteptând-o să găsească poziția şi privind dansul lent al pixelilor care se aranjau la locurile lor pe ecran. Vântul îi zbârli părul de pe frunte, şi el îşi încordă privirea spre clopotniţa bisericii care se înălţa printre copacii aflaţi de-a lungul coastei, ideea unei viitoare case acolo prinzând contururi din ce în ce mai solide în mintea lui.

Tocmai se pregătea să-i spună lui Ellie ceea ce gândea, când trecură prin spatele unei alte ambarcațiuni, şi barca lor se săltă ca o piatră azvârlită razant cu suprafaţa apei, iar telefonul îi zbură din mâini, plutind şi învârtindu-se cu încetinitorul până când căzu, fără zgomot, în apă. Suprafaţa acesteia era prea înspumată ca să mai poată vedea măcar o unduire, şi oricum, în cele câteva secunde care-i trebuiră ca să se liniştească, probabil că micul paralelipiped metalic ajunsese aproape de fundul nisipos al oceanului.

— Ăăă… zise el, încă stând cu spatele spre Ellie.

— Ce e? se interesă ea.

— Telefonul tău…

— Nu-mi spune!

— Mă tem că înoată acum împreună cu peştii, zise el, apropiindu-se şi adresându-i o privire care spera să exprime suficient regret. Îmi pare foarte rău, adăugă. Pur şi simplu, mi-a alunecat.

Ea scoase un geamăt.
— Îţi cumpăr unul nou.
— Asta nu mă ajută prea mult în momentul de faţă, replică ea. ÎI foloseam pentru navigaţie.
El privi dincolo de botul bărcii. Se vedeau câteva iole în depărtare, şi o bărcuţă cu motor cărând după ea un schior nautic, iar în stânga, aproape de ţărm, apa era împestriţată de balize, toate având în vârf câte un pescăruş în repaus. Localitatea în care-şi dorise cu disperare să se mute acum doar câteva clipe rămăsese în urma lor, pierdută deocamdată.
— Totuşi, putem să vedem oraşul de-aici, nu?
Ellie ridică din umeri.
— Nu e ca o gară, zise ea. Oraşele nu sunt etichetate. Şi nu ştiu cum o să ne dăm seama care anume o fi.
— Sunt sigur c-o să fie o grămadă de case mari.
— Aşa cred, îl aprobă ea, însă colţurile gurii i se lăsaseră în jos, iar privirea îi trăda îngrijorarea.
— Putem oricând să întrebăm pe cineva, încercă el s-o liniştească.
— Dar cum? întrebă ea. Semnalizând cu fum?
— Facem cu mâna.
Ea îşi privi ceasul de la mână şi oftă.
— E abia unsprezece, zise. Probabil că încă mai e ceva timp.
— OK, exclamă el. Atunci, o să fim cu ochii în patru.
— OK, repetă ea.
Deasupra lor, un pescăruş scoase un ţipăt prelung. Graham îşi lăsă capul pe spate ca să-l privească,

întrebându-se cum ar putea arăta, văzută de sus, imaginea bărcilor răspândite până departe pe apă, ca o reflexie în oglindă a păsărilor răsfirate pe cer. Şi, în mijlocul tuturor, barca lor, *Go Fish*, trecând hotărâtă pe lângă înşiruirea de localităţi identice, purtându-i din ce în ce mai departe de-a lungul coastei, lăsând în urmă doar o dâră de spumă, un fel de firimituri care să-i călăuzească pe drumul de întoarcere.

— Ştii cumva vreo glumă marinărească bună? Am una despre pescăruşi.
— Zi-o.
— Ştii de ce mănâncă pescăruşii peşte?
— De ce?
— Pentru că, dac-ar mânca pere, ar fi peruşi.

21

Soarele îi urma precum un reflector, făcând ca totul să sclipească sub intensitatea dogorii sale. Ellie îi simţea căldura pe umeri şi la ceafa, în vârful nasului şi pe linia palidă a scalpului vizibilă prin părul ei roşu. Trecuseră deja mai mult de două ore, şi ei încă navigau la întâmplare.

Graham se scărpină pe fruntea care începuse să-i ardă. De dimineaţă, uitase să ia loţiune protectoare, iar acum rămăseseră şi Iară apă. La răstimpuri, mai scădeau viteza, încetinind suficient cât să le poată face semne celor de pe bărcile pe lângă care treceau şi să-şi strige întrebarea peste intervalul albastru. Uneori, li se arunca un răspuns –

probabil încă o jumătate de oră, cel mult, sau încă patru orașe, maximum – însă alteori erau întâmpinați doar cu priviri nedumerite sau cu ridicări neputincioase din umeri.

Ellie se tot străduia să-și domolească neliniștea care se înălța și cobora ca o parașută înăuntrul ei. Își dorea să fi fost acum înapoi în Henley, bând limonadă roz dintr-un pahar din plastic presărat cu stelele drapelului american. Însă, dacă tot era să facă asta – și trebuia s-o facă, nu doar pentru bani, ci și din alte motive, pentru toate lucrurile care rămăseseră nespuse în toți acești ani – atunci voia s-o facă neapărat acum.

Auzi un ciocănit din spatele ei și se întoarse spre Graham, care stătea cu o mână pe timonă. Privea încruntat micile cadrane presărate pe tabloul de bord și, sub ochii ei, ridică un deget și ciocăni iar pe unul dintre ele. Simți în tălpi cum ceva, din adâncul bărcii, scoate un geamăt de împotrivire, în timp ce viteza scade treptat.

— Care-i problema? se interesă, apropiindu-se de el.

Apucă maneta și-o împinse înainte, dar în locul așteptatei țâșniri, se auzi un bolborosit ușor, apoi un clănțănit alarmant, apoi motorul se opri complet, iar acul cadranului pe care-l studia atât de concentrat Graham – după cum își dădu seama Ellie, prea târziu, era indicatorul de combustibil – căzu în dreptul cifrei zero cu o inflexibilă hotărâre.

Graham își ridică privirea spre ea, formând din buze un mic o de surprindere și, pentru un scurt și fragil moment, Ellie simți cum i se pune un nod mare în gât. Ochii o usturau din cauza salinității și simțea deja cum se

instalează insolaţia, atât de acut, încât o făcea să tremure. Uite-aşa, pluteau în apropierea coastei, fară o picătură de combustibil în rezervorul bărcii furate. În urma lor, erau reporterii, fotografii şi consecinţele. Erau mama lui Ellie şi managerul lui Graham şi groaznica amintire a serii trecute. Însă ce-i aştepta în faţa lor nu era cu mult mai plăcut, iar acum erau prinşi undeva la mijloc, şi ochii o usturau de lacrimile neputinţei prezente.

Îl simţea lângă ea pe Graham aşteptându-i reacţia, complet nemişcat, ca un cerb prins între bătaia unei puşti şi a alteia. Însă când reuşi în sfârşit să se adune suficient cât să-şi poată ridica privirea spre el, fu uluită să descopere că el se străduia să-şi stăpânească râsul.

— Nu e nimic amuzant, îl certă ea.

El încercă să-şi recapete seriozitatea, însă nu se mai putu abţine, şi hohotul îi scăpă liber. În momentul acela, arăta ca un star de cinema, cu ochii lui albaştri ca apele care-i înconjurau, cu capul încoronat de soare, părând la fel de unduitor şi nedesluşit ca tot restul peisajului. Simţi brusc un imbold să se ridice pe vârfuri şi să-l sărute, şi senzaţia de panică i se dizolvă sub privirea lui. În definitiv, părea să-i transmită, ce pretext mai bun ar fi putut găsi ca să stea acolo ore în şir, numai ei doi, la cheremul mareelor?

— E un pic amuzant, răspunse el, şi Ellie se apropie, prinzându-l de mâini.

— Poate, un pic de tot, recunoscu ea, însă exact când el îşi coborî capul, imediat înainte ca ea să şi-l ridice şi să-l sărute, aerul fu spintecat de urletul unei sirene din apropiere, aşa că amândoi se întoarseră şi văzură o barcă a

pazei de coastă repezindu-se spre ei.

Graham îi dădu drumul, iar Ellie se îndreptă, nesigură, spre parapet, de care se rezemă, privind cu ochii mari cum se apropie barca străină, cu botul mult ridicat în aer şi învolburând apa de jur-împrejur, într-o viteză alarmantă.

— Care ar fi şansele, întrebă Graham, ca ei să-şi fi dat seama că am rămas fără combustibil şi doar să ne vină în ajutor?

— Slabe, răspunse Ellie, a cărei inimă bătea cu putere.

Nu mai furase până acum nici măcar un pachet cu gume de mestecat, nu şterpelise niciodată vreo ţigară şi nici nu copiase la vreun test, însă acum, iat-o, pe cale să fie prinsă că a furat o barcă. Nu mai avea importanţă faptul că nu ea era cea care o furase. Ea fusese de acord cu planul. Din cauză că Graham o furase pentru ea, şi ea aproape că-şi simţi vinovăţia zugrăvită pe toată faţa în timp ce privea cum distanţa dintre cele două bărci scade cu iuţeală. Cealaltă era mai degrabă o navă, zău aşa, uriaşă, albă şi colţuroasă, cu farurile ei orbitoare, roşii, în vârf. După ce se apropie îndeajuns, un bărbat purtând ochelari de soare şi un vindiac portocaliu-aprins ridică o portavoce.

— Rămâneţi pe loc, vă rog, se auzi vocea lui, printre pârâituri. Nu puneţi în mişcare ambarcaţiunea.

— Nici să fi vrut, tot n-am putea, bombăni Graham.

— E de rău, şuşoti Ellie. Nu-i aşa?

— De bine nu e, recunoscu el, însă când o zări ce faţă face, se forţă să adopte un ton mai vesel. Dar n-o să avem probleme. E doar o neînţelegere. O scoatem noi la capăt.

Când nava pazei de coastă ajunse lângă a lor, bărbatul îşi

lăsă jos portavocea.

— Ambarcaţiunea aceasta a fost raportată ca fiind dispărută, strigă el. Ce ştiţi despre asta?

Graham îşi făcu mâinile pâlnie la gură ca să-i poată răspunde.

— Eu sunt de vină, domnule, strigă el. Doar am luat-o cu împrumut.

Ofiţerul îşi scoase ochelarii de soare şi miji ochii spre Graham.

— Tu eşti ăla, zise, arătând perplex. Din filme, adăugă.

— Exact, replică Graham, scuturând încurajator din cap. Sunt aici ca să filmez pentru unul nou şi ne foloseam de barca asta – unul dintre băieţii de la producţie v-a semnalat dispariţia, pot să pun pariu, aşa e? — Şi cred c-am uitat pur şi simplu să anunţ pe cineva.

Ellie se minună de uşurinţa cu care oferise explicaţia, de modul nonşalant în care eticheta întreaga poveste ca fiind o neînţelegere, ca şi de reacţia ofiţerului de la paza de coastă, care părea să înghită totul cu un aer meditativ. Ea, să fi fost în locul lui, s-ar fi împotmolit în poveste, fâstâcită şi emoţionată. Chiar dacă ar fi spus adevărul, ar fi reuşit cumva să pară vinovată.

— Scuzaţi-mă un minut, zise ofiţerul, ridicând un deget. Trebuie doar să verific.

Dispăru înapoi în cabina navei, iar Ellie se întoarse spre Graham.

Dar până să poată spune ceva, el o strânse de umăr, cu un gest liniştitor.

— O să fie bine, o asigură. Uneori, chiar e folositoare,

toată chestia asta cu recunoscutul.

Chiar şi aşa fiind, aşteptară într-o tăcere încordată. Câţiva practicanţi ai schiului nautic trecură vâjâind pe lângă ei, vestele galbene de salvare strălucind pe fundalul apei, şi un avion zbură i lestul de jos pe deasupra lor. Ellie nu purta ceas la mână, iar telefonul ei se afla acum undeva pe fundul Atlanticului, aşa că habar n-avea ce oră putea să fie, însă soarele îşi depăşise deja punctul de maxim al traiectoriei, şi-şi închipui că trebuie să fie trecut bine de amiază.

Când se întoarse, omul îşi scoase ochelarii de soare şi se scarpină la ceafa.

— Am vorbit cu tipul care a reclamat dispariţia, zise, aruncând o privire spre bucata de hârtie din mâna lui. Nu şi-a dat scama că dumneavoastră aţi luat-o. A zis că nu-i nicio problemă, numai s-o aduceţi înapoi întreagă.

Graham îi adresă un zâmbet şi ridică mâna, într-un mic gest de recunoştinţă.

Vă mulţumesc, domnule, zise. Îmi cer scuze pentru încurcătura produsă.

Ofiţerul încuviinţă, şi tocmai se pregătea să se întoarcă şi să plece, când îl strigă Ellie.

— De fapt, noi am rămas fară combustibil, rosti ea în grabă, i u el ridică din sprâncene, părând iritat de perspectiva unei iile probleme provocate de starul de cinema de pe barca împrumutată. Nu se grăbi să le ofere vreo soluţie, ci doar rămase pe loc, privind-o, aşa că Ellie îşi drese glasul şi mai încercă o dată. Ce-am putea să facem? întrebă ea.

După alte trei sferturi de oră, ajunseră într-o staţie de alimentare a marinei din orăşelul Hamilton, remorcaţi fiind de nava pazei de coastă. Cei doi ofiţeri trataseră cu multă jovialitate problema – deşi Ellie bănuia că, dincolo de poleiala profesională, amândoi se gândeau la cât de idiot poţi să fii ca să rămâi fară combustibil – iar Graham chiar dădu un autograf pentru fiica unuia dintre ei.

Îi lăsară pe mâna unui mustăcios care se apucă să umple rezervorul, luându-şi rămas-bun de la ei cu câte două degete duse la chipiele lor de paznici de coastă. Ellie îi privi cum ies în larg, bucuroasă că se află din nou pe uscat, deşi stomacul încă i se zbătea ca un peşte eşuat pe plajă.

— Cât mai e până în Kennebunkport? se interesă Graham, când mustăciosul veni să examineze indicatorul, apropiindu-şi chipul zbârcit de cadran.

— Zece minute, cu autobuzul, răspunse, fără să-şi ridice privirea.

— Şi de ce să luăm autobuzul?

— Fiindcă aveţi indicatorul de benzină făcut praf, replică omul, îndreptându-şi spinarea. Tocmai v-am făcut plinul, dar el încă arată că rezervorul e gol. Trebuie să-l repar. Nu cred să-mi ia mai mult de o oră.

Graham îi întinse cârdul lui de credit şi se înţeleseră să se întoarcă mai târziu, în cursul zilei. Exista un autobuz care circula din jumătate în jumătate de oră, cu opriri în toate oraşele de pe coastă, şi mustăciosul le indică, ridicând un deget încovoiat, o şosea cu trei benzi, pe care puteau să găsească staţia, chiar în faţa centrului de informare turistică al oraşului.

Își simțeau picioarele ca din gumă după atâtea ore petrecute pe apă, așa că traversară strada cu mișcări nesigure. Spre ușurarea lui Ellie, centrul de informare turistică nu era departe —

O construcție îngustă din lemn, care semăna mai degrabă a căsuță din copac, decât a clădire cu birouri, de oricare fel – iar stația autobuzului se găsea drept în fața lui, constând în nimic mai mult decât o bancă roșie din plastic și un orar aproape ilizibil prins cu piuneze pe spatele unui semn de oprire.

— Douăsprezece minute, anunță Graham, după ce-și încordă privirea, apoi întoarse capul spre centrul de informare turistică. Hai să vedem ce-o fi aici.

Înăuntru, o femeie mai în vârstă, cu o aureolă de păr subțiat, stătea cocârjată în spatele unui birou, aplecându-și capul spre o carte groasă. Ellie începu să se învârtească pe marginile acelui spațiu strâmt, pline de broșuri despre orice, de la navigația cu iola, până la vânătoarea de balene și expedițiile la cules de afine, însă Graham se duse direct spre birou.

— La mulți ani de 4 iulie, rosti el vesel, iar femeia își ridică privirea, fară ca pe fața ei să se vădească vreun semn că l-ar recunoaște.

Dacă fișa postului ei includea și un comportament primitor, înseamnă că era clar pe dinafară. Nu schiță nici măcar un gest ca să-i întrebe dacă au nevoie de ceva, ci doar își făcu gura pungă și-i fixă cu privirea pe deasupra ochelarilor.

Graham îi arătă computerul de pe birou.

— Am avut o dimineaţă cam neplăcută, zise el, cu un pic cam prea multă zaharină în voce, şi mă gândeam dacă ar fi posibil să ne împrumutaţi puţin computerul, ca să căutăm ceva. Numai pentru un minuţel scurt.

Din locul în care se oprise, în faţa unui stand cu broşuri despre activităţi legate de homari, Ellie zâmbi cu subînţeles. Nu şi ia pentru ce voia el computerul, însă era evident că femeia – care se holba la el cu o înfăţişare buimacă – habar n-avea cine era el, şi nici măcar Ellie nu credea că Graham şi-ar putea atinge scopul doar datorită farmecului personal.

Însă el îi adresă femeii un zâmbet sclipitor, rosti un oarecum sfios „vă rog", şi iată cum, fără să scoată un cuvânt, ea se trase deoparte, luându-şi cartea sub braţ şi făcându-i loc lui Graham să se aşeze la birou, ca şi cum el ar fi fost cel răspunzător pentru oferirea tuturor informaţiilor cu caracter turistic despre oraşul Hamilton.

Pe urmă, în timp ce se îndreptau spre staţia autobuzului, ea îl privi, apoi îşi dădu ochii peste cap.

— Ce e? se miră el. Nu credeai c-o să reuşesc?

Ea clătină din cap, amuzată.

— La urma urmei, ce ai avut nevoie să cauţi?

— Am vrut doar să fiu sigur că n-a mai apărut ceva nou, răspunse el. Înainte să ajungem la tatăl tău.

Ellie clipi, impresionată de faptul că se gândise la asta.

— Şi?

— Nimic altceva, decât vechile prostii, zise el. Graham Larkin e o brută, Graham Larkin e un bătăuş. Nimic din ceea ce nu ştiai deja.

O spusese în glumă, însă în tonul lui exista şi o anumită încordare, şi ea îşi aminti că el nu citise ştirile înainte să plece. Faptul că o făcuse numai pentru ea – ca să se asigure că e pe deplin pregătită înainte de a-şi aborda tatăl – o mişcă profund, iar în timp ce autobuzul îşi făcea apariţia de după colţ, scrâşnind din cauciucuri, îşi lăsă mâna pe braţul lui.

— Mersi, îi zise, iar el îi răspunse printr-un semn de încuviinţare.

După ce se urcară, Graham scoase câteva bancnote pe care i le întinse şoferului, şi-şi găsiră locuri undeva în faţă, suficient de departe de ceilalţi câţiva pasageri, care priveau pe ferestre în partea din spate.

— Aşadar, data viitoare când femeia aia îşi va deschide computerul, zise Ellie, rezemându-se de geam, istoricul căutărilor o să-i arate ceva de genul „Graham Larkin pocneşte un fotograf”.

El izbucni în râs.

— Cred că mai degrabă era „Graham Larkin îi sparge botul idiotului care s-a apropiat prea mult cu camera lui foto”.

Pe măsură ce se îndreptau spre ieşirea din oraş, apropiindu-se de Kennebunkport, locuinţele văzute pe geam deveneau tot mai mari şi mai impunătoare, enorme conace pe plajă cu verande care se proiectau până deasupra apei, toate având în vârf steaguri americane, fluturând vioaie pe fundalul cerului fără nori.

De dimineaţă, înainte să plece, Ellie găsise adresa casei în care stătea tatăl ei, ceea ce nu-i fusese absolut deloc greu.

Locuinţa era renumită pentru faptul că fusese închiriată de numeroşi politicieni importanţi, iar jurnaliştii care-şi făcuseră obiceiul de a pândi pe la colţurile ei lăsaseră în urmă o cantitate considerabilă de articole şi fotografii. Parcursese cu privirea suficiente imagini încât şi acum, după câteva ore, să poată vedea în minte pereţii laterali cenuşii, bătuţi de vreme, precum şi veranda care înconjura întreaga casă, cu o perfectă limpezime. Ceea ce însă nu-şi putea imagina era cum ar înainta ea pe cărarea pavată cu dale, şi apoi cum ar bate în uşile acelea duble, roşii. Ce nu-şi putea imagina era momentul în care va ajunge faţă în faţă cu Paul Whitman.

Se întoarse spre Graham, care tocmai îşi ascundea un căscat cu palma.

— OK, rosti ea, pe un ton practic. Am nevoie de un plan de atac.

— Mergem la război, cumva?

— Doar n-o mă reped acasă la el fară să ştiu cum o să decurgă, explică ea, întorcându-se astfel încât să fie cu faţa spre el de-a binelea. Dac-o fi şi soţia lui acolo? Şi băieţii?

— Fraţii tăi vitregi, preciză Graham, iar Ellie ridică din umeri.

— Aşa cred.

— Bun. Te-ai gândit ce anume vrei să-i spui?

— Oarecum, răspunse ea, deşi nu era tocmai adevărat.

În realitate, ea habar n-avea ce-ar fi vrut să-i spună. Şi cum ar fi putut să ştie, când nici măcar nu-şi dădea seama precis ce simţea? Ani de-a rândul îi examinase fotografiile şi-i urmărise interviurile, studiindu-i de la distanţă viaţa pe

care și-o făurise, întrebându-se cum ar fi fost dacă ar fi constituit o parte din ea. Însă acum, când era atât de aproape, gândul că el s-ar putea să nu fie prea bucuros la vederea ei era prea pustiitor ca să-l mai ia în calcul.

În definitiv, el nu tăgăduise niciodată că ar fi tatăl ei – cel puţin, nu prin vreun fel de demers legal – însă nici n-o recunoscuse. Ceea ce însemna că, în ochii lumii, ea era încă fără tată, iar el n-avea vreo fiică. Şi n-ar avea de unde să ştie cum va reacţiona el când îi va apărea la uşă. Oare ar fi posibil ca el s-o recunoască? Oare ea l-ar recunoaşte? Şi nu doar aşa cum îl recunoştea când îl vedea în fotografiile din ziare, ci la un nivel mai profund; se întreba dacă va exista vreo scânteie de apartenenţă la aceeaşi familie, ceva care să indice că sunt ceva mai mult decât doi străini aflaţi de-o parte şi de cealaltă a unui prag. Că sunt înrudiţi.

Ellie nu ştia sigur cum avea să fie. Se bucura să aibă avantajul de a şti că el n-a aflat ce se petrecuse cu o seară în urmă, și că, măcar atât, încă nu-i târâse numele prin ziare după ea. Însă oricum rămâneau atâtea alte necunoscute.

— Fă o repetiţie cu mine, îi propuse Graham, îndreptându-și spinarea pe scaunul lui și scoţându-şi pieptul în afară.

Îşi lăsă în jos o sprânceană şi-şi modelă gura într-o extrem de solemnă încruntare. „Bună ziua, domnişoară”, rosti el, iar felul în care îi imitase tatăl fusese atât de izbitor, încât Ellie îl înghionti uşor în braţ.

— Termină, îl apostrofa ea. E prea ciudat.

Graham se destinse la loc, netulburat.

— Bine, atunci cum?

— Cred că doar o să-i bat în uşă şi să văd ce s-o întâmpla.

— Cel puţin, ai de partea ta elementul surpriză, remarcă el, încrucişându-şi braţele pe piept. El o să fie prins pe nepregătite, iar asta o să-ţi dea o şansă de a te gândi cum să procedezi.

— Aşa cred, încuviinţă ea, după care întoarse la loc capul spre geam.

Pe măsură ce se apropiau de marginea oraşului, aerul era din ce în ce mai încărcat de mirosurile de peşte şi fructe de mare, care pluteau şi înăuntru prin geamurile deschise ale autobuzului. Undeva, în faţă, zăreau străzile pline de oameni, şi ea simţi un junghi de regret pentru că lipsea de la festivităţile din Henley. Şiruri de steaguri fluturau deasupra meselor lungi pentru picnic, şi câţiva colaci de fum se răsuceau prin aer pe deasupra magazinelor.

Graham inspiră profund.

— Probabil e o petrecere organizată de un partid, zise el, tocmai când autobuzul oprea în faţa unui birou de informaţii turistice, mult mai mare şi, probabil, având înăuntru o persoană mult mai primitoare.

Ellie nu agrea gândul de a trece prin mulţimile de oameni împreună cu Graham, care sigur ar fi atras o atenţie nedorită, şi imediat cum coborî din autobuz în urma lui, îi întinse ochelarii de soare, pe care el şi-i uitase pe scaun.

— Nu sunt la fel de buni ca mustaţa, zise el, în timp ce şi-i punea la ochi, dar trebuie să meargă.

În staţia de autobuz era şi o hartă, iar Ellie văzu că

locuinţa nu era departe, amplasată pe o mică peninsulă imediat la nord de principalul cartier comercial. Ca să ajungă acolo, aveau nevoie s-o taie prin oraş, însă după ce treceau de străzile aglomerate, nu mai aveau mult de mers. În timp ce-l urma pe Graham, în direcţia petrecerii, îşi imagină uşa roşie de la intrarea în casă, aşa cum îşi imaginează un mijlocaş de rugby terenul de ţintă, străduindu-se să se concentreze, în pofida zgomotului şi a muzicii şi a mirosurilor de mâncare.

— Nu mi-ar prinde rău un lobster roll[28], mai întâi, zise Graham când ajunseră la petrecere, pierzându-se într-o mare de bluze roşii, albe şi albastre.

Zeci de mese pentru picnic fuseseră lipite cap la cap, întinzându-se în susul şi-n josul străzii principale, însă petrecăreţii se revărsaseră şi pe trotuare, sau prin prăvălii. Copiii erau peste tot, în cărucioare sau pe biciclete, ducând cu ei baloane cu apă sau fursecuri, cei mai mulţi fiind lăsaţi de capul lor, fiindcă părinţii se ocupau de mâncare, sau doar dădeau pe gât berea din sticle cu o voită indiferenţă.

Ellie încercă să-și aducă aminte când mâncase ultima dată, iar când îşi dădu seama că fusese ciocolata aceea topită, de pe drumul cu barca, începu să-i chiorăie şi ei stomacul.

Graham se opri când ajunseră în dreptul primei mese acoperite cu o pânză în pătrăţele.

---

28 Preparat tradiţional american, constând în carne de homar sotată în unt şi servită într-o chiflă sau într-un baton de genul celor pentru hotdogi. Uneori ronţin cubuleţe de ţelină sau de arpagic, maioneză, salată verde, suc de lămâie sau piper negru.

— E ca un miraj, glumi el. Cam cât timp am fost pierduţi pe ocean?

Feţele de masă în carouri albastre şi albe erau aproape complet acoperite de tăvile cu mâncăruri: scoici, stridii şi creveţi, dar şi hotdogi şi hamburgeri şi cartofi prăjiţi, salate de cartofi şi porumb fiert, şi prăjiturele cu ciocolată. Graham se duse direct spre o tavă enormă de lobster rolls, iar bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei – încins cu un şorţ imprimat cu homari, aşa cum aveau la prăvălie – luă un cleşte pentru servit şi-l privi întrebător pe Graham.

— Vreţi să vă dau? întrebă el, iar Graham îi adresă o privire rugătoare lui Ellie.

— Serveşte-te, îl îndemnă ea. Dar ia-l la pachet.

— Nu-ţi face probleme, pot să mănânc şi să merg în acelaşi timp, o asigură el, apoi adăugă: Am foarte multe talente.

— Sunt convinsă că ai, replică ea, însă atenţia îi fu distrasă de valul de murmure care se întinse peste grămada de oameni din stânga ei.

Se ridică pe vârfurile picioarelor ca să vadă ce anume făcea ca mulțimea să se dea deoparte, iar când văzu, inima începu să-i sfredelească pieptul. Întoarse o privire disperată spre Graham, însă el încă discuta cu bărbatul purtând şorţul cu homari, care se străduia să dezlipească două farfurii din carton.

Ellie se întoarse la loc, simţindu-şi gura uscată. În acea parte, la nici zece paşi depărtare, era tatăl ei. Zâmbea, strângându-le mâinile oamenilor şi părând mai relaxat ca de obicei, îmbrăcat într-o bluză polo albastră şi pantaloni

kaki, cu părul grizonant răvăşit de vânt. Era înalt şi zvelt, dominând cu statura lui mulţimea prin care-şi croia drum, şi imediat în spatele lui venea un fotograf, luând din când în când instantanee când se oprea să admire câte un copilaş, sau să-i scuture mâna cuiva cu un zâmbet sincer. Altminteri, însă, era singur: fără asistenţi sau reporteri, fără soţie sau copii.

Lui Ellie îi înţepeneau genunchii tot mai rău pe măsură ce numărul celor dintre ei se împuţina. Era, evident, nimic mai mult decât o baie de mulţime, o apariţie publică neprotocolară, iar el avea grijă ca fiecare conversaţie să fie scurtă, doar un schimb rapid de amabilităţi în timp ce-şi continua drumul printre participanţii la petrecere. Văzându-l că se apropie, creierul lui Ellie începu să lucreze frenetic, încercând să găsească posibilitatea de contact. Numai că, dintr-odată, se pomeni că nu-şi mai poate aminti nimic: nici de ce venise, nici ce să spună, nici cum ar trebui să se comporte.

Acum era la doar câţiva paşi distanţă, şi apropierea lui era năucitoare; până în momentul acesta, aproape că i se păruse o plăsmuire a propriei imaginaţii, poate din cauza numeroaselor rânduri în care-şi imaginase un scenariu exact aidoma acestuia. În acele visări cu ochii deschişi, însă, ea de fiecare dată se dusese drept spre el, şi se priviseră reciproc, cu două perechi identice

Ic ochi verzi, iar el îşi dădea imediat seama cine era.

Acesta, înţelese acum, era motivul pentru care venise.

Nu banii. Nici măcar simpla dorinţă de a-l vedea.

Era pentru că voia ca *el* s-o vadă pe *ea.*

Acum mai era o singură persoană între ei, un bărbat cu o şapcă purtând emblema Red Sox[29], care păru uluit atunci când chipeşul senator îl bătu pe umăr.

— Ce zi frumoasă, nu? zise el, cu ceea ce părea să fie un entuziasm autentic, iar omul ridică un copan de pui într-un salut caraghios, având gura prea plină ca să-i poată răspunde.

Senatorul râse, iar privirea i se mută spre Ellie. Ea se pomeni că devine rigidă, încordându-se pentru… pentru ce? Nu ştia. Ochii aceia ai lui, identici cu ai ei, verzi ca sticla de mare, se opriră asupra ei cu o expresie de un interes blajin, şi ea observă micile evantaie de riduri la colţurile fiecăruia, atât de mărunte, încât nu le puteai observa în fotografii.

— 4 iulie fericit, rosti el, întinzându-i o mână, iar Ellie o privi ca paralizată.

Zăbovi cu o fracţiune de secundă înainte de a întinde şi ea mâna, aşteptându-se oarecum să simtă vreun fel de vibraţie. Însă nu simţi nimic, doar căldura mâinii lui, un pic transpirată, când o strânse pe a ei.

Cuvintele pieriră înăuntrul ei ca nişte bule, rând pe rând, toate acele multe lucruri pe care voise să le spună. Pentru moment, uită de mama ei, uită de Harvard, uită de frumoasa lui soţie şi de cei doi băieţi pe care-i lua cu el la vânătoare şi la pescuit; uită de politică, de cariera lui, exact motivele pentru care fuseseră despărţiţi cu forţa, în primul rând.

Singurele cuvinte care-i mai treceau prin gând erau:

29 Numele echipei de baseball din Boston, Massachusetts.

chiar nu vezi?

Însă, pe chipul lui, nu era altceva decât un zâmbet politicos, cu desăvârşire profesional şi aproape în întregime inexpresiv. Când îşi retrase mâna, Ellie simţi o greutate în stomac şi-şi lăsă privirea în jos, vag surprinsă de faptul că se afla pe pământ ferm. Din senin, aşa cum i se păru, Graham răsări alături de ea, ţinând într-o mână o farfurie din carton. Lobster roll-ul se clătină ca o bărcuţă când întinse mâna cealaltă ca s-o strângă pe a senatorului.

— 4 iulie fericit şi dumneavoastră, zise el, şi zâmbi nesigur, trăgând cu ochiul spre Ellie.

Însă ea continua să urmărească reacţiile tatălui ei. Privirea pe care i-o adresase lui Graham nu prea părea a cuiva care l-ar recunoaște – mai degrabă, una cu care examinezi un fost coleg de clasă pe care nu l-ai mai văzut de mulţi ani, şi nu prea reuşeşti să-ţi dai seama cine e – însă, chiar şi-aşa, tot era ceva.

Tot era ceva mai mult decât felul în care o privise pe Ellie.

Clipi, simţindu-se ameţită, însă el doar afişă un zâmbet prea vesel, privind dincolo de ei spre următoarele persoane din nesfârşita serie de strângeri de mâini şi amabilităţi.

— Distracţie plăcută, le zise, însă deja trecea pe lângă ei.

Fotograful personal, la câţiva paşi în urma lui, îşi ridică aparatul, vând să le facă o poză – nu numai lui Ellie şi lui Graham, ci şi bărbatului cu şapca Red Sox, şi bucătarului cu şorţul imprimat cu homari, şi altor câţiva aflaţi în apropiere – însă Graham deveni rigid din tot corpul şi-şi

repezi o mână în faţa lui. Fotograful ridică din umeri – nedumerit, dar nederanjat

— După care porni grăbit după senator, prin marea de potenţiali votanţi.

— Scuze, zise Graham, întorcându-se spre Ellie. Presupun că încă sunt un pic speriat de bombe după faza de aseară.

Însă ea nu-i răspunse. Nu făcu altceva decât să rămână pe loc, privind fix în urma tatălui ei, văzându-l înghiţit de mulţimea admiratorilor. Îşi privi apoi mâna goală, în care simţea mâncărimi ca o amintire a atingerii palmei lui, iar când ridică din nou ochii, el deja dispăruse.

— Ţi-ar fi mai bine dacă ţi-aş mai spune un banc?

— Probabil că nu.

— OK.

— Dar… mulţumesc.

22

Se hotărâră să lase barca unde era.

Fără îndoială că era acum pregătită ca s-o ia, însă niciunul dintre ei nu se prea simţea la înălţimea misiunii de a naviga tocmai până înapoi în Henley, şi cu toate că trecuse destul de când nu mai petrecuse Graham atât de mult timp într-un autobuz, varianta aceasta păruse de departe preferabilă într-un astfel de moment. Nu că ar fi avut rău de mare – dacă e posibil aşa ceva pe uscat – însă

senzaţia dată de ocean îl însoţea şi acum, chiar şi după atâtea ore, o senzaţie de legănare care-l făcea să se simtă nesigur şi uşor dezechilibrat. Chiar şi când se întorceau spre staţia autobuzului, lăsând din ce în ce mai mult în urmă zarva petrecerii, şoseaua i se părea înşelătoare sub tălpi.

— N-or să fie probleme, îi zise lui Ellie, care-şi menţinea privirea aţintită drept în faţă. Sunt sigur că băieţii de la producţie or s-o poată lua mâine dimineaţă; şi, în plus, au zis c-o vor înapoi întreagă, şi cred că sunt mai multe şanse să li se îndeplinească dorinţa dacă nu suntem şi noi în ea.

Ea încuviinţă în acelaşi stil absent în care încuviinţase tot ce spusese el în decursul ultimelor zece minute, cu ochii sticloşi şi neatenţi pe care tot refuza să-i întoarcă spre el.

Neştiind ce altceva ar putea să facă, Graham continuă pe aceeaşi linie de sporovăială neîntreruptă, care suna a nervozitate până şi pentru auzul lui.

— Şi, în orice caz, nu ştiu cum s-ar simţi acel lobster roll, dacă s-ar afla din nou pe ocean, zise, bătându-se pe burtă. Cum să zic, a fost bun, categoric. Dar nu se ştie niciodată, cu valurile alea…

— Graham, zise ea deodată, iar el o privi.

— Da?

— Nu s-ar putea să nu vorbim despre lobster roii? ceru ea, însă nu pe un ton supărat.

— Sigur, acceptă el, râzând.

Ajungând în staţia autobuzului, se aşezară pe banca din lemn, de cealaltă parte a străzii faţă de locul în care coborâseră mai devreme. Parcă asta fusese demult, deşi

Graham ştia că nu se putea să fi trecut mai mult de o oră, probabil chiar mai puţin, încă resimţeau oboseala şi insolaţia, însă dacă la venire călătoria le fusese impulsionată de o hotărâre încrâncenată, acum erau pe drumul de întoarcere spre Henley, unde nu putea să-i aştepte nimic bun.

Pe Graham îl îngrozea gândul că va da ochii cu Harry, care manifestase foarte multă răbdare faţă de el cu o seară înainte, şi care sigur fusese informat între timp despre dispariţia bărcii. Ştia că trebuia să fi rămas astăzi în Henley. Trebuia să înfrunte consecinţele faptei sale, şi să contribuie personal la rezolvarea situaţiei. Şi totuşi, în loc de asta, făcuse ceea ce făcea mereu: fugise.

În viaţa lui reală, e drept că în cea mai mare parte a timpului se ascundea, asta devenise o specialitate a lui. Devenise cel mai rău nărav. Începuse să evite totul, petreceri şi evenimente de presă, evita lumea, în general, ascunzându-se în bârlogul lui, cu doar un purcel drept companie. Atunci când i se schimbase viaţa, lumea dăduse năvală în ea, iar el reacţionase în unicul mod care-i trecuse prin minte: creând un tampon între el şi toţi ceilalţi, lăsând o distanţă care rămânea valabilă chiar şi faţă de părinţii lui.

Îi venea uşor să dea vina pe ei. Însă în realitate era şi vina lui. Îşi spusese sieşi că ei nu-i înţeleg această nouă viaţă, şi atunci, în loc să-i invite să pătrundă în ea, se închisese pe dinăuntru. Confundase singurătatea cu independenţa, şi devenise atât de priceput în a se închide faţă de restul lumii, încât fusese nevoie de un e-mail primit de la Ellie ca să-i aducă aminte ce însemna să porţi o

conversaţie adevărată.

Ea arătase mult mai mult curaj decât avusese el vreodată, ducându-se într-un oraş necunoscut, ca să dea ochii cu un tată pe care nu şi-l amintea, şi care în mod vizibil nu-şi amintea de ea. Părinţii lui Graham locuiau la mică distanţă de el, era doar un drum scurt cu maşina, însă abia după ce ajunsese la celălalt capăt al ţării făcuse, în sfârşit, un gest în direcţia aceasta, însă acum, din câte se părea, era prea târziu. Nu distanţele geografice erau problema; n-avea importanţă unde se aflau: oriunde ar fi fost, tot rămânea o prea mare depărtare între ei.

Însă imaginea lui Ellie, stând în faţa tatălui ei, în după-amiaza aceasta, îl făcuse să simtă o lovitură undeva în adâncul lui, un ceva gol şi întins, despre care nici nu ştia că ar fi acolo. Pe faţa ei fusese întipărită o atât de mare speranţă nedisimulată, încât el şi-ar fi dorit să poată face ceva ca s-o protejeze, s-o blindeze faţă de ceea ce se întâmplase. Să-ţi priveşti unul dintre părinţi, iar el să-ţi întoarcă privirea cu o totală şi desăvârşită indiferenţă, era ceva inimaginabil pentru Graham. Ştia că nu era vina senatorului – în definitiv, de unde ar fi putut ghici el că fata aceea oarecare din mulţime ar fi tocmai fiica lui? — Însă chiar şi-aşa, o furie iute şi subită îl mistuise pe dinăuntru. Indiferent cât timp ar trece, sau cât de departe te-ar purta viaţa, indiferent cât de greu de recunoscut ai putea fi, trebuie să existe minimum două persoane pe lumea asta a căror menire este să te vadă, să te găsească, să te recunoască şi să te scoată înapoi la suprafaţă. *Orice-ar fi.*

Acum, se apropie puţin de ea pe bancă. Tăcerea dintre ei

– de obicei, atât de plină – părea acum goală şi sfărâmicioasă, şi nu ştia exact cum ar putea s-o dreagă. Autobuzul apăru în capătul străzii şi, cu un lung şuierat, opri în faţa lor. Ellie şi Graham erau singurele două persoane care-l aşteptau, şi-i urcară lent treptele, ca doi călători istoviţi apropiindu-se de sfârşitul unei lungi expediţii.

— Poate că e mai bine aşa, zise el, după ce-şi ocupară locurile şi autobuzul porni, smucindu-se, înainte.

Oceanul era de data asta în stânga lor, cum se întorceau spre sud, şi Ellie îşi rezemă fruntea de geam. Graham îşi dori să fi stat el pe partea cealaltă, astfel încât să-şi fi lăsat capul pe umărul lui, însă ştia că ea avea nevoie acum de spaţiu personal. Putea să înţeleagă asta mai bine decât oricine altcineva.

— Probabil că ai dreptate, răspunse ea, cu toate că, în mod evident, o făcea fară tragere de inimă. Doar că e oarecum ciudat, ştii? încă de când eram mică, am tot visat cum ar fi să fiu fiica unui senator. Dar bănuiesc că nu m-am gândit niciodată cu adevărat că aş fi a lui.

Tăcu puţin, apoi clătină din cap.

— Probabil că n-are niciun sens ce-am spus.

— Glumeşti? replică Graham. Ştii câte fete mă visează pe mine…

Avu o clipă de ezitare când o văzu pe Ellie că-şi dă ochii peste cap.

— Vorbesc serios, zise el, cu o umbră de zâmbet. Dar treaba e că ele nu pe mine mă visează de fapt, înţelegi? Ci ideea de vedetă. Iar ipostaza reală e totdeauna o mare

dezamăgire.

— În cazul tatălui meu, aşa e, zise ea. Dar în cazul tău…

— Numai un pic? completă el, cu un zâmbet plin de speranţă, şi ea surâse.

— Numai un pic, aprobă ea. Dar probabil că ai dreptate. E mai bine aşa. Pe lângă asta, dacă mama ar fi aflat vreodată că i-am cerut lui bani, fără măcar să mă duc la ea…

— Ştii, zise Graham, aş fi bucuros să…

— Nu, îl întrerupse ea, un pic cam aspru, după care îşi dădu seama cum sunase. Dar îţi mulţumesc, adăugă, îndulcindu-şi ionul şi adresându-i un zâmbet mâhnit. Oricum, nu era vorba de fapt despre bani.

— Era că trebuia să-l vezi, deduse el, iar ea încuviinţă.

— Mi-am imaginat toată viaţa momentul ăsta, mărturisi ea. Şi nu s-a desfăşurat tocmai aşa cum am crezut eu.

— Serios? întrebă Graham. Nu ţi-ai imaginat niciodată c-o să dai mâna cu el la o petrecere de 4 iulie?

Ellie izbucni în râs, şi atunci – fiindcă nu mai putea să reziste – Graham ridică un braţ şi o trase spre el, astfel încât să-i şi ea cu capul pe umăr, şi rămaseră amândoi întorşi puţin spre geam, privind cum trece în goană oceanul pe lângă ei, o tremurătoare panglică albastră pe fundalul mai decolorat al cerului.

— Eşti de părere că ar fi trebuit să-i cer, chiar şi-aşa? îl întrebă ea, iar Graham scutură din cap, frecându-şi bărbia de părul ei. Sau măcar să-i spun cine sunt?

— Nu era momentul potrivit, răspunse el. Ai făcut ce-ar fi făcut oricine.

— Adică nimic.
— Dar, în primul rând, ai fost acolo, preciză el. Asta tot e ceva.
— Mie nu mi se pare, zise ea, după care scoase un hohot aspru şi răguşit de râs. Eu chiar am crezut, de data asta.
— În ce?
— În expediţie, răspunse ea. În tatăl meu.
Privirea lui Graham pluti spre fereastră, prin care vedea soarele sclipind printre copaci. Se gândi iar la felul în care o privise tatăl ei, la salutul lui blajin şi zâmbetul absent, şi-şi imagină propriul tată, întorcând hamburgerii pe plită la o petrecere în curtea din spate a casei cuiva din California. Ar fi fost altfel dacă în prezent Graham s-ar fi străduit să-şi trimită formularele de înscriere la făcultăţi, bătându-şi capul cu rezultatele la teste, în loc de memorarea replicilor? Sau, pur şi simplu, aşa se întâmplă atunci când înaintezi în vârstă? Poate că, de fapt, maturizarea nu era altceva decât o desprindere: de vechea ta viaţă, de vechiul tău eu, de toate acele lucruri care te menţin legat de trecut.
— Îmi pare rău, zise el, şi simţi cum Ellie devine rigidă la pieptul lui.
— Pentru ce?
— Pentru tot, răspunse el. Şi pentru Harvard.
— Nu-i nimic, zise ea, cu o lejeritate forţată. Oricum nu-mi doream chiar atât de mult să mă duc.
— Sunt sigur că mama ta te-ar ajuta.
— Şi eu sunt sigură, îl aprobă Ellie, dar nu pot să-i cer una ca asta.
Afară, copacii dispărură, aşa că tot ce mai puteau vedea

acum era oceanul, încă presărat cu bărci.

— Ești norocoasă, îi zise el. Ai o mamă grozavă.

— Sunt convinsă că și tu.

— De unde ştii?

— Ştiu, pentru că are un băiat atât de grozav, replică ea, şi Graham zâmbi. Făcând abstracţie de chestia aia cu bătutul fotografilor, fireşte. Ca să nu mai amintesc şi de incidentul cu furtul bărcii.

— Ştii ceva, zise el, înainte să mă las de şcoală, prietenii mei glumeau mereu c-o să fiu ales „Cel mai puţin potrivit să fie arestat”, iar acum aproape c-am făcut-o de două ori în douăzeci şi patru de ore.

— Pe bune? îl tachină Ellie. Eu te-aş fi etichetat în genul „Cel mai popular”, sau „Cel mai frumos zâmbet”, sau ceva la fel de siropos.

— Dar tu ce-ai fi? întrebă el, râzând. „Cea mai potrivită să se răzvrătească împotriva sistemului furând într-o zi o barcă”?

Ea stătu să se gândească pentru o clipă.

— „Cea mai puţin potrivită să se îndrăgostească de un star de cinema”.

— Frate, exclamă Graham, trăgând-o mai aproape, cât de mult s-ar fi înşelat cu asta!

Drumul continuă în tăcere pentru o vreme, autobuzul oprind din când în când ca să urce sau să coboare cineva. Simţeau vibraţiile cauciucurilor sub tălpi, și legănatul autobuzului – o mişcare blândă, care-i aminti lui Graham de barcă – îi îngreună pleoapele. Era deja pe jumătate adormit, când vocea lui Ellie îi străpunse toropeala.

— Şi-acum? întrebă ea, iar el nu-şi dădu seama precis la ce se referea.

Întrebarea putea să aibă o mie de semnificaţii diferite. Putea să însemne *Ce-o să facem când o să ajungem înapoi în Henley?* sau *Ar trebui să mai încerc o dată cu tatăl meu?* Putea să însemne *Ce-o să se-ntâmple după ce-o să pleci tu, peste două zile?* sau *Ce-o să iasă din toate astea?* Putea să însemne *Iată-ne aici, înghesuiţi amândoi într-un autobuz, în mijlocul statului Moine, şi până şi după ziua cea mai rea din toate timpurile, care a venit imediat în urma celei mai rele seri din toate timpurile, nu există vreun alt loc pe lume în care am prefera să fim, aşa că n-am putea să rămânem aici pentru totdeauna?*

— Ce vrei să spui? o întrebă, cu o voce răguşită, iar ea îşi îndreptă spinarea şi-şi întoarse faţa spre el, privindu-l cu seriozitate.

Ochii ei verzi erau mari, iar părul roşu se încâlcise din cauza vântului, însă era frumoasă, acel gen de frumuseţe care-ţi face inima să se umfle ca un balon şi să devină atât de uşoară, încât te temi să nu te poarte în zbor altundeva.

— Cu noi, preciză ea, şi Graham îi simţi cuvintele unul câte unul, fiecare ca o lovitură tăioasă, pentru că nu ştia ce să răspundă.

Nu ştia ce avea să se întâmple, şi chiar mai mult decât atât, nu ştia ce-ar putea să-i ofere. Peste două zile, avea să plece din Henley. Peste două săptămâni, avea să termine lucrul la film.

Iar peste trei săptămâni, ultima parte a trilogiei urma să aibă premiera în cinematografe. Graham trebuia să facă

înconjurul lumii, cu un zâmbet lipit pe faţă, să vorbească la o mie de microfoane diferite despre ce însemnau toate pentru el, călătorind din L.A. Până în Tokyo, şi din Sydney la Londra, şi înapoi. Urmau nopţi prelungite şi mulţimi impresionante, talk-show-uri interminabile şi petreceri cu presa.

Nu vor mai fi bărci pentru pescuit, sau plimbări pe plaje stâncoase.

Nu va mai fi Ellie.

— Nu ştiu, răspunse sincer, fiindcă nu ştia.

I se părea o întrebare prea importantă ca să-i dea un răspuns simplu. În clipa de faţă, stând atât de aproape, nu-şi putea imagina cum ar fi fără ea. Dar nici s-o includă în viaţa lui reală nu i se părea logic. Era de parcă ar fi existat doi de Graham Larkin diferiţi, şi chiar dacă unul dintre ei era mai autentic, mai substanţial – chiar dacă unul dintre ei era mai fericit – celălalt tot ocupa mai mult spaţiu, şi nu voia să cedeze din el.

O privi, neputincios.

— Nu ştiu, mai zise o dată, temându-se să-i întâlnească privirea.

Însă când i-o întâlni, în sfârşit, o văzu clătinând aprobator din cap. Nu părea ofensată, nici rănită, nici măcar surprinsă. Pe chip avea o expresie gânditoare, poate chiar de aşteptare, şi el simţi că i se învolburează stomacul de nesiguranţă. Ea mai făcu un semn de încuviinţare.

— Ei bine, mai avem vreo două zile, zise până la urmă, şi fu rândul lui Graham să încuviinţeze. Aşadar, ce-o să facem?

El zâmbi.

— O să mergem să ne vârâm picioarele în apă.

— Ador asta.

— Ştiu.

— Şi altceva?

— Mâncăm îngheţată într-o zi caniculară, zise el încet, închizând ochii. Ascultăm valurile. Ne plimbăm seara. Înotăm. Citim poezii. Stăm cu Bagel.

Ellie îl privi uluită.

— Asta e e-mailul meu, zise ea, clătinând din cap. Cum ai putut să-ţi aduci aminte toate astea?

— Cum aş fi putut să nu?

Ea zâmbea acum, şi ochii îi străluceau.

— Sunt prea multe, zise. Niciodată n-o să avem timp să le facem pe toate.

— Găsim noi, îi promise el, şi era convins în clipa aceea că vor găsi.

Dar, pe măsură ce se apropiau de Henley, Graham se simţea inundat tot mai mult de un val de tristeţe adâncă. De fiecare dată când mai cobora cineva din autobuz, se pomenea că devine tot mai încordat, privind plecarea celorlalţi ca pe o avampremieră a plecării lui. Scaunele miroseau a mucegai, geamurile erau mânjite cu sare, iar dogoarea soarelui îl făcea să se simtă ca într-un cuptor, plus că, dacă l-ai fi întrebat înainte ce i-ar plăcea să facă într-o zi de 4 iulie, situaţia prezentă s-ar fi aflat foarte departe în josul listei. Şi totuşi, detesta să se gândească la faptul că va coborî şi va reveni în viaţa reală.

Când autobuzul ieşi de pe şoseaua principală care-i

purtase de-a lungul coastei, iar turaţiile motorului de sub picioarele lor încetiniră, Ellie îşi îndreptă spinarea şi se întinse.

— Mai avem un pic de timp până la artificii, zise ea. I-am promis lui Quinn c-o să ne întâlnim la petrecere.

Graham îşi dădu seama că ea cântăreşte ceva în minte când o văzu muşcându-şi buza. Ellie îl privi prelung, apoi păru că ajunsese la o hotărâre.

— Tu…

— Ce?

— Vrei să vii cu mine?

— E minunat că mă inviţi, zise el, ştiind ce însemna, ce preţ ar putea ea să plătească. Înţelegeau amândoi că era mai mult decât o simplă invitaţie. Era o alegere pentru ea. ÎI alesese pe el.

Se apleacă şi-o sărută pe frunte.

— Numai că, probabil, n-ar fi o idee prea bună.

Ea zâmbi, întristată.

— Fotografii?

— Printre altele, zise el. Am reuşit să ajungem până aici. N-are rost să-ţi distrugi viaţa acum.

Ea încuviinţă.

— Aşa c-o să rămân „fata neidentificată”.

— Dacă avem noroc, zise el, apoi zâmbi. Are o sonoritate drăguţă, nu ţi se pare?

Autobuzul coti pe strada care ducea spre port, şi deja puteau să vadă mulţimea adunată pe spaţiul verde şi revărsată până pe străzile din faţa prăvăliilor. Lui Graham nu-i venea să creadă cât de mulţi erau: îi vedea peste tot,

mişunând cu hotdogi şi hamburgeri şi lobster rolls, bând bere şi dansând pe muzica orchestrei şi declanşând artificii care săreau din iarbă şi se învârteau prin aer, înainte de a se stinge şuierând. Nu era ceva chiar atât de diferit faţă de petrecerea la care fuseseră, la o oră distanţă spre nord, numai că la petrecerea aceasta se afla mama lui Ellie, în locul tatălui. Şi, probabil, era şi Harry.

— Mi-aş fi dorit să fi putut veni cu mine, zise Ellie, în timp ce autobuzul încetinea şi oprea exact în faţa portului, unde erau o bancă verde şi un mic panou cu orarul de circulaţie.

— Oricum trebuie să mă ocup de problema cu barca, şi probabil ar trebui să văd şi ce s-a mai întâmplat cu fotograful, zise el. Dar am putea să ne vedem mai târziu?

— Sub mantia întunericului, declamă Ellie, zâmbind larg.

Coborâră, ascunşi privirilor celor de la petrecere de silueta masivă a autobuzului; totuşi, peste câteva clipe, el avea să plece, lăsându-i la vedere.

— Pe curând, zise Ellie, ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz, după care se întoarse şi plecă spre petrecere, cu bărbia sus, scrutând mulţimea în căutarea mamei, sau a lui Quinn.

Graham ştia că ar trebui să se pună şi el în mişcare, ocolind pe străzile lăturalnice în drumul lui spre hotel, ca să evite mulţimea participantă la festivităţi, însă mai avu nevoie de câteva momente până să treacă la acţiune. Era prea concentrat s-o privească îndepărtându-se, şi abia când se închise uşa autobuzului, cu un pocnet, clipi mărunt, privind înjur, apoi îşi începu drumul.

Când ajunse aproape de hotel, zări baloanele care-i împodobeau intrarea, uriaşi ciorchini roşii, albi şi albaştri, care se revărsau de pe faţada clădirii ca focurile de artificii. La mică distanţă de acolo, petrecerea era în plină desfăşurare, aşa că Graham îşi trase peste ochi gluga bluzei de trening şi apoi se strecură în tăcutul hol al recepţiei fără să fie văzut.

Trecu direct pe lângă fotoliile goale şi picturile în acuarelă care împodobeau zona de aşteptare, zorindu-se spre ascensor. Auzi cum, în urma lui, recepţionerul îl strigă, însă se prefăcu că nu aude, trăgându-şi cât mai jos gluga peste ochi şi apăsând nerăbdător pe butonul pentru urcare. Nu avea chef să audă nimic în clipa aceea, nici mesaje de la Harry, sau de la avocatul lui, sau de la oricine altcineva. Însă vocea era insistentă.

— Domnule Larkin!

Până la urmă, Graham se răsuci pe călcâie şi-l privi cu o vizibilă iritare. Era un băiat cam de vârsta lui, slăbuţ şi emoţionat, care se aplecase peste tejgheaua recepţiei şi agita o bucăţică de hârtie. Graham îşi scoase ochelarii de soare, oftă şi ridică din sprâncene.

— Mă scuzaţi, domnule, zise băiatul, dar am vreo câteva mesaje pentru dumneavoastră.

Aruncă o privire spre hârtie şi-şi drese glasul.

— Mai bine spus, patruzeci şi trei.

Graham scoase un geamăt.

— Toate de la Harry?

— Numai douăzeci şi şapte dintre ele, domnule Larkin.

— Spune-mi Graham, replică el, îndreptându-se spre

recepție. Și celelalte?

— O anume Rachel care n-a vrut să-mi spună şi numele de familie…

— Jurista mea.

— Un avocat numit…

— Brian Ascher.

— Exact, domnule.

— Graham.

Băiatul încuviință, ridicând bucăţica de hârtie, pe care se afla o listă de nume iar, alături de ele, o adunătură de semne de bifat. Graham o cercetă în grabă, după care îşi ridică privirea, încruntându-se.

— Părinţii mei nu m-au sunat? întrebă, dar băiatul scutură din cap.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu-i nimic, zise Graham, bătând uşor cu un deget în biroul recepţiei. Probabil c-au încercat pe telefonul mobil. Cred că ei nici nu ştiu unde sunt cazat.

— Eu abia aştept până când o să pot pleca undeva, fară să știe părinţii unde sunt, mărturisi băiatul, cu un zâmbet melancolic. Sună formidabil.

Tuşi, se înroşi tot, după care adăugă:

— Domnule.

— Mda, zise Graham, strecurându-şi în buzunar lista mesajelor şi întorcându-se din nou spre lift. E de-a dreptul formidabil.

De la: GDL824@yahoo.com

Trimis: joi, 4 iulie, 2013 7:38PM

Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: (fără subiect)

Sunt în mod oficial reîntregit cu telefonul meu. Încă o dată, îmi pare rău că al tău e pe fundul oceanului. O să am grijă să ai unul nou mâine dimineaţă, la prima oră. Sau poţi să-l iei pe-al meu, şi voi fi fericit să-ţi încredinţez sarcina preluării apelurilor de la Harry, care pare să fi devenit un serviciu cu program întreg…

23

Acea Quinn care-o aştepta pe Ellie la marginea spaţiului verde nu era aceeaşi cu cea pe care o întâlnise de dimineaţă pe drumul spre port. Şi sigur nu era aceeaşi care o tot ocolise în ultimele câteva săptămâni. Chiar şi de la distanţă, Ellie putea să vadă în atitudinea ei un amestec de nelinişte şi îngrijorare; stătea puţin separat faţă de restul lumii şi-şi tot privea telefonul, vibrând practic din tot corpul de nerăbdare.

Soarele începuse să coboare spre vârfurile copacilor aflaţi de cealaltă parte a oraşului, iar orchestra luase o pauză, sunetul de alămuri lăsând locul unui zumzet neregulat de voci. Ellie îşi căutase mama. Gândurile încă i se învârteau în minte precum cauciucurile de la maşină cu privire la evenimentele din ziua aceea, şi nu-şi dorea nimic mai mult decât ca ele două să-şi umple câteva farfurii din carton şi să se trântească pe o pătură pentru picnic, să-şi

petreacă restul serii discutând despre orice altceva, în afară de tatăl ei, în afară de Graham, doar să mănânce şi să râdă până când cerul se va întuneca, iar focurile de artificii vor lua locul stelelor.

Însă nimeri peste Quinn – această neobişnuit de neastâmpărată ipostază a lui Quinn – care patrula pe lângă petrecere; când privirea ei o întâlni pe-a lui Ellie, se opri, rămânând nemişcată.

Şi, dintr-odată, Ellie ştiu.

— Vrei să facem câţiva paşi? o întrebă Quinn, iar ea încuviinţă, permiţându-i s-o îndepărteze de mulţimea răspândită în cercuri în jurul foişorului, de prăvălii şi de mâncare şi de zgomot.

Se simţea ciudat de amorţită, iar mintea i se mişca mai încet, bâjbâind, încercând să absoarbă ceea ce ştia că e adevărul. N-avea nevoie să-l audă rostit de Quinn: i-l citea pe faţă, pe buzele strânse într-o linie subţire, în ochii plini de îngrijorare.

Spre surprinderea ei, ajunseră la Sprinkles, după ce dăduseră ocol prin spatele magazinelor care mărgineau spaţiul verde. Quinn scoase o cheie din buzunarul pantalonilor ei scurţi şi se strecurară înăuntru fară o vorbă. Oficial, magazinul era închis toată ziua, chiar dacă donase pentru festivităţi containere imense cu îngheţată, care stăteau aliniate, împreună cu toate celelalte, pe mesele pentru picnic de afară. Înăuntru, însă, era răcoare şi linişte, soarele pătrunzând pieziş prin geamuri, punând peceţi dreptunghiulare pe gresia podelei. Ellie o urmă pe Quinn până în compartimentul din fund, în zona pentru

depozitare, unde fusese aranjată o masă micuţă cu câteva scaune pliante, înconjurată de cutii din carton ca un început de iglu, toate fiind pline cu ornamente pentru îngheţată şi diverse tipuri de bomboane.

Se aşezară, iar Ellie se sprijini greoaie de masă, cuprinsă de un val de epuizare.

— Aşadar, a devenit public? întrebă ea. Numele meu?

— Da, răspunse Quinn, încuviinţând ca într-o doară, şi Ellie îşi dădu seama ce uşurare însemna pentru ea să audă vestea de la prietena ei.

Quinn fusese totdeauna de o sinceritate fără înconjur; era una dintre calităţile pe care o admira Ellie cel mai mult la ea. Chiar şi acum, după ce nu mai vorbiseră săptămâni în şir, când

Quinn probabil că avea o mie de alte întrebări de pus, o mie de alte lucruri de spus, părea că ştie, din instinct, care parte a ecuaţiei îi provoca mai multe griji lui Ellie, şi avea o atitudine aproape profesională în evaluarea situaţiei.

— Se pomeneşte şi despre tatăl tău, zise ea, cu o expresie înţelegătoare, cu toate că n-ar fi avut cum să înţeleagă ceva din toate acestea.

În copilărie, Ellie îi spusese lui Quinn că părinţii ei divorţaseră, ceea ce i se păruse că ar suna, cumva, mai bine decât adevărul, chiar şi dacă i-ar fi fost permis să-l divulge. „El a ieşit din peisaj”, îi explicase, imitând papagaliceşte cuvintele pe care le auzise la mama ei, în cafenea, când fusese întrebată de o altă femeie din oraş. Şi, uite-aşa, el chiar ieşise din peisaj, cel puţin între Ellie şi Quinn.

Ellie n-a aflat niciodată dacă mama lui Quinn şi-o fi

prevenit extrem de curioasa fată că nu trebuie să pună prea multe întrebări, sau dacă nu cumva Quinn, chiar şi când era mică, o fi zărit un semnal de avertisment în ochii lui Ellie, ori de câte ori se ajungea la acest subiect. Dar, oricum ar fi fost, în ultimii doisprezece ani ocoliseră cu graţie problema tatălui lui Ellie, iar acum, când Quinn avea tot dreptul să fie furioasă, sau dezorientată, cu privire la gaura aceasta mare din prietenia lor, la acest imens secret dintre ele, în loc de aşa ceva, emana un soi de înţelegere liniştită. Se certaseră pentru lucruri cu mult mai neînsemnate, şi Ellie nu i-ar fi luat-o în nume de rău dacă s-ar fi supărat pentru acesta. Însă tocmai aşa se întâmplă la cele mai bune prietene: toate plângerile mofturoase şi nemulţumirile minore rămân în plan secund atunci când apare ceva mai important, şi Ellie îi fu recunoscătoare pentru asta.

— Nu e chiar atât de rău pe cât, probabil, crezi, îi zise Quinn. Pe bune.

Şi totuşi, Ellie îşi simţise inima ca plumbul când auzise pomenindu-se despre tatăl ei. Inspiră adânc şi se strădui să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Ştia că aşa avea să se întâmple, încă de când văzuse cel dintâi articol, de dimineaţă, ba chiar din seara în care privise cum îşi ia elan pumnul lui Graham, sau poate chiar din momentul în care el îi urcase treptele verandei, în acea primă seară. Însă tot nu se simţise pregătită de-a binelea.

Se gândi la tatăl ei, la sclipitoarea lui bluză polo şi la zâmbetul încă şi mai sclipitor, la senzaţia pe care i-o dăduse mâna lui când i-o strânsese pe-a ei, şi deodată se

bucură că-și pierduse curajul în clipele acelea. Era mai bine așa. În definitiv, el n-avea cum să fie supărat pe ea, din moment ce n-o cunoștea. Dacă totul ar fi decurs conform planului în dimineața aceea – dacă i-ar fi bătut în ușă, iar el i-ar fi deschis, apoi ar fi invitat-o să se așeze la o masă ca să poată sta de vorbă, lăsând să se topească toți acei ani de despărțire dintre ei, dacă ea ar fi ieșit din casa lui nu doar cu un cec, ci și cu un număr de telefon, și cu o amintire, și cu o promisiune că vor mai urma și altele – atunci oricum toate acestea s-ar fi risipit după foarte scurt timp, fragile și efemere ca baloanele de săpun. Atât ar fi fost de ajuns pentru ca totul să se destrame din nou: momentul în care o fată neidentificată era, destul de subit, identificată.

Poate că mai târziu – astăzi, sau mâine, sau poimâine – el avea să studieze vreuna dintre fotografiile care, fără îndoială, ar însoți articolele, iar în mintea lui s-ar produce un cât de slab declic al recunoașterii. I-ar privi nedumerit chipul, chipul unei fiice la care n-a încercat să ajungă niciodată, întrebându-se dacă-i părea familiar datorită faptului că-i aparține, sau din vreo altă cauză. Ar încerca să inventarieze toate zâmbetele pe care le văzuse și toate mâinile pe care le strânsese, răsfoind albumul cu imagini din minte ca să dea de fata cu părul roșu și pistrui, care-l privise cu o insistență negrăită la petrecerea din ziua aceea, dorindu-și ca el să facă legătura, să deducă, să deschidă ochii. Dar, chiar și atunci, probabil că el n-ar fi capabil de așa ceva.

— Am încercat toată ziua să dau de tine, îi zise Quinn, aplecându-se să desfacă una dintre cutiile împrăștiate în

jurul lor.

Strâmbă din nas văzând ce era înăuntru şi trecu la următoarea, din care scoase o pungă cu caramele.

— Imediat cum am văzut ştirea, am vrut să fiu sigură că o să afli şi tu. Pe unde ai umblat, la urma urmei?

— Telefonul mi s-a… stricat, bâigui Ellie, primind o caramea din mâna lui Quinn, apoi începând s-o sucească între degete. Dar mama? întrebă apoi. E cumva…?

Ar fi vrut să spună supărată, sau furioasă, sau necăjită, însă era sigură că mama ei însuma toate stările acestea, şi nu prea avea curajul să-şi termine întrebarea. Stomacul îi tresăltă când încercă să vizualizeze: mama ei, luând un ziar, sau intrând pe contul de e-mail, sau fiind oprită de cineva pe stradă, prin oraş. Poate c-a fost întrebată despre fiica ei, sau despre bărbatul cu care a avut o relaţie, sau poate doar despre Graham şi fotografii, cel mai important scandal de care a avut, probabil, parte oraşul acesta adormit. Erau atâtea motive pentru care putea să fie supărată, încât îi venea greu să se concentreze doar asupra unuia singur.

— Cred că e numai îngrijorată pentru tine, zise Quinn. Şi eu am fost.

Ellie închisese ochii, însă acum îi deschise la loc.

— Mersi, zise, muşcându-şi buza.

Îşi simţi umerii destinzându-se, numai un pic; dintre toate numeroasele probleme care încă i se adunau în minte – povestea ieşită la iveală şi tot ce însemna pentru mama ei, strângerea politicoasă de mână cu un tată pe care n-avea să-l cunoască niciodată, dezamăgirea ratării programului de la Harvard, iminenta şi inevitabila

despărţire de Graham (un gând care o făcea să i se strângă inima şi să i se taie respiraţia, atunci când se concentra prea intens asupra lui) – era o uşurare să afle că a scăpat de una dintre ele. Indiferent ce s-ar fi întâmplat între ea şi Quinn în vara aceasta – sentimentele rănite şi gelozia şi neînţelegerile – totul părea să fi fost uitat acum. Semăna un pic cu carameaua, prietenia aceasta a lor: puteai să tragi de ea, şi s-o întinzi, şi s-o modelezi, s-o deformezi, însă nu era deloc uşor s-o rupi de tot.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus niciodată despre tatăl meu, zise Ellie. Am vrut să-ţi spun. Nici nu ştii cât de mult. Dar mama şi-a făcut mereu griji că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Quinn îşi înălţă capul.

— Ce?

— Că vestea va ieşi la iveală şi toată lumea va afla adevărul, îi explică ea. Despre cine suntem noi. Şi despre cine e el. Şi despre locul din care am venit.

— Ellie, fii serioasă, zise Quinn, cu un mic zâmbet. Nimănui de-aici nu-i pasă de asta. Trăiţi aici de… de când? Crezi că oricui dintre cei care vă cunosc ar putea să-i pese de un scandal petrecut acum un milion de ani?

— Păi, acum le pasă, argumentă ea. Ai zis că s-a dus vestea. Toate articolele alea…

— Nu e, practic, decât o adnotare, zise Quinn, râzând. Pe bune. Toată lumea nu se interesează decât de Graham.

Ellie făcu ochii mari.

— Ce?

— Ce crezi că preferă lumea, să citească despre fiica lui

Paul Whitman, sau despre iubita lui Graham Larkin?

— Dar nu sunt…

— Crede-mă, o întrerupse Quinn, azvârlindu-şi o caramea în gură. Eşti.

Ellie se rezemă de spătarul scaunului şi clătină din cap, uimită. Tatăl ei se înălţase totdeauna ameninţător peste decorul vieţii ei, absenţa lui fiind atât de importantă, încât o simţise ca pe o prezenţă. Iar acum, ideea că Graham – pe care abia îl cunoscuse – ar putea cumva ajunge să-l pună în umbră i se păru uluitoare. În tot acest timp, crezuse că faima lui Graham va fi ceea ce-i va distruge ei echilibrul. Cu toate acestea, el izbutise să salveze întreaga situaţie, doar prin faptul de a fi el însuşi. Pentru majoritatea tuturor celorlalţi, el era cu mult mai important decât tatăl lui Ellie. Şi avu nevoie doar de câteva clipe până să-i înţeleagă, până să-şi dea seama – cu un mic şoc – că şi pentru ea era mai important.

Quinn trimise o altă caramea să alunece pe masă în direcţia ei, iar Ellie întinse mâna ca s-o oprească.

— Dar mama tot o să mă omoare, zise.

— Poate, replică voioasă Quinn, acum redevenită cea de dinainte. Dar, după ce-o termina cu asta, ce-ai zice să luăm vreo câteva artificii şi să pornim spre plajă? Poţi să-ţi iei şi iubitul, acum, dacă tot aţi fost daţi în vileag.

— Numai dacă ţi-l aduci şi tu pe-al tău, replică Ellie, şi zâmbetul lui Quinn se întinse pe toată faţa.

Măturară cu palmele în cutia din carton caramelele rămase, apoi se ridicară de pe scaune şi porniră împreună spre ieşirea din prăvălie. Cerul devenise auriu pe la

margini, lumina din ce în ce mai palidă scânteind pe alămurile orchestrei. Ellie o zări pe Meg, patroana de la fast-food, preparând siropuri îngheţate chiar alături de ea, iar mai încolo, pe Joe, de la The Lobster Pot, stând lângă un grătar uriaş, cu o spatulă în mână şi o enormă bonetă de bucătar cocoţată pieziş pe cap.

Întreaga populaţie a oraşului părea să fie acolo astă-seară, şi de îndată ce se stabiliră liber graniţele invizibile ale unui ring de dans, primele câteva perechi curajoase începură să se învârtească pe el; restul urmau să li se alăture după ce va fi apus soarele. În spatele tuturor, se vedea oceanul întunecat şi sclipitor, iar gândurile lui Ellie zburară spre Go Fish, barca încă ancorată în orăşelul Hamilton, şi la acele câteva momente de linişte petrecute la prova cu Graham lângă ea, înainte ca totul s-o ia razna.

Când reveni cu privirea spre petrecere, îşi văzu mama croindu-şi drum pe lângă copiii care stăteau la rând în dreptul tonetei cu îngheţată. Ellie simţi un cleşte în piept la vederea ei, şi se întoarse spre Quinn, care rămăsese neobişnuit de tăcută.

— Trebuie să mă duc să vorbesc cu ea, îi zise. Dar ne vedem mai târziu.

Quinn încuviinţă.

— Ca de obicei.

Ellie traversă grăbită strada, ca nu cumva să-şi piardă curajul. Şi chiar în timp ce mergea, descoperi că începuse deja să se încordeze ca să îndure privirile despre care era convinsă că aveau s-o urmărească. Văzuse cât de mult se împrăştiase ştirea despre Graham şi fotograful acela, într-

un timp atât de scurt, iar dacă şi numele ei apăruse acolo – ca să nu mai pună la socoteală şi numele tatălui ei – atunci n-avea niciun motiv să creadă că nu aflase deja toată lumea din oraş.

Şi-i deveni limpede că aflase, fiindcă privirile tuturor o urmăreau cum înaintează pe iarbă. Însă, în acelaşi timp, era şi ceva neobișnuit în felul în care o studiau când trecea pe lângă ei: era de parcă n-ar fi privit spre ea, cât mai degrabă lângă ea, ochii lor ocolindu-i contururile, căutând, sperând. Căutau pe altcineva, înţelese imediat. Îl căutau pe Graham.

Ellie simţi c-o umflă râsul. Quinn avusese dreptate. Nu interesa pe nimeni cine-i era tatăl, sau de ce veniseră ele aici, în oraş, în definitiv. Pe toţi îi interesa numai că starul de cinema o alesese pe una de-a lor. Iar acum voiau să vadă asta cu ochii proprii.

Mama ei stătea în picioare lângă una dintre mese, cu spatele spre Ellie, umplându-şi din nou paharul cu limonadă. Când se întoarse, mâna cu care ţinea carafa îi tremură un pic, şi, cu toate că Ellie se așteptase ca ea să fie furioasă – şi pe bună dreptate –, tot ceea ce zări, zugrăvit atât de limpede pe faţa ei, fu uşurarea.

— Unde ai fost? o întrebă, lăsând carafa pe masă. Te-am căutat peste tot.

În ochii ei se vedea o altă întrebare, însă n-o mai rosti. În loc de asta, se întoarse şi desprinse o farfurie din carton dintr-un teanc de pe masă.

— Ia-ţi ceva de mâncare, o îndemnă pe Ellie. Avem destule de recuperat.

Stomacul începu să-i chiorăie în timp ce-şi umplea farfuria cu câteva linguri uriaşe de salată de cartofi şi macaroane, punându-i vârf cu un hotdog şi o prăjitură, după care-şi aşeză în echilibru la îndoitura braţului un pahar cu limonadă şi porni după mama ei pe iarbă, până în locul în care-şi aşternuse aceeaşi pătură în carouri pe care o foloseau în fiecare an.

— Unde e Bagel? se interesă Ellie, aşezându-se turceşte şi punându-şi mâncarea în faţa ei.

— L-am dus acasă după ce-a furat al doilea hamburger.

Ellie izbucni în râs şi-şi luă de pe farfurie prăjitura, care avea un steguleţ în miniatură desenat pe mijlocul glazurii albe.

— Ai fost aici toată ziua? o întrebă.

Mama nu-i răspunse nimic. Se aşeză faţă-n faţă cu Ellie, ţinându-şi cu ambele mâini paharul albastru cu limonadă.

— Nu te-ai uitat chiar deloc pe telefon? o întrebă ea, cu o înfăţişare serioasă.

Ellie scutură din cap.

— L-am pierdut, zise.

Ştia ce avea să urmeze, şi ştia ce trebuia să zică, însă cumva îmi pare râu nu i se părea nici pe departe suficient. Făcuse să fie divulgat secretul care le străbătea existenţele ca un fir roşu, şi toată povestea fusese dezvăluită exact aşa cum spusese mama că va fi, iar Ellie nu mai avea cum să schimbe nimic. Poate le va fi de folos faptul că atenţia părea să fie îndreptată spre Graham, sau poate nu. Însă ea ştia că nu despre asta era vorba, aşa că înghiţi în sec, aşteptându-şi mama să continue şi rămânând cu prăjitura

ridicată.

— Tot ce s-a întâmplat aseară, începu mama ei, alegându-şi cu grijă cuvintele, cu Graham şi cu fotograful… Ştii că s-a dat la ştiri, da?

Ellie nu fu în stare s-o privească, dar încuviinţă din cap, cu ochii spre prăjitură, fixând colţişorul mânjit al steguleţului din glazură. Nu ştia precis ce să răspundă, însă torentul de cuvinte oricum se umfla înăuntrul ei, şi se simţi epuizată de cât se forţase să-l zăgăzuiască.

— Îmi pare rău, mamă, începu în şoaptă, după care i se puse un nod în gât, şi restul cuvintelor se auziră înecate şi sugrumate. A fost vina mea. Tu mi-ai zis că aşa o să se-ntâmple, dar pur şi simplu n-am putut… nu m-am putut stăpâni. Doar nu l-am văzut tot timpul de când e aici. L-am evitat. Dar m-am simţit îngrozitor, fără să-l văd. Am fost total nefericită. Şi deodată s-a întâmplat iar. Însă chestia cu fotograful chiar n-a fost din vina lui. El încerca să-i ţină la distanţă de mine, însă ei s-au comportat oribil. Exact cum ai zis că or să facă.

Acum aproape că plângea, alimentată de epuizare, în aceeaşi măsură ca de emoţie. Mama stătea în faţa ei, urmărind cu o expresie încordată cum i se rostogoleau vorbele, şi Ellie nu reuşea să-şi dea seama dacă expresia aceea provenea din furie, sau din îngrijorare, sau din cu totul altceva. Luă o gură de aer înainte de a continua.

— A fost groaznic, îi zise. El n-a mai avut de ales. Iar azi-dimineaţă, încă nu-şi dăduseră seama că eu sunt cea care fusese cu el, şi m-am gândit c-o să fie bine, însă acum e clar că nu-i aşa, şi-mi pare rău. Ştiu că e o catastrofa uriaşă, şi

că probabil am stricat totul, dar n-am vrut, și-mi pare foarte, foarte rău.

Pentru moment, nu se produse nicio reacţie. Mama doar stătea şi-o privea pe Ellie, farfuriile cu mâncare zăcând neatinse pe pătură între ele. Deodată, scutură din cap, şi câteva şuviţe de păr i se desprinseră din coadă, apoi se aplecă în faţă.

— Tu n-ai stricat nimic, zise pe un ton liniștit, și Ellie deschise gura, vrând să protesteze, însă mama ei o opri, scuturând iar din cap. Dacă aş fi preferat să nu se afle? Normal. E un capitol al vieţii mele de care nu sunt tocmai mândră, iar când am părăsit Washingtonul – când l-am părăsit pe tatăl tău – m-am simţit ca o fugară, ceea ce niciodată nu e un lucru bun.

Se opri, părând să cadă pe gânduri. Cerul se mai întunecase cu vreo câteva nuanţe, iar luminile portocalii ale stâlpilor de pe marginea spaţiului verde începură să clipească în spatele ei.

— Dar să vezi ce s-a întâmplat! exclamă ea, făcând un gest larg cu braţul. Am aterizat aici. Şi, cel mai important dintre toate, te-am scos pe tine, din ecuaţie. Cum aş putea vreodată să regret asta?

Ellie îşi muşcă buza. Îşi petrecuse ziua căutându-şi tatăl, aşa cum pornise Ahab în căutarea balenei. Însă acum îşi dădea seama că-şi alesese de la început ţinta nepotrivită. Până la urmă, semăna mai mult cu Dorothy. Până la urmă, ceea ce căuta ea era doar asta: să fie acasă.

Îşi lăsă capul în jos, întrebându-se dacă ar trebui să mărturisească unde fusese azi; i-ar fi atât de simplu să se

prefacă doar că nu s-a întâmplat nimic, să-și blocheze cu desăvârşire amintirea despre tatăl ei. Chiar și acum, era dureros să se gândească la el, iar să vorbească despre el – să fie forţată să-l examineze şi să-l analizeze şi să discute în contradictoriu despre el – era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

Cu toate acestea, se adunaseră deja prea multe minciuni – despre Graham, şi despre Harvard, şi despre barcă – iar aceasta era mult prea mare ca s-o poată ascunde, mult prea importantă ca s-o păstreze sub tăcere. Privi în jos, examinându-și uitata farfurie cu mâncare.

— L-am văzut azi, rosti încet.

Se pregătea să continue, să explice la cine se referea, însă văzu clar în ochii mamei că nu mai era nevoie. Stătea turcește în fața lui Ellie, ținându-și în poală farfuria din carton cu un porumb fiert în ea, acesta rostogolindu-se pe pătură când ea tresări deodată, încordându-se din tot corpul. Fiindcă ea nu făcu niciun gest ca să și-l ridice, Ellie se întinse şi i-l ridică ea, ştergându-l de puful păturii şi apoi punându-l la loc în farfuria mamei, cu o ridicare din umeri în chip de scuză.

— L-ai văzut? repetă ea, cu ochii încețoșați.

— Acolo am fost azi.

— În Kennebunkport?

Ellie tresări, buimăcită. Nu-i trecuse niciodată prin minte că și mama ar putea să-l țină sub observație, să-i urmărească evoluția la fel cum o făcuse ea mereu. Totdeauna presupusese că ele două nu vorbesc niciodată despre el, din cauză că mama nu vrea să vorbească despre

el. Însă acum, pentru prima dată, îşi dădu seama că era posibil să se fi înşelat. Poate fusese din cauză că ea voia să vorbească despre el; poate că toată acea tăcere nu fusese decât o modalitate de a opri, ca prin aplicarea unui pansament, hemoragia de amintiri.

Poate că-l părăsise atunci, în urmă cu atâţia ani, nu din cauză că l-ar fi urât, ci pentru că l-a iubit.

După câteva clipe de tăcere, Ellie făcu un semn afirmativ din cap.

— Graham a mers cu mine până acolo, zise, hotărându-se să lase deoparte, deocamdată, povestea cu barca. Nu ştiu ce-a fost în mintea mea. Nu voiam decât să-l văd.

Chipul mamei rămase neobişnuit de impenetrabil.

— Și l-ai văzut?

Ellie încuviinţă din nou.

— Era în oraş, la o întâlnire cu locuitorii, pentru campanie, începu ea să povestească, dar deodată, spre mirarea ei, vocea i se frânse. Nu şi-a dat seama că sunt eu. Nu m-a recunoscut.

— Of, El, zise mama, târându-se mai aproape, astfel încât să ajungă lângă ea. N-am ştiut. Habar n-am avut că ai vrea să-l întâlneşti.

— Nici eu, recunoscu Ellie, simţindu-se deodată nefericită. Nu chiar. Cred că a fost o prostie din partea mea, să-mi închipui că ar putea să-şi dea seama cine sunt.

De cealaltă parte a spaţiului verde, fanfara îşi încheie cântecul cu un crescendo vibrant, apoi tăcu. Prin aer pluti o senzaţie de nerăbdare, în timp ce toţi se duceau la păturile lor. Cam toată lumea de aici participase la festivităţi în

destui ani cât să ştie că, atunci când cerul căpăta o nuanţă delicată de albastru-indigo, iar orchestra îşi încheia ultimul număr din program, şi aplauzele se stingeau în aerul cald al serii, foarte curând aveau să pornească focurile de artificii.

— Ştii cum am început să vorbesc cu el, acum atâţia ani? o întrebă mama, iar Ellie făcu semn că da.

— Exact, şi mereu nu făceam decât să-i iau comanda, atât, povesti ea. Însă a venit săptămâna aia când a plouat în absolut fiecare zi. El venea în fiecare dimineaţă, cu impermeabilul picurând şi cu părul ud leoarcă, şi se strecura în separeul ăla care niciodată nu părea suficient de mare încât să-i încapă picioarele alea lungi ale lui. Şi apoi, într-o dimineaţă, s-a oprit pur şi simplu.

— Ploaia?

Mama încuviinţă.

— În timp ce-i luam comanda, am privit afară şi am zis ceva de genul că s-a întâmplat o minune. Şi el ştii ce-a zis?

Ellie făcu semn că nu.

— A zis: „Aici nu se vor întâmpla minuni". Îmi aduc aminte că amândoi am privit atunci înjur, şi eu mi-am zis în sinea mea că avea dreptate. Cum să-ţi zic, era doar un birt, şi încă unul cam de proastă calitate. Eram înconjuraţi de ouă răscoapte şi pete de apă şi scaune din plastic ciobite şi plăcinte care rămăseseră prea mult timp nevândute. Însă când l-am întrebat ce-a vrut să spună, mi-a povestit despre orăşelul ăla, din Franţa secolului al XVII-lea, în care se zicea că s-ar produce toate minunile posibile. Iar când au început să se îngrămădească prea mulţi oameni acolo, cu

toţii plini de speranţe, autorităţile au pus un afiş pe care scria: „Aici nu se vor întâmpla minuni” [30].

Deasupra lor, cea dintâi rachetă trecu şuierând peste acoperişului hotelului, pierzându-se pe cerul nopţii, ca o minusculă mărgică de lumină; pe cât se înălţa mai mult, pe atât devenea mai tăcută, până când Ellie o pierdu cu totul din vedere. Însă în clipa imediat următoare explodă sfârâind, şi picioarele aurii ca de păianjen se arcuiră din nou spre pământ.

— Dar tocmai asta era, continuă mama, cu o voce moale în mijlocul tuturor zgomotelor. Se *întâmplase* o minune. Doar că noi nu ştiam încă.

O privi, zâmbind.

— Minunea erai tu.

— Mamă, începu Ellie, însă fu întreruptă.

— Poate că nu te-o fi recunoscut el azi, spuse mama, clătinând din cap. Dar să ştii că te iubeşte. L-am văzut cum te privea când erai mică. Mereu şi-a dorit o fată.

Se întinse şi-i strânse mâna lui Ellie.

— Şi că a stat departe de vieţile noastre? Nici asta nu i-a venit uşor. Tu trebuie să ştii asta. A fost hotărârea mea: eu am fost cea care a pus punct. El era pregătit să te recunoască public, chiar dacă asta i-ar fi putut distruge

---

30 Este vorba despre localitatea Modseine, unde se zvonise că s-ar întâmpla numeroase minuni şi s-ar desfăşura practici magice. Textul integral al afişului este „Aici nu se vor întâmpla minuni, din ordinul Regelui”. Întâmplarea a devenit celebră prin intermediul unei lucrări prezentate, în anul 2007, de artistul plastic britanic Nathan Coley, în cadrul expoziţiei de la Mount Stuart House, de pe insula Bute, din Scoţia. Lucrarea consta dintr-un eşafodaj pe care erau înscrise, cu litere luminoase, cuvintele „*There will be no miracles here*”.

cariera. Dar nu l-am lăsat eu.

— De ce?

— Nu era ceea ce-mi doream eu pentru noi, îi explică ea. El să stea cu nevasta şi cu copiii în Delaware, şi să ne trimită nouă cecuri, în timp ce stăteam prizoniere în Washington, cu toată presa pe cap. Voiam ca tu să ai o viaţă adevărată. O viaţă ca asta, precizã, făcând un gest larg cu braţul, prin care cuprinse siluetele prietenilor şi vecinilor, aclamând cu toţii la finalul unui cântec, şi Ellie simţi cum îi creşte inima la vederea oraşului acesta pe care-l iubea, şi pe care nu l-ar fi schimbat pentru nimic, şi cu atât mai puţin pentru viaţa de fiică a unui senator.

În tot acest timp, se întrebase dacă viaţa i-ar fi fost mai bună în cazul în care ar fi făcut parte din familia lui, însă acum înțelese că ar fi fost dimpotrivă. Nu ea era cea care pierduse. Poate că nu crescuse având bani suficienţi pentru tabere de vară, sau pentru excursii în Europa, sau pentru câte o maşină nouă în fiecare an. Însă el nu privise niciodată apusul din golfuleţul aflat în apropierea casei lor. Nu petrecuse niciodată o dimineaţă de iarnă la Gânduri Bune, încălzindu-şi picioarele încălţate în ciorapi la radiator. Nu mâncase niciodată la The Lobster Pot, şi nici nu încercase sorbetul de portocale de la Sprinkles. N-o văzuse niciodată câştigând un meci de fotbal, sau un concurs de ortografie, şi nu-l cunoscuse niciodată pe Bagel. Nu luase niciodată cina la Chez O'Neill.

— El nu ne-a părăsit, zise mama. Ne-a dat un dar.

— Ne-a lăsat să plecăm, trase concluzia Ellie, cu voce scăzută.

Mama încuviinţă.

— Şi ne-a fost bine, zise ea. Dar, crede-mă: el încă te iubeşte. Nu e nevoie să ţin legătura cu el, ca să ştiu aşa ceva.

Era tot mai greu să vezi prin întuneric, şi siluetele celor care îşi căutau încă locuri pe care să se aşeze se profilau în lumina becurilor de pe stâlpi. Câţiva copii cu coliere luminoase trecură în fugă pe lângă ele, râzând, şi Ellie îşi încordă privirea ca să distingă silueta solitară care se instala pe iarbă nu departe de pătura lor. Inima îi tresăltă uşor când îl recunoscu.

Era Graham.

Se aşezase de unul singur pe iarbă, îndoindu-şi picioarele sub el şi lăsându-şi capul pe spate ca să privească spre cer, însă ea observă că avea un telefon lipit de ureche. Spera să nu fi vorbit cu managerul lui, sau cu avocatul, sau cu jurista. Ceva din atitudinea lui, din expresia destinsă a feţei, o făcu să creadă că ghicise. El era singur, ca de obicei; avea felul lui de a se afla în mijlocul mulţimilor, dar în acelaşi timp, cumva, separat de ele, iar seara aceasta nu făcea deloc excepţie.

În timp ce artificiile explodau şi apoi dispăreau, ea închise ochii, conservând amintirea cu contururi luminoase în spatele pleoapelor, gândindu-se la ziua care rămânea în urmă, la amintirea mâinii atingând-o pe a tatălui ei, la mângâierea adusă de prezenţa mamei, dar cel mai mult – cel mai mult – la băiatul care stătea la nici zece paşi de ea, privind exact acelaşi cer.

Se gândi la cuvintele rostite de tatăl ei, cu atâţia ani în

urmă: Aici nu se vor întâmpla minuni.

S-a înşelat, îşi zise în sinea ei, şi cuvintele îi veniră cu o ardoare care o surprinse. Chiar şi în birtul acela, sigur exista un sentiment că minunile sunt posibile. Nu trebuia decât să ştii unde să le cauţi. Chiar şi o fereastră murdară, sau o plăcintă cu mere veche, ar putea să fie un soi de minune.

— Şi-acum, ce-o să urmeze? întrebă ea. Dacă totul s-a dat la ştiri, el sigur ştie unde suntem. Crezi că va încerca să ne caute?

— Tu vrei să încerce?

— Nu ştiu, răspunse ea, cu sinceritate. Poate, într-o zi. Sau poate nu. Chiar nu ştiu.

— Nu-i nimic, o asigură mama. Avem timp ca să ne dăm seama.

— Îmi pare foarte rău, zise din nou Ellie.

Numai că, de data aceasta, nici ea nu ştia sigur pentru ce; erau atâtea motive din care să aleagă.

— Hei, zise mama, întinzând mâna şi cuprinzându-i bărbia în palmă. O să fie bine.

— Cum? întrebă Ellie, cu o voce plăpândă.

— Avem noroc, îi explică ea. Se pare că toată lumea e mai interesantă de cealaltă parte a poveştii. Din câte se vede, Graham Larkin e cu mult mai fascinant decât Paul Whitman, zise, clătinând din cap şi zâmbind. Pe asta chiar că n-am prevăzut-o.

Privirea lui Ellie se abătu iar spre spinarea lui Graham. Terminase convorbirea telefonică şi stătea acum cu faţa ridicată spre cer.

— E bine, zise ea. Abate atenția.

— Nu, cât timp e el în oraș, n-o abate, o corectă mama ei. Dar o să plece peste vreo două zile, și asta o să fie tot.

O nouă rachetă explodă deasupra lor, de data aceasta în cercuri verzi și purpurii, însă Ellie nu le mai văzu. Era prea atentă la Graham, iar când întoarse el capul, privirile li se întâlniră imediat. Rămaseră așa timp îndelungat, sub ploaia de scântei. Încă o explozie coloră cerul nopții, și Ellie o simți până în vârfurile degetelor de la picioare, atât căldura, cât și flacăra ei, ca o lumânare, ca o febră, ca o arsură.

Asta o să fie tot, își zise în gând, dar nu încetă să-l privească pe Graham.,

Bună", mimă el din buze.

Bună", îi răspunse ea imediat.

24

Dimineața, părea că nimic din toate acestea nu fusese real: nici fanfara, nici artificiile, nici mâncarea și nici jocurile. În timp ce se îndrepta spre platoul de filmare, sub un cer portocaliu, lui Graham i se părea că spațiul verde al orașului arăta la fel ca în oricare altă zi, ca o amprentă de iarbă în plin centru, goală și tăcută și scăldată de rouă. Nu se vedeau pahare din plastic spulberate de vânt, nici artificii sau rachete arse împrăștiate pe trotuare, nici măcar dreptunghiuri de iarbă turtită acolo unde fuseseră

întinse păturile, ca un gigantic pled din petice.

Sorbi din cafeaua pe care şi-o luase de la recepţia hotelului, având grijă să n-o verse, fiindcă trotuarul începea să coboare spre apă. În faţa lui, îl văzu pe Mick traversând strada, arătând obosit şi nebărbierit şi ţinând în mână un pahar cu cafea cel puţin de două ori mai mare decât al lui Graham.

— Măi, măi, dacă n-o fi tocmai campionul nostru, exclamă el, oprindu-se să-l aştepte pe Graham, care-şi încordă puterile pentru ceea ce avea să urmeze.

Însă, spre mirarea lui, Mick nu părea supărat. Dimpotrivă, abia se abţinea să nu râdă.

— Mereu sunt cei care par mai liniştiţi, comentă el, clătinând din cap. Dar, din ce-am citit, ai doborât atât băiatul rău, cât şi fata, dintr-o singură lovitură, hm?

— Îmi pare foarte rău, Mick, zise Graham. N-am vrut să dau totul peste cap pentru…

Mick îl întrerupse cu o fluturare indiferentă a mâinii, în timp ce începea să coboare la vale.

— Nu-i nimic, zise. Am vorbit deja cu Harry în dimineaţa asta. Tipul chiar că e un vrăjitor. A făcut să dispară totul.

Graham făcu ochii mari.

— Cum?

— Aşa cum am zis, replică Mick, ridicând din umeri, printr-o vrajă. A întors toată povestea pe dos. Bănuiesc că nici măcar n-a avut nevoie de avocaţi.

Pentru prima oară în decurs de două zile, Graham simţi cum i se descleştează muşchii din jurul maxilarelor, şi răsuflă prelung, clătinând uşurat din cap.

— Dar toată publicitatea aia? întrebă el. Nu poate să fie bună pentru…

— Totdeauna e bună pentru câte ceva, îl întrerupse Mick. E prima lege în afaceri. În plus, nu strică deloc ca interpretul principal să fie privit ca un tip un pic mai dur.

Graham își privi mâna, care încă îl durea și în dimineața aceasta.

— Așa o fi, zise. Dar mie tot îmi pare rău. Sincer.

Mick scoase un geamăt.

— Numai două minute cu tine, Larkin.

— Poftim?

— Atât ți-a trebuit ca să-ți demolezi noua ta imagine.

— Scuze, zise el din nou, iar Mick își dădu ochii peste cap.

— Uite ce e, atât timp cât avem parte de înflăcărarea asta din tine astăzi pe platou, suntem încă în bună formă, îi explică el, bătându-l ușor pe umăr, înainte de a o zbughi spre camioneta de catering.

Când ajunse pe platou, Graham văzu că un asistent de producție îi făcea semne cu mâna, îndrumându-l deja spre rulota pentru machiaj. Exista o senzație de presiune la filmarea de astăzi, cu toții încercând să-și încheie partea de producție conform programului, și atmosfera aceea de frenezie făcea ca platoul să arate ca ultima zi a unei tabere de vară. Luni, urmau să se întâlnească din nou în L.A., unde erau programate încă două săptămâni pentru producție. Dar asta nu făcea ca ziua de azi să semene mai puțin cu un sfârșit. Și, ca în oricare sfârșit, exista un straniu amestec de exuberanță și regret.

Graham stătea deja pe un scaun din pânză, cu o femeie având în mână un pămătuf pentru pudrat aplecată spre el – examinându-i nasul ars de soare cu o înfăţişare nemulţumită –, când îl observă pe Harry, care tocmai traversa terenul spre ei. Vorbea la telefon, gesticulând cu mâna liberă, şi-şi purta oboseala ca pe o haină grea, cu umerii încovoiaţi în timp ce înainta trudnic prin platou. Însă când îşi ridică privirea şi-l zări pe Graham, faţa i se destinse într-un zâmbet. Se opri din mers exact cât să-i facă un semn cu degetul mare ridicat, iar când Graham vru să se ridice, Harry îi ceru prin gesturi să stea acolo, arătându-i spre telefon. Mai rămase pe loc timp de câteva secunde, zâmbind larg şi executând un nou semn aprobator cu degetul mare, şi abia apoi îşi continuă drumul.

Olivia se instală pe scaunul de lângă Graham, care strănută când femeia îi repezi din nou pămătuful cu pudră pe faţă. Machieuza se trase înapoi, încruntându-se la el, după care-şi reluă treaba, clătinând din cap a dezaprobare.

— Am auzit că te-a scos pe cauţiune, zise Olivia, făcând un gest în direcţia lui Harry, care tocmai dispărea pe după o rulotă. Până şi eu sunt nevoită să recunosc că a fost o întorsătură impresionantă. A reuşit să te facă să pari un soi de erou, apărându-şi iubirea vieţii de paparazzi cei mari şi răi. Nu e rău, aprecie ea, ridicând din sprâncene.

— De-asta îi şi dau grămezi de bani, replică Graham, zâmbind.

— Crezi c-ar putea să mai aibă vreun loc pe listă?

— Nimeni n-are loc suficient pentru tine, o tachina el.

— Ei bine, e lucru sigur că ţi-ai făcut rost de câteva tiduri pe prima pagină, comentă ea, dându-şi ochii peste cap, însă el putu să-i simtă nuanţa admirativă din voce. Ca şi iubiţica ta. Am impresia că locul ăsta e un fel de realitate paralelă, în care tu eşti personajul cel interesant.

— Nu-ţi face probleme, ripostă Graham, râzând. Peste câteva zile vei fi iar în cluburile în care ţi-e locul.

— Iar tu vei fi din nou acasă, cu porcul tău.

— Da, mă rog, dacă ai nevoie de ceva ponturi ca să-ţi atragi vreo atenţie suplimentară din partea mass-media, între timp… zise el, ridicându-şi braţele. Îţi stau bucuros la dispoziţie.

— Tehnica ta cam lasă de dorit, zise ea, însă el îşi dădea seama că era amuzată, iar când machieuza făcu un pas înapoi ca să-şi examineze opera, inspiră adânc.

În jurul lor, echipa de producţie pregătea totul pentru secvenţa care urma să fie filmată, şi zumzetul activităţii făcea ca ziua aflată în faţa lor să pară plină de făgăduieli. Totdeauna, în astfel de momente, departe de fani, înainte de a fi îndreptate camerele spre el, se simţea străbătut de o neobişnuită energie, şi ştiu, cu o siguranţă nestrămutată, că avea să fie o zi bună.

În timp ce parcurgea drumul de la rulota pentru machiaj spre locul în care-l aştepta Mick, Graham îşi ridică privirea spre cerul palid şi înţesat de păsări, ca un fel de negativ al imaginii de ieri, cu focurile de artificii. Iar când îşi coborî privirea spre hotel, se pomeni dus cu gândul la clipele de aseară, când stătuse exact în acelaşi loc, privind cum îşi croia drum prin mulţime un cârd de copii, ţinând în mâini

micile artificii ca pe nişte baghete magice.

Fusese exact cum îşi imaginase că ar arăta 4 iulie aici, exact ca atunci când era el mic, însă chiar şi-aşa, ceva din el îşi dorise să treacă mai departe de toate acestea, să se pună în mişcare şi să vadă unde ajunge. Fusese o zi a călătoriilor, atât cu barca pe ocean, cât şi cu autobuzul pe şosea, şi i se părea un final potrivit pentru şederea lui în Henley acela în care ar porni fără vreo ţintă anume, spre nord sau spre sud, în sus sau în jos, până când s-ar rătăci de-a binelea.

Existase un moment de acalmie, atunci când membrii orchestrei îşi lăsaseră jos instrumentele, şi o tăcere plină de aşteptări se aşternuse peste mulţime. Din locul în care stătuse, Graham îşi ridicase privirea spre cer, cu toate că nu se vedea altceva decât cele dintâi palide licăriri ale stelelor. Când îi vibrase telefonul din mână, şi-o coborâse la loc. Şi-l luase la el în drum spre ieşirea din cameră, însă nu se putuse îndura să răspundă la vreunul dintre apelurile pierdute. Pur şi simplu, n-avea chef să stea de vorbă cu avocaţi, sau agenţi, sau jurişti, cel puţin deocamdată. Toţi aceştia aparţineau de L.A. Iar el, pentru moment, măcar, era încă în Henley.

Însă tocmai când se pregătea să-şi închidă telefonul de tot, constatase că era mama lui.

— Bună, zisese, ducând aparatul la ureche.

Şi abia după ce răspunsese îi trecuse prin minte că ea îl suna, poate, tocmai pentru că-l văzuse la ştiri. Nici măcar nu se gândise la asta: între mama lui şi cariera actoricească era cea mai mare distanţă posibilă din spectrul vieţii sale, şi încercarea de a le cuprinde în spaţiul unuia şi aceluiaşi

gând era similară cu cea de a face o imagine înceţoşată să devină clară.

— Bună, răspunsese ea, după care se auziseră câteva şuşoteli. Stai puţin, îi zisese lui Graham, care pornise spre marea de pături care împestriţa iarba.

Era prea întuneric pentru ca majoritatea oamenilor să-şi poată da seama cine e, cu toate că vreo câţiva îi urmăriseră înaintarea cu ochii mijiţi. Auzise apoi în telefon râsete şi un ciocănit, şi deodată totul se amplificase, fiindcă mama lui îi comutase pe difuzor.

— E şi tatăl tău aici, îl anunţase ea.

Graham îşi acoperise cealaltă ureche cu mâna, ca să poată auzi mai bine, lăsându-se să cadă pe iarba rece din capătul cel mai îndepărtat al parcului.

— E totul bine? întrebase, nefiind sigur că ar vrea să şi audă răspunsul. Însă, spre mirarea lui, mama râsese din nou.

— Sunt artificii? îl întrebase ea, aproape ţipând peste zgomotele din fundal, de la petrecerea din curtea vecinului.

Putea chiar să şi-i imagineze acolo, pe tatăl lui în tradiţionala bluză polo albastră, şi mama purtând un tricou în dungi roşii şi albe, strânşi amândoi în jurul telefonului.

— Unde? întrebase Graham, derutat. La voi?

— Nu, îi răspunsese tatăl lui. La tine. Ne-am uitat azi-dimineaţă să vedem la ce oră apune soarele în Maine. Au început deja focurile de artificii?

— Nu încă, zisese Graham, însă tocmai atunci, cea dintâi zbură spre cer ca o cometă. De fapt, da. Chiar acum au început, se corectase imediat.

— Aici mai avem de aşteptat câteva ore, intervenise mama. Dar am vrut să le urmărim împreună cu tine.

Graham zâmbi, neştiind ce să spună. Gândul că ei căutaseră să afle la ce oră apune soarele acolo, la el, şi aşteptaseră până când fuseseră siguri că s-a întunecat, după care se furişaseră undeva ca să-l sune, era atât de neaşteptat, încât nici nu ştia cum să reacţioneze.

— Îţi aminteşti de anul când le-am privit din parc? îl întrebase tatăl lui. Şi tu te-ai ars la deget cu una dintre lumânările alea contra insectelor?

— Dar tu îţi aminteşti când le-am privit de pe plajă? replicase Graham, râzând.

— Şi când taică-tău a scăpat pepenele roşu de pe stâncă? adăugase mama, cu o voce plină de amuzament.

— Ia taci, o apostrofase tatăl lui, râzând însă. Pescăruşul ăla m-a luat prin surprindere.

Deasupra lui, alte două artificii explodaseră cu un pocnet, fiecare având scânteile de o altă culoare.

— Mi-ar fi plăcut să fiţi şi voi aici, zisese încet Graham, dar chiar și-așa, până şi sunetul înfundat al respiraţiilor părinţilor lui însemna o alinare.

Privise cum sunt lansate artificiile una câte una, fiecare diferită de cea anterioară, dar în acelaşi timp ca un fel de ecou, o amintire a tuturor celor pe care le văzuse în trecut, al tuturor numeroaselor ocazii în care le priviseră împreună, ca o familie. Tuşise uşor, dregându-și glasul.

— Ultimele câteva zile au fost… începuse, însă mama lui îl întrerupsese.

— Știm, zisese ea. Am încercat să te sunăm mai devreme,

când am văzut în ziare.

— Îmi pare rău, se scuzase Graham. Am vrut doar…

— Indivizii ăştia sunt ca vulturii, decretase tatăl lui, pe acelaşi ton folosit de el când vorbea despre subiecte ca republicanii şi echipele adverse de baseball. Şi-au făcut-o cu mâna lor!

— Mulţumesc, răspunsese Graham. Dar mă simt destul de rău din cauza asta.

— Munceşti prea mult, îl deplânsese mama. Atâtea filmări, iar când te întorci acasă, te pun să faci şi scenele de interior, după care vine şi turneul de promovare…

Graham izbucnise în râs.

— De unde ştii toate astea?

— Ne-am abonat la Variety, răspunsese ea, cu o nuanţă de mândrie în voce. Şi la Hollywood Reporter[31].

— Zău? se mirase Graham, străduindu-se iară succes să-şi imagineze mama lecturând ştirile la zi din lumea divertismentului.

— Sigur că da, răspunsese ea, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ne place să ştim cu ce te mai ocupi tu.

— Şi e mereu interesant să fim la curent cu lumea peliculelor colorate, glumise tatăl lui, şi Graham răsese în hohote.

— Noi obişnuim să le numim filme!

---

31 Cele mai importante publicaţii săptămânale americane având ca subiect industria divertismentului, cu precădere cea cinematografică. Pe lângă revista Variety, apare şi un cotidian intitulat Daily Variety, acesta fiind specializat în ştiri şi reportaje din lumea filmului.

— A filmelor colorate, atunci, acceptase tata. Numele tău e destul de răspândit în ultima vreme. Tot felul de roluri interesante…

— Să nu credeţi nimic din toate astea, le atrăsese atenţia Graham. Încă nu m-am hotărât ce-o să fac în continuare.

— Ei bine, eu cred c-o să fii bun în oricare dintre ele, zisese mama. Ţi-aduci aminte cât de grozav a fost în Guys and Dolls? i se adresase ea tatălui, care scosese un mormăit de aprobare. Suntem foarte mândri de tine, adăugase ea.

Graham îşi înghiţi nodul din gât.

— Mersi, mamă.

— Când te întorci, mai precis?

— Poimâine, răspunsese, cu ochii spre cer. A trecut foarte repede.

— A fost bine, altfel?

Clătinase din cap în semn de încuviinţare, ştiind că ei n-au cum să-l vadă. Însă fusese surprins să se simtă gâtuit la gândul că va pleca de acolo, şi clipise mărunt.

— Mda, zisese. A fost foarte bine.

— Am făcut tartă de limetă[32] pentru azi, îl informase mama. Îţi păstrez şi ţie o bucată, ca să fii obligat să treci pe-aici când te întorci.

— Bine, răspunsese el. O să trec.

— Am impresia că nu ţi-ar strica o pauză, zisese tatăl lui. Am putea să mergem undeva în weekendul următor

32 Desert specific american (Key lime pie), constând dintr-o cremă preparată din zeamă de limetă, gălbenuşuri, lapte şi zahăr, întinsă pe un aluat de tartă şi acoperită cu un strat de bezea.

Lucrezi cumva şi duminică? Poate la bowling, sau la cuştile pentru bătaie[33]…

O nouă salvă de artificii explodase în formă de stea, şi contururile zăboviseră încă mult timp după ce se stinsese, ca o ştampilă aplicată pe cer.

— Sau la pescuit, adăugase Graham, şi tatăl lui răsese încet.

— Cred că a trecut ceva timp de când n-am mai făcut-o pe asta, comentase el. Ultima dată n-am prea avut noroc.

— Ba sigur că am avut, îl contrazisese Graham, simţind o uşoară furnicătură la ceafă.

Întorsese capul pe jumătate şi, când siluetele întunecate de pe o pătură din apropiere începură să-i devină mai clare, fusese surprins s-o vadă pe Ellie. Îşi potrivise mai bine telefonul în mână, distras.

— Am prins o grămadă, ai uitat? adăugase.

Lângă Ellie, mama ei spunea ceva, făcând gesturi largi cu mâinile, iar tatăl lui Graham continua să-i vorbească la ureche, depănând amintiri din expediţia lor la pescuit, în timp ce artificiile îi explodau deasupra capului, concurând cu sunetele orchestrei.

Însă Graham o privea mai departe pe Ellie, şi era de parcă o linişte absolută s-ar fi lăsat între ei, ca şi cum n-ar fi existat nimeni şi nimic în preajmă.

— Tocmai eram pe cale să ne dăm bătuţi, îşi auzise tatăl zicând. Nu prinseserăm absolut nimic până în ultima zi.

Graham zâmbise.

— Aia, zisese, cu ochii încă spre Ellie, e singura care

33 Spaţii speciale destinate antrenamentului pentru lovirea mingii de baseball.

conteează.

De la. GDL824@yahoo.com
Trimis: vineri, 5 iulie, 2013 8:18AM
Către: EONeill22@hotmail.com
Subiect: de la capăt

Hai să mai încercăm o dată...
Ai vrea să iei cina cu mine diseară la The Lobster Pot?

25

El era deja acolo când ajunse ea, aşteptând-o sub firma din lemn. Seara era neaşteptat de rece pentru începutul lui iulie, aşa că el purta o cămaşă cu mâneci lungi şi nasturi până la gât, împreună cu pantalonii lui kaki, având părul încă ud după duş. N-o văzuse încă, aşa că Ellie nu se grăbi, mergând încet, străduindu-se din răsputeri să-i memoreze imaginea, ca şi cum doar prin asta ar putea s-o facă să dureze.

Echipele deja începuseră să demonteze platoul după filmarea din ziua aceea. Dincolo de ele, bărcile pescarilor soseau la ţărm, ca în fiecare seară, şi clănţănitul capcanelor pentru homari se contopea cu scrâşnetul metalic al camioanelor încărcate. Mai rămăsese o zi de filmare, însă Graham urma să termine în timpul dimineţii, şi Ellie ştia că avea avion imediat după aceea. Mâine seară, cam pe la aceeaşi oră, strada avea să fie eliberată, gardurile

protectoare să dispară, camioanele să plece, și totul să rămână de parcă nici nu s-ar fi turnat vreun film acolo.

Ceva mai devreme, ea se dusese până spre mal, ca să-i privească filmând pe debarcader. Fusese mai puţin palpitant decât s-ar fi aşteptat, mai degrabă o întreagă serie de porniri şi opriri, aceleaşi momente repetându-se iar și iar, fiecare dublă dând impresia că ar fi ieşit exact ca precedenta. Graham îi spunea ceva Oliviei, cu palmele ridicate într-un gest conciliant, iar ea își lăsa capul în jos, după care se întorcea şi pleca, lăsându-l pe el singur pe marginea cheiului, de fiecare dată.

Ellie era prea departe ca să poată auzi ce spuneau, însă chiar şi de la distanţă, i se păruse ceva izbitor la Graham, văzându-l așa, tot numai concentrare și ardoare. Îi amintea de ziua aceea, pe plajă, când ea ieşise din pădurice şi-l văzuse cu alţi ochi, când starul de cinema Graham Larkin dispăruse, şi tot ceea ce rămăsese acolo era băiatul acela cu un zâmbet care părea să-i fie destinat numai ei.

Aşa arăta şi acum: se lepădase de ceva din el, devenise cu totul altcineva, fie și numai pentru moment. Și Ellie putea să vadă pentru prima oară exact ce înseamnă să fii actor, să constate că e vorba despre mai mult decât paparazzi şi covoare roșii, că e o formă de artă. Și că el e foarte talentat la asta. Rămăsese pe loc mult timp, incapabilă să se desprindă. Un asistent de producţie o recunoscuse din ziare, şi-i făcuse un semn cu mâna, invitând-o să treacă de gardurile metalice de protecţie, însă Ellie doar zâmbise şi scuturase din cap, refuzând. N-o deranja să-l urmărească de la depărtare; de fapt, se fortifica tocmai pentru asta.

Mâine, el urma să plece, şi ea nu mai avea altă variantă, decât să-l vadă aşa cum îl vedeau toţi ceilalţi: în filme şi în reviste, pe internet şi în ziare. Cum stătea acolo, printre ceilalţi fani ai lui, simţise cum creşte ceva înăuntrul ei, şi înţelesese că-şi lua rămas-bun. Aveau să fie şi alte prilejuri, desigur, seara la cină, şi poate chiar mâine, înainte ca el să plece, un rămas-bun corespunzător, când își vor spune toate lucrurile obișnuite: *Ţinem legătura, și o să-mi fie dor de tine, și mulţumesc pentru tot.*

Însă cea de-aici era o variantă de-a lui Ellie, iar aceasta zăbovi la filmare până mult după ora la care trebuia să fie la Sprinkles, ştiind c-o să fie suplinită de Quinn. Seara trecută, după focurile de artificii, se duseseră împreună pe plajă, golind o geantă de artificii pe nisip, şi apoi le declanşaseră una câte una, urmărindu-le amândouă cu privirile cum se roteau pe cer, până când cădeau în apele întunecate.

Fusese la fel ca în fiecare an. Fusese mai bine.

Acum, în timp ce se apropia de The Lobster Pot, iar Graham se întorcea spre ea, inima lui Ellie își iuţi bătăile, și ea își dădu seama că, de fapt, nu era încă pregătită să-și ia rămas-bun. Nici pe departe. Își aminti de cuvintele pe care i le scrisese cu ocazia celui dintâi schimb de mesaje dintre ei: *nu sunt tocmai convinsă că am terminat de spus bun găsit*. Aşa simţea şi acum, mai intens decât şi-ar fi închipuit vreodată că e posibil.

— Arăţi minunat, zise el, iar ea își coborî privirea spre rochia verde de vară.

— E aceeași pe care am purtat-o…

— Ştiu, zise el, întrerupând-o cu un sărut pe obraz.

Tocmai se bărbierise, şi-i simţi pielea delicată pe a ei.

— Dar arată şi mai minunat de data asta.

— Mersi, răspunse ea, gesticulând spre cămaşa lui. Şi tu arăţi minunat. Urmă un moment de stânjeneală, în care se priviră reciproc. După atâtea ore petrecute împreună, acum era prima oară când semăna cu o întâlnire veritabilă, şi deodată se simţeau împovăraţi de drăgălăşenii, de toate acele lucruri pe care i le spui celuilalt când vă întâlniţi pentru cină, spre deosebire de cele rostite când îl salvezi de fotografi, sau furi bărci pentru pescuitul homarilor, sau doar te plimbi pe plajă.

Uşa de la The Lobster Pot se deschise larg din interior, şi Joe îşi făcu apariţia în prag.

— Totul e pregătit, îl anunţă pe Graham, după care privi peste capetele lor spre strada pe care treceau agale oamenii, în lumina amurgului. Nu e nimeni de care să vă scap? întrebă el.

— Se pare că nu, răspunse Graham, ridicând din umeri.

— Înseamnă că i-ai băgat în sperieţi pe toţi, remarcă Joe, ascunzându-şi cu greutate încântarea, după care îi invită înăuntru cu un gest larg. Graham intră primul, urmat de Ellie, însă amândoi se opriră imediat lângă cuierul care fusese modelat în forma unui uriaş cârlig de pescuit. Absolut toate perechile de ochi prezente în restaurant se ridicaseră brusc la intrarea lor; furculiţele fuseseră lăsate jos, iar homarii rămăseseră uitaţi, când toată lumea căscă ochii spre cuplul de lângă uşă. Primul reflex al lui Ellie fu să se ascundă după standul recepţionerei, sau să facă stânga-

mprejur şi să iasă din restaurant; după atât timp cât îşi făcuse griji în legătură cu exact acest scenariu, tot i se părea ciudat să stea în atenţia unei sumedenii de chipuri – unele familiare, altele nu – şi să se lase văzută împreună cu Graham. Însă acum nu mai era un secret, relaţia aceasta dintre ei, şi nu mai avea motive să se ascundă.

Joe îi invita prin gesturi la masa lor, din colţul cel mai îndepărtat, într-un spaţiu pe care îl lăsase în rest liber, ca să aibă suficient loc pentru conversaţie. Însă abia când o luă Graham de mână simţi că-şi revine din împietrire, şi-l urmă până în fundul salonului, cu privirea în podea. Ajungând la masă, Graham îi ţinu scaunul, apoi se aşeză vizavi de ea, iar Joe scoase din buzunar o cutie cu chibrituri şi aprinse lumânările, făcându-i cu ochiul lui Ellie înainte de a-i lăsa singuri.

— Aşa, zise Graham, aplecându-se în faţă, şi Ellie nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Aşa.

— Mai rezişti?

În seara precedentă, imediat cum se încheiaseră focurile de artificii, Ellie se dusese spre locul în care stătea Graham. Pretutindeni în jurul lor, familiile îşi strângeau păturile şi-şi luau în braţe copiii adormiţi. Se aşezase pe iarbă lângă el, şi rămaseră amândoi aşa, timp îndelungat, fără să vorbească.

— Ai auzit, nu? îl întrebase ea într-un târziu, iar el încuviinţase. Prin urmare, bănuiesc că a devenit public de-acum. Toată lumea ştie despre noi.

Lângă ea, un zâmbet înflorise lent pe chipul lui Graham,

care începuse să arate cu un deget încovoiat prin întuneric.

— Şi tipul de colo? întrebase, indicând la întâmplare un bărbat care trăgea după el pe iarbă o ladă frigorifică.

Cercetase apoi mulţimea.

— Şi ea? zisese, arătând cu capul spre o femeie însărcinată, după care-şi mutase privirea spre un bătrân în baston. Şi el?

Ellie râsese.

— Da, răspunsese, cu o prefăcută exasperare. Probabil că şi el.

Graham se aplecase spre ea, astfel încât feţele lor ajunseseră la câţiva centimetri distanţă între ele.

— Şi atunci, înseamnă că putem acum să facem asta? o întrebase, şi imediat o sărutase, un sărut care parcă se prelungise la infinit.

Când, în cele din urmă, se desprinseseră, ea zâmbise.

— Aşa cred.

— Înseamnă că nu e o veste rea.

— Nu, cred că nu, dacă pui aşa problema.

— Atât timp cât e bine pentru tine, adăugase el, iar ea încuviinţase.

— Este, răspunsese. Dar pentru tine?

— Perfect, zisese el. Ciudat, nu-i aşa?

— Nicidecum, replicase ea, zâmbind.

Acum, el stătea aplecat peste masă, cu faţa încadrată de harta nautică de pe peretele din spatele lui, privind-o îngrijorat.

— N-am nimic, îi zise ea. Serios. Deşi încă n-am citit vreunul dintre articole. Doar mă călăuzesc după

presupunerea că absolut toate adolescentele din ţară vor, probabil, să mă asasineze. Dar putea să fie mult mai rău decât atât.

— Cum adică?

— Scandalosul tău comportament a reuşit să pună în umbră toate poveştile despre tatăl meu, îi explică ea, luând broşura cu meniul şi zâmbindu-i pe deasupra ei. Ca să vezi!

— Adică, asta înseamnă că mama ta e de acord cu tot?

— O să fie, zise Ellie. O să fim amândouă.

— Mă bucur, zise Graham, clătinând aprobator din cap.

— A primit vestea mai bine decât mă aşteptam. Dacă m-ai fi întrebat ieri, aş fi presupus că astă-seară aveam să fiu încuiată în camera mea.

El îi respinse afirmaţia cu o fluturare a mâinii.

— Aş fi venit să te salvez, îi zise. Poate că n-am eu un cal alb, dar am un purcel destul de dolofan.

— Ce romantic, exclamă Ellie, şi Graham îşi luă, la rândul lui, lista cu meniul.

— Aşadar, ce au bun pe-aici? întrebă. Data trecută n-am mai ajuns să și rămân pentru cină. Trebuia să mă duc s-o caut pe fata aia…

— Aşadar, acum e un fel de „turnat doi”?

— Nu, răspunse el, redevenind brusc serios. E indiscutabil o premieră.

Ellie îşi coborî privirea spre meniul din mâinile ei, însă simţi o greutate în stomac. Se cunoşteau de doar câteva săptămâni, însă avea impresia că deja îşi spuseseră de atâtea ori rămas-bun, încât nu era convinsă că ar mai avea puterea s-o facă încă o dată.

Lăsă jos meniul.
— Ştiu că e îngrozitor ce spun, dar chiar nu mi-e prea foame.
Spre surprinderea ei, Graham o aprobă, clătinând energic din cap.
— Speram oarecum c-o să spui asta.
— Serios?
El făcu un semn afirmativ.
— Cred că ar trebui să sărim direct la desert, zise, cu un zâmbet enorm, de genul celor care încep din ochi şi ajung să lumineze întreaga faţă. Eu cred c-o să iau o whoopie.
Ellie îşi dădu ochii peste cap.
— Foarte nostim!
— Eu vorbesc serios.
— Eu am tot venit în restaurantul ăsta încă de când eram mică, argumentă ea, întinzând din nou mâna spre meniu. Crede-mă, nu au aici aşa ceva.
Graham se lăsă pe spate, arătând încântat de sine.
— Tu crezi că ştii restaurantul ăsta mai bine ca mine?
— *Ştiu* că-l ştiu, replică ea, privindu-l bănuitoare. Numai dacă… De multă vreme nu mai studiase meniul cum trebuie înainte de a comanda, însă acum îl deschise, dar micile litere tipărite îi jucau prin faţa ochilor în lumina estompată a salonului. Trase o lumânare mai aproape, făcând ceara topită să clipocească în micul suport din sticlă.
— Numai dacă?
— Numai dacă n-ai făcut tu ceva, zise Ellie. Ceea ce ar explica de ce te comporţi atât de bizar.

Se rezemă de spătarul scaunului şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Încep să mă gândesc că ai pus ceva la cale împreună cu Joe...

— Eu? se miră el, pe cel mai nevinovat ton din arsenalul lui. Tu crezi că între turnarea unui film şi peregrinările prin statul Mâine împreună cu tine aş fi avut timp să aflu unde se găsesc whoopie, apoi să mă asigur că vor avea chiar în seara asta anume, mizând pe şansa puţin probabilă că ai mai vrea să stai de vorbă cu mine după toate câte s-au întâmplat, şi-o să fii de acord să cinăm împreună aici?

Ellie îl privi drept în ochi.

— Da.

— Pui pariu?

— Cu siguranţă, zise ea. Dar pariez pe tine.

El ridică din sprâncene.

— Adică?

— Eu cred că tu ai *aranjat* toate astea, explică ea. Cred că sunt pe cale să mănânc pentru prima oară în viaţă o whoopie.

— Chiar dacă nu există în meniu?

Ea încuviinţă, deşi cu ceva mai puţină siguranţă.

— Chiar dacă nu există în meniu.

— Bine, zise el, punându-şi coatele pe masă şi privind-o lung. Atunci, pariez pe o mie de dolari.

Timp de câteva clipe, Ellie nu se mişcă. Nu făcu altceva decât să se holbeze la el, cu ochii mari.

— Punem?

— Nu, răspunse, cu o voce răguşită, şi puse meniul pe

masă în faţa ei, clătinând din cap. Graham…

El zâmbea în continuare.

— E doar un pariu.

— Nu pot.

— Ba da, poţi, zise el încet, cu faţa licărind în lumina lumânărilor.

Îşi dădu seama ce pusese el la cale; evident că da. Şi, deodată, înţelese că toate acestea se întâmplaseră, absolut toate: că el reuşise să găsească de unde să cumpere două whoopie, pusese să fie expediate la The Lobster Pot; sigur aranjase din timp cu Joe, orchestrase totul astfel încât ea să parieze împotrivă, astfel încât să parieze contra lui. Şi toate acestea le făcuse pentru ea.

Îşi auzea inima bubuindu-i atât de tare în timpane în timp ce-l privea peste masă, încât nu observă că Joe apăruse iar lângă ea, decât atunci când el îşi drese glasul.

— Şi, cu ce vă servim? întrebă el, pregătit deja cu pixul şi carneţelul. Însă niciunul dintre ei nu-i răspunse. Graham o privea încă foarte atent pe Ellie.

— Punem? o întrebă din nou, iar ea descoperi că vorba „nu” îi rămăsese captivă în gât, aşa că nu putu să facă altceva decât să clipească spre el. Luând-o ca pe un semnal, Graham se întoarse spre Joe, strălucind de bucurie. Cred c-o să trecem direct la desert, anunţă el.

— Sigur că da, aprobă Joe, şi Ellie observă cum îi zvâcneşte mustaţa. Doriţi ceva în mod special?

Graham abia îşi mai putea stăpâni entuziasmul.

— O să luăm două whoopie, rosti el, un pic cam prea tare, iar lui Ellie nu-i rămase decât să vadă, cu ochii uşor

măriţi, cum Joe încuviinţează din cap, apoi îşi închide cu zgomot carneţelul şi le smulge meniurile din faţă.

După ce el plecă, Graham întoarse din nou capul spre Ellie.

— Ei, ca să vezi, exclamă, cu o expresie de disperare prefăcută. Am impresia că am pierdut.

Ea clătină din cap.

— Eşti un actor groaznic.

— Hei, protestă el, însă zâmbind. Eu doar încerc să fiu fair-play.

— Graham, zise Ellie, cu privirea spre farfurie. Nu pot.

— Nu poţi să mănânci o whoopie?

— Ştii la ce mă refer.

— De fapt, nu ştiu, replică el. Eu am banii. Ţie îţi trebuie banii. Mai simplu de-atât nu se poate.

— Dar nu te pot lăsa să faci asta, insistă ea, scuturând din cap.

— Hai să-ţi spun cum procedăm, zise el. Trânteşte-mi o poezie, şi am făcut afacerea.

Ea îl privi fără să înţeleagă.

— La sfârşitul cursului, vreau o poezie de-a ta.

— Eu nu scriu poezie, preciză ea. Îmi place doar să citesc.

— Foarte bine, acceptă el, voios. Atunci, vreau una de-a unui mort. Într-o ramă din alea. De acord?

— Graham, zise ea, şi vocea i se frânse. Asta nu e problema ta.

— E vorba despre tine, replică el, cu un mic zâmbet, ca şi cum ar fi fost un motiv suficient de întemeiat, ca şi cum prin asta ar fi explicat totul. Ea simţi atunci un val de

recunoştinţă, o lentă capitulare a celor mai îndărătnice părţi din ea. Oricât de mult s-ar fi străduit să-şi îndrepte gândurile spre altceva, ele se tot întorceau să dea roată imaginilor pe care le văzuse din Harvard, clădirilor din cărămidă roşie şi aleilor acoperite de frunze, sălilor de clasă în care avea să înveţe despre poeţii ei preferaţi. Îi venea uşor, într-un fel, să se imagineze acolo, şi se simţea cedând în faţa atracţiei.

— Iar pariul e pariu, tocmai spunea Graham, aşa că e mai mult decât corect. Din nou, Joe sosi la masa lor, numai că de data aceasta aducea cu el două farfurii. Pe fiecare dintre ele erau câte trei whoopie, stivuite într-o manieră artistică, iar Ellie îşi lungi gâtul ca să le vadă mai bine. Erau un fel de Oreos supradimensionaţi, două enorme fursecuri cu ciocolată făcute sandviş de-o parte şi de cealaltă a unui strat gros de glazură albă. Şi, în timp ce Joe aşeza câte o farfurie în faţa fiecăruia, Ellie încercă să-şi imagineze câte eforturi trebuise să depună Graham ca să le aducă până acolo. Îi făcuse o promisiune, şi se ţinuse de ea. Exact aşa cum spusese.

— Şi, se interesă Joe, cine a câştigat pariul?

— Ea, răspunse Graham, şi Joe o strânse uşor de umăr pe Ellie, după care plecă înapoi la bucătărie.

După ce el dispăru, ea îşi ridică din nou privirea.

— Graham, zise ea, însă el îi întoarse o privire de o asemenea intensitate, încât îşi simţi respiraţia oprindu-se în gât.

— S-a rezolvat deja, îi zise. Am aranjat tot azi-dimineaţă.

— Da?

— Da, confirmă el. Te duci la Harvard.

— Pentru câteva săptămâni, în orice caz, preciză ea, zâmbind.

— Pentru început, cel puţin.

— Îţi mulţumesc, şopti ea, simţind că vorbele nu sunt suficiente ca să cuprindă tot ce şi-ar fi dorit să spună în realitate.

Dar i se păru că, în clipa aceea, el înţelege, iar asta, cumva, îi era de ajuns.

— Şi acum, mănâncă, o îndemnă el, luându-şi o whoopie de pe farfurie. Nu poţi să te numeşti pe drept cuvânt locuitoare din Mâine, până nu deguști măcar delicatesa statului. Pe urmă, ieşiră împreună din restaurant, pe străzile întunecate. Încă nu se făcuse ora nouă, însă trotuarele erau în majoritate pustii, toată lumea fiind încă istovită după festivităţile zilei precedente. Însă chiar şi-aşa, i se păru neaşteptat de emoţionant, să fie împreună în public, iar când Graham îi întinse mâna, Ellie i-o luă într-a ei, şi porniră.

— Sunt convinsă că ești fericit să te întorci în Locul Tuturor, din statul California, zise ea, în timp ce traversau gazonul, cu iarba puţin turtită încă de toate păturile de ieri.

— Poate, un pic, admise el. Dar o să-mi lipsească Locul Nimănui, din statul Mâine.

— Poate o să te întorci, cândva, zise ea, privindu-l pe furiş. Se cam aștepta ca el să răspundă cu vreo glumă, însă îl văzu gândindu-se pentru câteva clipe şi apoi încuviinţând, cu seriozitatea pe chip.

— Poate, răspunse el.

Trecură de locul în care stătuseră aseară, privindu-se unul pe celălalt ca şi cum n-ar mai fi fost nimeni şi nimic în jurul lor, nici explozii luminoase, nici muzică tunătoare.

— Sau poate o să ne mai vedem altundeva, adăugă Graham.

— E vreo șansă ca turneul tău mondial să te poarte şi prin Boston?

— Probabil c-aş fi ştiut, dacă aş fi avut grijă să-mi citesc programul, mărturisi el. Dar e posibil.

— Sunt convinsă că și acolo avem suficiente încurcături în care să putem intra.

Graham zâmbi cu gura până la urechi.

— Mereu mi-am dorit să fur o barcă-lebădă[34].

— Și-o să ne scriem, adăugă Ellie, fără să-l privească.

— Și-o să ne scriem, fu el de acord.

— Doar să nu-mi greşeşti adresa de e-mail.

— Asta, replică el, zâmbind încă, nu mi se potriveşte deloc.

Îşi continuară plimbarea, trecând pe lângă locurile familiare, unul câte unul, ca și cum ar fi derulat înapoi imaginile ultimelor săptămâni: punctul din apropierea foişorului în care stătuseră când fugise Graham după ea îmbrăcat doar cu şortul pentru înot, fereastra oblonită a fast-food-ului în care împrăştiase ea bomboanele, locul în

---

34 Bărci de agrement de pe lacul Grădinii Publice din Boston, devenite un simbol al orașului. Au fost create în 1877 de Robert Paget, inspirat din opera Lohengrin, de Richard Wagner, în care cavalerul se avânta pe apele unui lac, purtat pe aripi de o lebădă, să salveze o domniță în primejdie. În spatele celor cinci bănci din lemn, este o lebădă mare, în interiorul căreia stă cineva care pedalează, făcând să înainteze barca.

care-l văzuse ea în chiar prima zi, arătând distant și surprinzător de trist, cu o mâhnire atât de profundă, încât parcă o ţintuise pe loc, permiţându-i doar să-l privească.

Dispăruse între timp, expresia aceea din ochii lui.

Îi lăsase locul alteia mai luminoase, mai liniştite.

Nu discutară nici pentru o clipă despre destinaţia lor, însă chiar și-aşa, exista între ei o anume înţelegere, cu nimic mai neclară decât dacă ar fi fost verbală, aşa că, atunci când ajunseră la păduricea prin care se ajungea la plajă – şi nu la oricare plajă, ci la plaja lor – cotiră amândoi spre ea. La intrare, Graham ezită. Însă numai pentru o clipă, fiindcă Ellie îl trase uşor de mână, trecându-l pragul unde drumul lăsa locul copacilor, care apoi lăsau locul nisipului, pentru ca, în cele din urmă, nisipul să dispară sub apă. Ellie simţi că-i creşte inima la vederea oceanului, reflexia lunii brăzdându-l ca dâra lăsată în urmă de o barcă. Vântul îi purta mirosul spre ei, sărat şi dens, iar stelele de deasupra străluceau cu putere. Îşi azvârliră sandalele din picioare și merseră desculţi până la marginea apei, oprindu-se în locul în care ajungeau valurile, acum la fel de întunecate ca şi cerul.

— Ador asta, zise Ellie, fâţâindu-şi degetele de la picioare, şi Graham zâmbi.

— Ştiu, zise el. Era pe listă.

Pe întuneric, le fu greu să găsească stânca pe care stătuseră cu două zile înainte, cea care se profila deasupra apei, netedă și lată și dreaptă, ca şi cum ar fi fost menită doar pentru asta. Îşi lăsară picioarele să atârne dincolo de marginea ei, și tălpile să le fie mângâiate de stropii

împroşcaţi de valuri, privind în depărtare, dincolo de lună şi de întinderea bleumarin a apei, puzderia de stele de pe cerul desenat în tuş.

— Şi-acum, ce facem? întrebă Ellie, iar Graham îşi întoarse privirea spre ea.

Îl aşteptă, ţinându-şi respiraţia, să spună ceea ce ştiau amândoi că e adevărul: că el avea să plece a doua zi. Că vor fi nevoiţi să-şi ia rămas-bun.

— Acum, răspunse el, luând-o de mână. Acum, aşteptăm.

— Ce?

— Ziua de mâine.

Ea îl privi pieziş, iar el zâmbi.

— Nu mai e atât de înfricoşătoare, dac-o vezi venind.

— Adevărat, recunoscu Ellie, surâzând.

Rămaseră iarăşi tăcuţi, şi, după ceva timp, ea îşi întoarse faţa spre el.

— Chiar o să aşteptăm aici până mâine?

Graham nu-şi dezlipi privirea de apele oceanului. Arăta total netulburat, cum stătea acolo, în bătaia brizei care-i ciufulea părul de pe frunte.

— Mi-ai zis că totdeauna ai dormit în timp ce răsărea soarele, îi răspunse. Aşa, n-ai cum să-l mai ratezi.

— Vorbeşti serios? întrebă ea, râzând în hohote.

El încuviinţă.

— Dar tu ai de lucru dimineaţă.

— Și tu la fel, îi atrase el atenţia.

— Mda, dar eu nu sunt obligată să arăt bine.

— Tu o să arăţi bine oricum, zise Graham, trăgând-o spre el.

Aerul începuse să se răcească, aşa că era mulţumită să stea în braţele lui, ascultându-i respiraţia regulată.

— Mai e mult, zise ea, până când o să răsară soarele.

— Cam opt ore.

— Presupun că, dacă pui aşa problema, aproape că nici nu mai pare îndeajuns de mult

— Crezi că poţi să stai trează?

Ea făcu semn că da, cu capul pe pieptul lui.

— Dar tu?

— Da, promise el.

Însă Ellie deja îşi simţea pleoapele grele, susurul valurilor fiind ca un cântec de leagăn. Clipi de câteva ori, gândindu-se la orele pe care le mai aveau de petrecut pe stânca lor, ca o insulă, suficient de mică încât să încapă numai ei doi, dar îndeajuns de spaţioasă ca să ţină la distanţă restul lumii.

Când o auzi căscând, Graham îi dădu un mic ghiont, aşa că pleoapele i se ridicară la loc.

— Sunt trează, murmură, cu toate că nu era, nu cu adevărat.

Împreună, aşteptară până când cerul se întoarse pe partea cealaltă, ca foaia unei cărţi, şi luna alb-gălbuie lăsă locul unui soare strălucitor, ca făgăduiala unei zile noi, şi spre mirarea ei, Ellie se pomeni gândindu-se la orăşelul acela din Franţa, în care se întâmplau toate minunile. Nu putea decât să spere că, într-un loc plin de atâtea minuni, tot ar mai fi fost posibil de apreciat ceva atât de remarcabil şi de banal ca toate astea.

— Omagii, zise el, şi ea zâmbi.
— Bună dimineaţa.
— Mda, răspunse el. Chiar este.

Sfârșit

Dacă soarta ți-ar trimite un email, ai răspunde?

Graham Larkin și Ellie O'Neill nu s-au întâlnit niciodată, dar ajung să se cunoască – fie și numai virtual – atunci când Graham îi trimite ei, accidental, un e-mail despre purcelușul său, pe care-l ține ca animal de companie. Între cei doi tineri de șaptesprezece ani – care locuiesc în părți opuse ale țării și nici măcar nu-și cunosc prenumele adevărate – debutează o relație sinceră și spirituală, prin corespondență electronică.

Graham și Ellie își împărtășesc detalii despre viețile, speranțele și temerile lor. Însă nu-și destăinuie unul altuia totul. Graham nu cunoaște secretul din familia lui Ellie, iar Ellie n-are habar că viața lui Graham se desfășoară în lumina reflectoarelor.

Când Graham profită de ocazia de a-și petrece o perioadă de timp în Henley, orășelul lui Ellie, din statul Maine, el încearcă să mute relația din mediul online în cel personal. Dar e posibil ca două persoane aparținând unor lumi atât de diferite să fie împreună?

Întinzându-se pe durata unei veri caniculare,
și surprinzând un punct de răscruce din existența celor doi protagoniști, acțiunea noului roman al lui Jennifer E. Smith dovedește,
într-o manieră subtilă și fermecătoare,
că viața – la fel ca și dragostea – este plină de neprevăzut.

Teens Love BOOKS Teens Love
Ficțiune contemporană pentru adolescenți și tineri
www.edituraepica.ro

ISBN: 978-606-93335-8-7

Cover photo © Dennis Halliman / Getty Images
Cover design by Liz Casal